

கம்ப நாடகம்

~ துனியறு முனிவன் ~

கோ.செல்வம்

Koviloor Digital Library
க ம் ப நூ ட க ம்

பால காண்டம்

துனிஉறுமுனிவன்

கோ. செல்வம், எம். ஏ.,

நிலைய இயக்குநர், சென்னை வானொலி.

புவனம் பதிப்பகம்

18, சின்னப்ப ராவுத்தர் தெரு,

சென்னை-5

முதற் பதிப்பு : ஜூலை 1988

இது புவனம் பதிப்பக வெளியீடு

கம்பராமாயணம்

நாடக வடிவம்

உரிமை ஆசிரியர்க்கு.

பாலகாண்டம்

விலை ரூ. 16

அச்சிட்டோரும்

அட்டை வண்ணமும் :

அருள்வேல் அச்சகம்,

பழுவந்தாங்கல், சென்னை-600 114.

தொ. பே. எண் : P. P. 432854.

முன்னுரை

கம்பராமாயணத்தில் நாடகப் பண்பு மினிர்ந்து இலங்குவதனை யானும், மறைந்த என் நண்பர் நாராயணமூர்த்தியும் பள்ளி நாட்களிலேயே உணர்ந்து துய்த்து வந்ததுண்டு. பின்னர், இருவரும் கல்லூரி நாட்களிலும் கல்லூரிக் கல்வி முடித்து வெவ்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டபோதும், மாலை வேளைகளில், கம்பர் அமைத்த வெவ்வேறு காட்சிகளைப் படித்து, எங்களுக்குள் நடித்தும் பார்த்தபோது, இதனை நாடக நூலாக அமைக்கலாமே என்ற எண்ணம் எங்களிடை எழுந்தது. ஓரிரு காட்சிகளை—குறிப்பாக இராமனுக்கு முடிசூட்டலின்றிப் பரதன் ஆள்வன் என்ற செய்தி இலக்குவன் செவிகளில் வீழ்ந்ததும், அவன் சினமுற்று வில் எடுத்து நாண் ஏற்றிய காட்சி எங்கள் இருவரையும் வெகுவாகத் தாக்கியிருந்தது. அப்பாடல்கள் அமைந்த பகுதி அந்நாளில் எங்கட்கு எஸ். எஸ். எல். சி. யில் பாடமாக இருந்தது.

சில காட்சிகளை எழுதிப் பார்த்ததும் எங்கட்கு ஆர்வம் தூண்ட, கம்ப ராமாயணம் முழுவதையும் நாடகமாக்கலாம் என்ற முடிவிற்கு வந்தோம். பாலகாண்டத் தொடக்க இரண்டு காட்சிகளை என்னுடன் அமர்ந்து நண்பர் நாராயண மூர்த்தி அமைத்தார். பின்னர், உடல் நலம் குன்ற அவர் இராமபிரானின் திருவடிகளை அடைந்தார். அதிர்ச்சியினால், தொடங்கியது நின்றது.

காலம் உருள, நானும் பல்வேறு வானொலி நிலையங்கட்கு மாற்றலில் பணிபுரியச் சென்றேன். ஆங்காங்கே ஓய்வு கிடைத்த வேளையில் எல்லாம் கம்பநாடகம் எழுதிவந்தேன். இந்தப் பணி இருபத்தைந்து ஆண்டு காலத் தொடர் பணி.

இயன்ற அளவு கம்பனது சொற்களையே பயன்படுத்தியிருக்கிறேன். எங்கோ ஓரிரு இடங்களில் வேறு சொற்கள் புகுந்திருக்கும். அந்த வேற்றுச் சொற்களை எழுத்தமைப்பில் மாற்றிக் காண்பித்துள்ளோம்.

கம்ப இராமாயணம் ஆறு பகுதிகள் கொண்டது. இந்தக் கம்ப நாடகத்தின் முதல் அமைப்பில் பாலகாண்டத்தின் தலைவனாக ஷிகவாமித்திரர் அமைகிறார். இராமாயணம் முழுவதும் இராமன் நாயகன்; எனினும் ஒவ்வொரு காண்டத்திற்கும் வேறு

ஒருவன் நாயகனாக மினிர்வதை ஆய்வாள அறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

பாலகாண்டத்தில் இராமனது அவதாரத்திற்குப் பின்னர், அவனது பெருமையை உலகிற்கு எடுத்து அறிமுகப் படுத்துகிறவர் விசுவாமித்திரர் என்ற கோசிக முனி.

கரிய செம்மல் இராமன்பால், தயரதன் கொண்ட வாஞ்சை இன்னது என்பதனை முன்னுரையாக முதலில் நாம் விசுவாமித்திரர் வந்ததும் அறிய முடிகிறது. வாஞ்சை வைத்த தயரதனிடமிருந்து இராமனைக் கோசிகமுனி கொண்டு சென்று, மை வண்ணத்து அரக்கியான தாடகையைப் போரில் வீழ்த்தச் செய்து, இராமனது வீரத்தை வெளிக் கொணர்கிறார். அடுத்து அகலிகை கல்லினின்று மாறுபட்டு எழுந்ததும் இராமனின் கால்வண்ணம் தெரிவிக் கப்படுகிறது. இதன்பின் எவரும் எடுக்க இயலாத சிவதனுசுவை இராமனை முடிதுளக்கி முறியச் செய்ததன் மூலம் அவனது தோள் வலிவைக் காட்டுகிறார் விசுவாமித்திரர்.

‘துனி உறு முனிவன்’ என்று விசுவாமித்திரரைக் கம்பர் குறிப்பிடுகிறார். விசுவாமித்திரர் தரிசங்குவை வானுலகம் அனுப்ப முயன்றபோது தேவர்கள் தடுக்கின்றனர். சிறந்த விசுவாமித்திரர் தரிசங்குவிற்காக வேறு உலகம் படைத்து அங்கே வானுலகை அமைத்து அவ்வுலகிற்குத் தரிசங்குவை அனுப்புவேன்; புதிய பிரமனை படைப்பேன் என்று முனைந்தனர். எனவே அவர் “துனி உறு முனிவர்” ஆனார்.

கம்பர் கூறுகிறார் :

மடங்கல் போல் மொய்யம்பினான் முன்னர் மண்ணுயிர்
அடங்கலும் உலகும் வேறு அமைத்துத் தேவரொடு
இடங்கொள் நான்முகனையும் படைப்பன் ஈண்டு எனாத்
தொடங்கிய துனிஉறு முனிவன் தோன்றினான்.

பாலகாண்டத்து நாயகன் விசுவாமித்திரன் என்பதைக் காவிய நாயகன் இராமனுக்குச் சதானந்த முனிவர் விவரிக்கு முகமாக, அவரது ஆற்றல் மிக்க தவ வரலாற்றை, மிதிவைக் காட்சியில் வழங்கக் காணலாம். கம்பரும் இராமனை, விசுவாமித்திரனிடம் தயரதனும் வசிட்டனும் ஒப்படைப்பதைக் கையடைப்படலம் என்றார். விசுவாமித்திரனுக்கு உரிய ஏற்றம் தரப்பட்டது.

புதிய புத்தேள் உலகைப் படைக்க முயன்ற இம்முனிவர் இக் கதையில் இராமபிரானது ஆற்றலை உலகிற்கு அறிமுகப் படுத்துகிறார். “விசுவாமித்திரர் சினம்” உலகப் புகழ்பெற்றது. அவர் தயரதன் முன்னர் தம் சினத்தின் ஒரு பகுதியை வெளிப் படுத்துகிறார்.

சூரியகுல மன்னனான அரிச்சந்திரனுக்கு முன்னர் ஒரு முறை வீம்பினால் துயர் விளைத்த இவர், பிராயச் சித்தம் செய்ய வேண்டி அதே சூரிய குலத்தோன்றலான இராமனது புகழைக் குன்றின் மேலிட்டு உலகிற்குக் காட்டி, அவ்விராமனுக்கு மங்கலச் செய்கையான திருமணம் செய்து வைக்கிறார்.

விசுவாமித்திரர் இன்றேல் இராவண உலகம் எவ்வாறு அறியும்? எனவே அவரை நாயகனாகக் கொண்டது, கம்ப நாடகத்தின் முதற்பகுதி.

முன்றிடங்களில் ஆசான் கோசிகமுனி முன்னின்று மாணவனாகிய இராமனுக்கு, அவனுக்குள் உறைந்திருந்த ஆற்றலை உணரச் செய்து, அதனை உலகிற்குக் காட்டி மறைகிறார். தாடகை, மாரீசன், சுபாகுவைக் கொன்று, அகலிகையைப் பெண்ணாக்கி, சிவதனுசவைக் குரு அருளால் செய்த பின் — தன் ஆற்றலை உணர்கிறான். உணர்ந்த ஆற்றலைக் கொண்டு இராமன் தானாகத் தனித்து நின்று பரசுராமனைப் பங்கமுறச் செய்கிறான். ஆசானாக வந்த கோசிகரைக் கம்பன் ‘துனி உறு முனிவன்’ என்று சுட்டுகிறான் அதே சொற்றொடரை இந்த முதல் பகுதிக்குத் தலைப்பாக அமைத் துள்ளேன்.

கோசலை நாட்டு வருணனையும், அயோத்திமாநகர்ச் சித்திரிப் புழம் கம்பனின் கவித்துவ உலகின் இளவரசுப் பட்டம் என்பர். அவற்றைக் கம்பன் நாடகமாக ஆக்காது தன் கவிநயக் கூற்றால் தெரிவித்துள்ளான். அந்த அருமையான பாடல்களை விட்டுவிட மனமின்றி, சிலவற்றை, தயரதன், திருவோலக்க மண்டபத்தில் இருக்க—புலவரும், பாணரும் நாட்டு வளத்தை நவின்னு பரிசில் பெறுவதாக அமைத்தேன். இதே போல், இராமனது தோள்வலி கூறும் பாடல்களை இலக்குவன் வியப்பதாயும் மிதிலையின் அழகை, இராம - இலக்குவர் சொல்வதாயும் அமைத்தேன்.

இப்பணி.சிறிது. கம்ப நாடகத்தின் முதலிரண்டு பகுதிகளையும் பதிப்பிக்க ஸ்ரீ திருமலை— திருப்பதி தேவஸ்தானத்தார் தக்க உதவி புரிந்துள்ளனர். நெஞ்சார நினைந்து திருவேங்கடவனது திருவடியை வழுத்துகின்றேன்.

யான் கோவை வானொலி நிலையத்தில் இருந்தபோதே அறிமுகமானவர் டாக்டர் ரெய்ன் ரெனிராஜன் அவர்கள். அவர்களை அடுத்து ஐதராபாத்திலும், திருப்பதியிலும், சந்தித்து உசாவிய போது 'கம்ப நாடக' முயற்சி பற்றிக் குறிப்பிட்டதுண்டு. அவர்கேட்டு ஊக்குவித்தார்; முயற்சியைப் பாராட்டினார்.

யான் கோவையில் பணி புரிந்த காலத்து இந்த கம்ப நாடகப் பணியைக் கண்ட தொழிலதிபர் திரு ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களும், திரு எஸ். கே. இராமராசன் (கம்பராமன்) அவர்களும் இம்முயற்சியைப் பெரிதும் பாராட்டினர்.

இலக்கிய வீதி திரு. இனியவன் அவர்கள், ஏற்றவகையில் இந்நூல் தக்க வேளையில் வெளிவர உற்றஊக்கம் தந்து உதவினார். அவரையும் போற்றுகிறேன், நல்லவண்ணம் அச்சிட்டுத் தந்த அருள்வேல் அச்சக உரிமையாளர் திரு. ச. வேலாயுதம் அவர்களுக்கும் நன்றி!

இந்நூல் கம்பராமாயணச் சொற்களையே கொண்ட நூல் படிக்கச் சுவை கொண்டது; நாடகமாக அமைக்கப் பெற்றதால் படிக்க ஆர்வம் தூண்டவல்லது. பாடல்களின் பொருள் விளங்கிட முதல் பகுதியில் நாடகச் சுருக்கத்தினை காட்சி ஓடும் வரிசையில் உரைநடையில் தந்துள்ளேன்.

இம்முயற்சியைக் கவினமிக்க தமிழுலகம் ஏற்று ஊக்குவிக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

சென்னை.

கே. ரெஸ்வம்

புவனம் பதிப்பகத்தாரின் மூன்றாவது படைப்பு இது. முதலில் திருக்கடையூரின் தம் திருக்கடைக் கண்களால் அருள் பாலித்த வண்ணம் புவனம் பதினான்கையும் பூத்தவளான அன்னை அபிராமி பற்றித் திரு. கோ. செல்வம் அவர்கள் எழுதிய விளக்க நூலான 'அபிராமி தரிசனம்' வெளியிட்டோம். அடுத்தது, இதே ஆசிரியரின் இலக்கிய வரலாற்று நாடகக் கொத்தான 'புகழ்க் கோபுரம்'.

நல்ல இலக்கிய நூல்களைத் தர வேண்டும் என்பதே புவனம் பதிப்பகத்தாரின் குறிக்கோள். நம் நாட்டுப் பண்பாட்டைப் போற்றிப் புரக்கவும், உலகத்தார்க்கு அதனை எடுத்துப் புகலவும் நூல்களே வாய்ப்பான சாதனங்கள். எழில்மிக்க இந்தப் பாரதம், பண்பாட்டின் தலைமைக்கு நிலைக்களன். இங்கிருந்து என்றோ புறப் பட்ட 'சேதி'கள் இன்னும் சரிவர எதிரொலிக்கப்படவில்லை. இந்தச் சேதி'களே முடிந்த முடிவென்று ஏனைய வெளிநாட்டினர் இங்கு தேடலும், நாடலும் புரிகின்றதை நாம் அறிவோம். அந்தச் சேதி'கள் நமது இராமாயணத்தில் மலிந்துள்ளன என்பதையும் அறிவோம். எத்தனையோ வகைகளில் அவ் இராமாயணச் சேதிகள் எடுத்தியம்பப் பெறுகின்றன. அண்மைக் காலங்களில் கலை தெரி பட்டி மண்டபங்கள் இராமாயணத்தை முழுவதுமாய்ப் படம் பிடித்துக் காட்டி வருகின்றன. தமிழ்கூறும் நல்லுலகில் நிறுவப் பெற்றகம்பன்கழகங்களின் இப்பணி தலை சிறந்தது.

இந்தக் 'கம்பனை' நாடகமாகக் கம்பனது எழுத்துக்களைக் கொண்டே ஆக்கியுள்ளார், சென்னை வானொலி நிலைய இயக் குநராய்ப் பணிபுரியும் திரு. கோ. செல்வம். இலக்கிய விற்பன் னரும், வானொலியில் நல்ல 'சேதி'ப் பணிபுரிபவரும் 'சிறந்த 'செந்தமிழ்ச் செல்வரு'மான அவரது படைப்பான இந்நூல் படிக்க ஆர்வம் தூண்டும். மேலும் நமது இராமாயணப் பண்பாட்டுச் சேதி பரவும் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவரது 'கம்ப நாடகம்: துனி உறு முனிவன்' வெளிக் கொணரப்படுகின்றது. 'சேதி' பரவி நமது பண்பாடு நிலைத்துப் புகழ்பெற இத்தொடர்நாடக நூல்கள் துணையாகும் என்பது உறுதி.

ஆசிரியரின் மிற நூல்கள் :

☆☆☆

அரும்பும் வியர்வை

வாழ்ப் மிறந்தவர்கள்

பெருங்காப்பியப் பெண்டிர்கள்

கிளியோ பாட்ரா

புகழ்க் கோபுரம்

ஏன் ? எப்படி ? எது ?

உங்களுக்குத் தெரியுமா ?

அமிராமீ தரிசனம்

சிரித்தது ஏன் ?

கம்பநாடக அணிந்துரை

முனைவர் பெரஸ். செனிராசன், எம் ஏ., பி.எச்.டி.பட்டயம்
பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை (மொழியியல்)
திருவேங்கடம் பல்கலைக் கழகம், திருப்பதி-517502.

இறைவனுக்கு எத்தனையோ கல்யாண குணங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் இரண்டு சிறப்புடையன. அவை ஆளும் ஆற்றலுடைமையும், ஆளாய் ஏற்கும் அருளுடைமையும் ஆகும். ஆற்றலுடைமை தோளுக்கும், ஏற்கும் அருளுடைமை தாளுக்கும் (திருவடிக்கும்) உரியன. தோள், ஆற்றலோடு ஆண் அழகுக்கும் உரியது. அதனால் தான் ஆணைச் சிறப்பிக்க 'hand some' என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் உருவாகி யுள்ளது. அப்படியே திருவடி அடைக்கலத்துக்கு மட்டும் அல்லாமல் சேவகத்துக்கும் குறியீடாக அமைந்துள்ளது. 'சேவகன் சீரை' நினைத்த இளங்கோ அடிகளார் நெஞ்சம் 'தாவிய சே அடி' சிவந்ததை — அடியார்க்காக நடந்து நடந்து, அவதாரம் எடுத்து எடுத்துச் சேந்ததை நினைந்து நெகிழ்கிறது.

இறைவனின் இத்தகு சிறப்புக் குணங்கள் இரண்டிலும் ஈடுபடும் ஆற்றல் அரிய பேறாகும். மானுடத்தில் உயர்ந்த உயிர்கள் சில 'தோள் கண்டு' அதன் ஆற்றலுக்கும் அழகுக்கும் தோற்றுப் பெண்மையாகி ஞான பக்தைகளாக அவனுக்கே ஆட்செய்யத் தலைப்பட்டு விடுகின்றன; ஆற்றல் பேராற்றில், அழகு அருவியில் கண்குழல், கால் ஆடி ஆழங்காண மாட்டாது, அந்தத் தெய்வீகத் திருவெள்ளத்தில் அடித்துக் கொண்டு போகப் பெற்றுத் திருப்பாற் கடலாம் திவ்வியத் திருநாட்டில் சேர்ப்பிக்கப் பெறுகின்றனர்.

இன்னுஞ் சில ஞான சித்தர்கள் அவன் திருவடி அருளிலும் அன்பிலும் ஈடுபட்டுப் பிரபத்தி நெறியில் 'தலையல்லால் கைம்மாறு வேறில்லை' என்று உணர்ந்து அடைக்கலம் (சரணாகதி) அடைகின்றனர்.

இத்தகு ஞான பக்தியும், ஞான சித்தியும் இரண்டும் வாய்க்கப் பெற்றோர் மிக, மிகச் சிலரே ஆவர்; பல கோடிக்கு ஒருவர் எனலாம். அத்தகு அரிய பெரிய சான்றோர் பெருமக்களுள் ஒருவர் விசுவாமித்திரர். அவர் திருமாலின், ஸ்ரீ இராமபிரானின் தோளாற்றலையும், பேரழகினையும் கண்டு களித்தவர்; தாள் அருளையும்

அடைக்கலமாம் தன்மையையும் கண்டு மகிழ்ந்தவர். இவ்விரு திருக்குணங்களை ஒரு சேரக் காணப்பெற்ற அந்த ஞான பக்தர் ஞான சித்தர் இராமபிரானது கால் வண்ணத்தையும் கை வண்ணத் தையும் பால காண்டப் பாடு பொருளாக்கிக் கம்பர் காட்டக் கருவி யாகின்றார்.

இராமாயணத்தை அருளாம் சீதையின் சுயம்வரம், சீதை வனவாசம், சீதையை மீட்கப் போர், சீதையுடன் பட்டாபிஷேகம் என நான்கு படி நிலைகளாகக் கருதலாம். மானுடத்தின் வெற்றிக்கும் இந்தப் படி நிலைகள் வழி காட்டுவன. இந்த நான்கு நிலைகளில் முதல் நிலை—அதாவது சீதை சுயம்வரம் வரையே விசுவாமித்திரர் இராம காதையில் பங்கு கொள்கிறார். எனவே, இராமாவதாரத்தில் அவர் காண்பது கால் வண்ணமே ஆகும். அதாவது பாலகாண்டம் வரையே அவர் இராமாயணத்தில் இடம் பெறுகிறார். அந்தத் 'துளி உறு முளி'யை மையக் கதைப் பாத்திர மாக வைத்து இலங்குவதே இந்தக் கம்ப நாடகம் ஆகும்.

தான் கண்ட இந்தக் கால் வண்ணத்தைக் கம்ப நாடகத்தின் வழியே அனைவர்க்கும் உணர்த்துகின்ற கதை மாந்தனாக விசுவாமித்திரர் புணையப்பட்டிருக்கும் பெற்றியை, அதாவது காப்பிய விசுவாமித்திரனைக் கம்ப நாடக வடிவில் படைத்துக் காட்டுவது இந்நூல்.

இருபத்து மூன்று காட்சிகளில் கம்பர் பால காண்டக் காப்பிய நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் தன் வண்ணமாக்கிக் கொண்டு இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த எண்ணம் என்று இடையிடையே அறிமுகச் சொல் பெய்து மனக் கண்ணுக்கு விருந்தாக்கி நாடகமாகப் புனைந்திருக்கும் சென்னை வானொலி நிலைய இயக்குநர் கே. ரெஸ்ஸம் அவர்களின் கை வண்ணம் பாராட்டுதற்குரியது.

வானொலி நாடகங்கள் செவிப்புலன் வழியே சிந்தையைக் கவர்ந்து மானத காட்சிகளை எழுப்பிக் கண்ணுக்கு விருந்தாய் ஆக்கித் தரும் ஓர் அரிய கலை. அந்தக் கலை நலமெல்லாம் இந்த நாடகத்தின் வழி அவர் பால் அமைந்திருக்கும் உண்மை புலப்படக் காணலாம் !

நாடகம் அயோத்தியில் துவங்கி அங்க நாடெல்லாம் பரந்து மிதிலைக்குச் சென்று மீண்டும் அயோத்தியில் வந்து அமைகிறது.

இதற்கிடையே கல்ஷபியில் நிலையிலுள்ள இராமன், கல்யாண இராமனுக்குரிய தகுதிடையுள்ள எல்லாம், அதாவது ஆற்றல், அறிவுடைமை, அருளுடைமை ஆகிய அனைத்தையும் அடைந்த செய்திகளை விசுவாமித்திரன் என்ற கதைமாந்தர் வழி, நிகழ்ச்சிகளாக்கி ஆசிரியர் அளிக்கின்றார்.

பச்சையப்பன் தமிழ்த் துறைத் தமிழகப் படைப்பிலக்கிய ஆஸ்தானமாக விளங்கிய அந்த நாளில் அறிஞர் மு. வ., அ. ச. ஞா. ஆகியோரிடம் பெற்ற இலக்கியக் கலைப் பேற்றினைப் போற்றி, முத்தமிழில் வித்தகமாக விளங்கும் நாடகப் படைப்புக் கலையில் இவர் தன்னை நிலைநாட்டிக் கொண்டுள்ளார். அந்த நிலைபேறு, கலைத்திறன் இந்நூலிலும் புலப்படக் காணலாம்.

கம்பராமாயண பால காண்டம் ஆற்றுப் படலம், நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம், அரசியற் படலம் எனக் காப்பியப் போக்கில் தொடங்குகின்றது. அதனை நாடகமாக்க விழைந்த கேர. செல்வம் அவர்கள் நாடக உத்தியினை மேற்கொண்டு நான்காம் படலமாகிய அரசியற் படலத்தை முதற் காட்சியாக்கித் தயரதன் திருவேலக்க மண்டபத்தில் துவங்குகின்றார். என்றாலும், முதல் மூன்று படலத்தில் அமைந்துள்ள கம்பர்தம் பொற்புறு கருத்துக்களையும், கற்பனைக் காட்சிகளையும் திருவேலக்க மண்டபத்தில் அமர்ந்திருக்கும் அமைச்சன் சுமந்திரன், தயரதனை நோக்கி, “புலவரும் இசைஞரும் போந்தனர் வாழ்த்திட” எனக் கூறுவதுபோல ஓர் உத்தியை உருவாக்கி அப்புலவர்கள் இசைஞர்கள் அந்த முதல் மூன்று படலக் கருத்துக்களையும் காட்சிகளையும் நாடகமாக்கிக் காட்டுதலில் திரு. கேர. செல்வம் அவர்கள் வெற்றி பெற்று விளங்குதலைக் காணலாம்.

இவர் நாடகப் போக்கிற்காக மேற்கொள்ளும் இன்னொரு உத்தி, கம்பர் விருத்தப் பாவிடில் அமைத்த ஏவல், வியங்கோள், விளிச் சொற்களையும், தொடர்களையும் பிரித்து எடுத்து அவற்றைக் கதை மாந்தர்தம் உரையாடல் துவங்கத் தக்கதாக அமைத்து நாடகமாக இயக்கி இருப்பதாகும்.

இன்னும் சில இடங்களில் கம்பர் பெயர்ச் சொல்லாக அமைத்தலையே விளிச் சொல்லாக்கிக் கதை மாந்தர்க்குரியவாறு

காப்பியத் தொடரை நாடக வசனமாக்கும் இவர்தம் திறன்
போற்றிப் பின்பற்றுதற்குரியது. காட்டாக,

தீது இலா உதவிசெய்த சேவடிக் கரிய செம்மல்
கோது இலாக் குணத்தான் சொன்ன பொருள் எலாம்
மனத்தில் கொண்டு
மாதவன் அருள் உண்டாக வழிபடு; படர் உறாதே
போதுநீ, அன்னை! என்ன பொன் அடி வணங்கிப்
போனாள்.

(கம்ப. பாலகாண்டம். அகலிகைப் படலம். பா. 25)

என்னும் கம்பர் கவி,

அகலிகை :

(இராமனை நோக்கி)

“தீது இலா உதவி செய்த சேவடிக் கரிய செம்மல் !
பொன் அடி வணங்கினென்”

(கம்பநாடகம். பா. 95)

எனச் செல்வத்தின் கை வண்மையால் நாடக வடிவெடுப்பதைக்
காணலாம்

இவர் இயற்றிய இலக்கிய, காப்பிய, வரலாற்று நாடகங்கள்
இக்காலத்தே நல்ல தமிழ் நாடகங்கள் தமிழில் பலவாக இல்லையே?
என்று ஏங்குவார்க்கு இன்பம் தரவல்ல படைப்புக்களாகும்.
அவற்றுள்ளும் பெருங்காப்பியப் பெண்டிர், கம்ப நாடகம் முதலான
நூல்கள் பல்கலைக் கழகக் காப்பியப் பாட நூல்களை நாடகப்
பாங்கில் கற்பதற்கு, கற்பிப்பதற்கு முன்னோடியாகத் திகழ்வன.

சூரீ உறு முரீயன் என்ற தலைப்பில் கம்பன் தந்த பாலகண்ட
செல்வத்தையெல்லாம் தொகுத்து இழைத்துக் கம்ப நாடகம் என்ற
பெயரில் கட்டியுள்ள இந்தத் திருவோலக்க மண்டபத்தினுள்
நுழைந்து, சென்று சென்று கண்டுகனித்த போது கவிக்கு நரயகன்
என்ற தலைப்பில் இன்றே இப்போதே சிறிய திருவடியாகிய
சொல்லின் செல்வன் அநுமன் பாத்திரத்தைச் சித்திரிக்கும் சுந்தர
காண்டத்தையும் நாடகமாக்கி இவர் தர வேண்டுமென உள்ளம்
விழைகின்றது

இக்காலில் கொற்றத்துக் கம்ப நாடகத்திற்கு அணிந்துரை
வழங்க அறிஞர் பலர் இருப்பினும் அன்பின் ஆர்வத்தால் எனக்கு
இப் பணியளித்துப் பெருமை செய்த அண்ணன் கேர. செல்வம் அவர்
களுக்குப் பெரிதும் நன்றியுடையேன்.

முனைவர், பொன். சௌரி ராஜன், எம். ஏ., பி. எச். டி.

அங்கணெடு மதிள்புடைகூழ் அயோத்தி என்னும்

அணிநகரத்து உலகனைத்தும் விளக்கும் சோதி
வெங்கதிரோன் குலத்துக்கு ஓர் விளக்காய்த் தோன்றி
விண்முழுதும் உயக்கொண்ட வீரன்தன்னை
செங்கண் நெடுங் கருமுகிலை இராமன் தன்னைத்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்திர கூடந் தன்னுள்
எங்கள் தனி முதல்வனை எம்பெருமான் தன்னை
என்று கொலோ! கண்குளிரக் காணும் நாளே.

—குலசேகராழ்வார்

இந்நூல் திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான நிதி உதவியால்
வெளியிடப் பெறுகிறது.

வந்தாய் என்மனம் புகுந்தாய் நன்னி நின்றாய்
நந்தாத கொழும் சுடரே! எங்கள் நம்பீ!
சிந்தாமணியே! திருவேங்கடமேய
எந்தாய்! இனியான் உன்னை என்றும்விடேனே.

—திருமங்கையாழ்வார்

கம்ப நாடகம்

உலகங்கள் அனைத்தையும் தாமே படைத்து, பாதுகாத்து அழித்து நீங்காத விளையாட்டைப் புரிகின்ற கடவுள் தலைவர். அன்னவர்க்கே நாங்கள் அடைக்கலம் ஆவோம்.

ஒலி தருகின்ற உயர்ந்த திருப்பாற்கடலை அடைந்து, ஒரு பூனையானது அதிலுள்ள பால் முழுவதையும் நக்கிக் குடித்து விடலாம் என்று முனைந்ததைப் போல, குற்றமில்லாத கொற்றம் மிக்க கம்ப நாடகத்தை அடியவனும் தொகுக்கப் புகுகின்றேன்.

கொடை வழங்குவதற்கென்றே நீண்ட கைகளை உடைய தயரத மன்னன் பெற்ற மாமகன்—இராமன். அவன் இரண்டு கைகளை உடைய யானையைப் போன்றவன் அவனது வரலாற்றை வளைந்து கடல் குழந்துள்ள இவ்வுலகில் சொல்வதற்குக் காப்பாக இருப்பது, திருக்குருகூர்த் தோன்றிய நாதனான நம்மாழ்வாருடைய ஓசை எழுப்பும் வீரக் கழல் பூண்ட திருவடிகளே ஆகும்.

கம்ப நாடகம்

பாலகாண்டம்

துணி உறு முனிவன்

நிலமகனாகத் முசுமாக விளங்குவது அயோத்தி மாநகர். அதன் அரசர்க்கு அரசன் தயரதன், திருவோலக்க மண்டபத்தில் வீற்றிருக்க புலவரும், பாணரும், கலைஞரும் நாட்டையும், நகரத்தையும், ஆற்றையும், அவனது ஆட்சியையும் புகழ்கின்றனர்.

அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் மாட்சிமையோடு, உற்ற பகையை எல்லாம் ஒடுக்கி இந்த உலகைக் காக்கின்றவன் தயரதன். அவனிடம் புலவர் முதலானோர் போந்ததாக, அமைச்சன் சுமந்திரன் சொல்கிறான். புலவர் முதலானோர் போந்து பாடுகின்றனர்.

இயல்பான குற்றத்திற்குரிய ஆடவர்களுடைய ஐம்பொறிகளாகிய அம்புகளும், மணிமாலைகள் மார்பில் உராய்கின்ற மங்கையரின் மார்பகங்கள் என்கின்ற அம்புகளும் புறவழியில் போகாத கோசல நாட்டைக் கோலம் செய்யும் சரயு ஆற்றின் அழகினைக் கூறுவோம்.

திருநீறு பூசிய சிவபிரானுக்குரிய வெண்மை நிறம்கொண்ட மேகங்கள், தாம் உலாவும் வழியில் அழகு செய்துகொண்டே, கடல் நீரைக் குடித்துச் சந்தனக் குழம்பைப் பூசிய திருமகளை வீறுடன் தன் மார்பில் அணிந்திருக்கின்ற திருமாவின் திருமேனி போல கருத்து நீண்டன.

மேகங்கள் உயர எழுந்து இமயத்தின் மீது படிந்தன. அப்படிப் படிந்த தன்மை, நம்முடைய (கங்கையைப் பெற்ற) மாமனான

இமவான், ஆதவனால் வெப்பம் உற்றான் என்று கருதி அந்த இமவானை நீராட்டி, குளிரச்செய்வோம் என்ற கருத்தோடு இமய மலையின் மீது இந்த உலகத்தின் கடல் எல்லாம் ஒன்று திரண்டு எழுந்ததைப் போல் ஒத்திருந்தது.

மானத்தையும், அறத்தையும் முறையே பொருந்தியபடியும், கருதியபடியும் நின்ற மனுநீதியின் வழியே செயல் புரிகின்ற குளிர் நிறைந்த வெண்கொற்றக் கொடையுடைய தயரதனே! உன்னுடைய புகழைப் போலவும் ஞானநெறிகொண்ட நான்மறை அறிந்த அந்தணர் தம் கையில் கொடுத்த கொடை போலவும் உனது நாட்டில் வெள்ளநீர் தழைத்து ஓடுகின்றது.

ஆதவன் மரபில் தோன்றிய எண்ணற்ற பல மன்னர்களது நல் ஒழுக்கத்தினை மேற்கொண்டிருப்பது 'சரயு' என்ற நதி. அது, இந்த உலகத்தின் உயிர்களைக் காத்தலால் தாயின் மார்பகத்தைப் போன்று பலன் அளிப்பது.

இந்தச் சரயு என்ற நதி விரைந்து ஓடுகின்றபோது முல்லை நிலத்தைக் குறிஞ்சி நிலமாகச் செய்கிறது. மருதத்தை முல்லையாக மாற்றுகிறது. சிறுபயனே தரும் நெய்தலை நிகரற்ற பயன் தரும் மருதமாக்குகிறது அந்தந்தத் திணை நிலங்களுக்குரியபொருள்களைத் தன்னுடைய ஓட்டத்தால் வேறு நிலங்களுக்குப் புரட்டிக்கொண்டு செல்லும் தன்மையால் உயிர்கள் பிறக்குமாறு செய்கின்ற தேவர், மனிதர், விலங்கு, தாவரம் என்ற நான்கு வகையான கதிகளில் ஒன்று மற்றொன்றாக மாறிப் பிறக்கும்படி செய்கின்ற பாவ, புண்ணியம் என்ற இருவினைப் பயனைப்போலச் சரயுவின் வெள்ளம் சென்றது.

இமயக் கல்லில் தோன்றி புறப்பட்டு, கடலிலே 'சரயு' கலக்கின்றது, இச்சரயு ஆற்றின் வெள்ளம், எல்லையில்லா வேதங்களாலும் விளக்க முடியாப் பரம்பொருளானது இதுவே என்று கூறும்படி ஆதியில் ஒன்றாக இருந்து, ஏரி என்றும் குளம் என்றும் பல நீர்த்துறைகளிலும் பரவி—பல சமயத்தார் அப்பரம் பொருளைப் பல வகையாய்ப் பொருள் கொள்வதுபோலப் பரவியிருந்தது!

சரயு ஆற்றின் வெள்ளமானது மகரந்தம் உகுகின்ற சோலைகளில்—சண்பக சோலைகளில்—பூக்கள் மலரும் பொய்கைகளில்—புது

மணம்வீசும் தடாகங்கள் தோறும்- மாதவிக் கொடிகள் படர்ந்துள்ள பாக்குத் தோட்டங்கள் தோறும்- நான்கு கதிகள் என்று நூல்களில் சொல்லப்பட்ட உடம்புகள் தோறும் உயிர் சென்று புதவது போலச் சென்று உலாவியது.

கோசல நாட்டின் வரப்புகளில் முத்துக்கள்; மடைபாயும் மதுகளில் சங்குகள்; வாய்க்கால்களின் செய்கரைகளில் செம்பொன்; ஏறும்புகள் படிசின்ற குழிகளில் செங்கழுநீர் மலர்க் குளியல்கள்; பரம்பு அடித்த இடங்களில் பவழங்கள்; செந்நெல் விளைந்த சாலிப் பரப்புகளில் அன்னக் கூட்டங்கள்; பாங்கில் உள்ள கரும்புகளில் செந்தேன்; அழகிய சோலைகளில் தேன் உண்ட வண்டுகள்.

குளிரிய சோலைகளில் மயில்கள் ஆட, தாமரை விளக்குகளாய் விளங்க, கொண்டல்கள் முழுவாய் ஒலிக்க, நீர் நிலைகளின் அலைகள் திரைகளாக, தேன் உண்ட வண்டுகள் மகர யாழிசையாய்ப் பாட, கருங்குவளைகள் என்ற பார்வையாளர்கள் பார்த்திருக்கும் வண்ணம் மருதம் வீற்றிருக்கிறது.

சங்குகள் நீரினிலே தங்கும்; எருமைகள் நிழலிலே உறங்கும்; வண்டுகள் மாலைகளிலே தங்கும்; திருமகள் தாமரையில் தங்குவாள்; ஆமைகள் சேற்றிலே தங்கும்; முத்துச் சிப்பிகள் நீர்த்துறைகளில் பொலியும்; அன்னப் பறவைகள் நெற்பயிர்களில் அமர்ந்திருக்கும்; மயில்கள் சோலைகளில் மகிழ்வோடு இருக்கும்.

அயோத்தி வயல்களில் தேனாறு பாய்கிறது. கரும்பாலைகளின் கருப்பஞ்சாறு என்ற தேன்; தென்னையும், பனையும் பாளையிலிருந்து கொட்டும் கள் என்ற தேன்; சோலைகளில் கவிச்சாறு என்ற தேன்: தேன் கூடுகளில் கொட்டும் தேன்: மலர் மாலைகள் சிந்தும் தேன்: இவையாவும் ஆறாக ஓடிக் கடலிடையே கலக்க மின்னல் அதனை உண்டு களிப்புற்றன.

சேல் மீன்களைப் போன்ற விழி உடைய பெண்களின் நடைக்கு நிகராக நடக்கும் செம்மையான கால்களை உடைய அன்னங்கள் தங்கள் குஞ்சுகளைப் பெருமையான தாமரை மலர்ப் படுக்கையில் கிடத்த, சேறு பூசிய கால்களை உடைய எருமைகள் தங்களின் கன்றுகளை நினைத்துச் சத்தமிட, தாய் அன்பால் ஒழுகிய பாலை

அன்னக் குஞ்சுகள் அருந்திக் கண் முடுகையில் அவை தூங்க, பசுமை நிறத் தவளைகள் தாலாட்டு பாடின.

சோலைகளில் ஆணும் பெண்ணுமான குயில்கள் வதுவை கொண்டன; வேல்விழிப் பெண்கள் ஆடும் நாட்டிய அரங்கைக் காட்டிலும் ஆடும் மயில்கள் அச்சோலைக்கு அழகு சேர்த்தன; சிறை ஆர்க்கும் அன்னங்கள் தாமரை மலர்கள் என்ற பள்ளிகளிலிருந்து விழித்து எழுமாறு வண்டுகள் செவ்வழிப்பண்ணைப் பாடின.

பொருந்திய பெண்களோடு வதுவை கொள்வாரும், பருந்தோடு நிழல் பயணம் செய்வதுபோல் இயல் இணைந்த இசையைப் பயனாகத்துய்ப்பாரும், அமுதினும் இனிக்கும் நூல் பொருள்களைச் சிலர் கேட்டனர். விருந்தினர் முகம் பார்த்து மலர்ந்து அவருக்குச் சிலர் விருந்து விழா செய்கின்றனர்.

சினம் - கொண்ட மனமும், சிவந்த கண் போன்ற உச்சிக் கொண்டையும், காலிலே கட்டிய கத்தியோடு எதிலே வந்த சேவலை மற்றொரு சேவல் தாக்குகிறது. முன்பு இணைந்து பழகிய சேவலோடுவேறு ஒரு சேவல் இப்போது போரில் வலிமைமோடு புகுகின்றது. வீர வாழ்க்கையை விரும்பும் இச் சேவல்களைச் சிலர் விரும்பி விடுவர்.

கன்றை ஈன்ற ஓர் எருமையோடு வேறு ஒரு கடா முட்டி மோதி இடிஒலி எழுப்பும். இருள் இரண்டாய்ப்பிரிந்து மோதுவது போலத் தோன்றும். எருமைகளின் போரினை வேடிக்கை பார்ப்போரது தலைமீது வண்டுகள் ஆர்ப்பரிக்கும், அவை எழுப்பும் குரல், மேகமண்டலத்தை முட்டும்.

அகன்ற கண்களையும், பிறை நுதலையும் கொண்ட பெண்கள் அனைவரும் பொருந்து செல்வமும் நீங்காத கல்வியும் பெற்று— வருந்தி வந்தவர்க்கு நாள் தோறும் ஈர். அவர்களது வாசலிலே விருந்தே விளைகின்றது.

இளம் பெட்டிர் சந்தனச்சோலைகளில் பந்து விளையாடுவர். அவர்களது உடலிலே இயல்பாக சந்தன மணம் வீசும் : எனவே அவர்களே சண்பசச் சோலைகள் போல ஆயினர். மயிலை

ஊர்தியாகக் கொண்ட முருகனைப் போன்றவர் இளங்காளையர். அவர்கள் கலை பயில் இடமோ இச்சோலைகளே. எனவே இவ் ஆடவர் மீது இயல்பாக முல்லை மணம் வீசுவதால் இவர்கள் முல்லைக்காடுகள் போல் ஆயினர்.

குற்றம் செய்வாரில்லை; எனவே எமனுமில்லை. அனைவரும் செம்மைபான சிந்தனை உடையவர்; எனவே சீற்றம் இல்லை. அவர்கள் செய்வது அறமே. ஆகவே அவர்கள் உயர்வர் ; தாழ்வடையார்.

வறுமை இன்மையால் கொடைத் தன்மை தெரியவில்லை; போரிடுவோர் இன்மையால் வல்லாரின் சிறப்பும் தெரிய வில்லை. பொய் உரைப் போர் இன்மையால் உண்மை என்பதே என்ன வென்று தெரியவில்லை. அனைவரும் கேள்விச் செல்வர்; ஆதலினாலே ஏட்டுக் கல்வி என்னவென்று தெரிய வில்லை.

மக்களின் அகப்பண்பு போலே புறப் பண்பும் நிலைத்தது பொய் இல்லாமையால் நீதிகள் நிலைத்தன. மாதர் அன்பால் அறம் நிலைத்தது. அப்பெண்டிரின் கற்பினால், மழை காலத்தோடு பெய்தது.

இவ் அயோத்தி நகரம், பூ தேவியின் முகமோ? அல்லது அத்திருமுகத்தின் திலகமோ? அல்லது கண்ணோ? அல்லது அந்நில மடந்தையின் மங்கல நானோ? அவள் மார்பில் விளங்கும் மணி மாலையோ? அவளது உயிர் உறையும் இடமோ? திருமகளுக்கு இனிய தாமரையோ? திருமாலின் மார்பில் உள்ள மணிகள் நிறைந்த பொன் பெட்டியோ? சிறந்த வைகுண்டமோ? ஊழி நாளில் சென்று ஒடுங்குகிற திருமாலின் திருவயிறோ? இவற்றுள் எது என உரைப்போம்?

திங்களே கரிது என்று சொல்லும்படி வெண்ணிறம் தீட்டிய சங்குச் சுண்ணம் சேர்ந்த பூசு வேலை கொண்டவை இந்நகரின் வெள்ளை முத்து மாளிகைகள். இவை மீது வீசுகின்ற காற்று பாற்கடலின் அலைகளாய்த் தோன்றுகின்றன.

மாட மாளிகைகள் வாணை முட்டுவன. எல்லையில்லாச் செல்வம் உடையன. உயர் புகழின. ஒளி வீசுவன. குற்றமில்லாத

கோவேந்தனைப் போல் சிறப்புற்றன. அச்சிறப்புறு மன்னன் கீழ் வாழும் குடிகள் சிறத்தலால் மேன்மையும் பெற்றன

மின்னலை, விளக்கை, சூரிய கதிர் தொகுதியைப் போல் ஒளி வீசும்படி பொன்னால் இழைக்கப் பட்டது இம்மாநகர். இப் பொன்னொளி மேலே எதிரொளித்துச் சூழ்வதால் தேவருலகம், பொன்னுலகம் எனப் பெயர் பெற்றது.

வேற்று மன்னர் வந்து கொட்டும் திறை அளக்கும் மண்டபம், அன்ன நடை பெண்டிர் ஆடும் மண்டபம், நினைவில் கொள்வதற் சூரிய வேதம் ஒதுதற்குரிய மண்டபம், கலைகளை ஆயும் பட்டி மண்டபம் என எங்கும் மண்டபங்கள்.

இவ் அயோத்தி நகரில் தெனிய நீர் தரும் மேகங்களும், அலை கொண்ட கடலும் அஞ்சும் வண்ணம் வார்கட்டிய முரசங்கள் முழங்கும். இங்கே கள்வர் இல்லை; எனவே பொருள் காவலும் இல்லை; கொள்வார் இல்லை, எனவே கொடுப்பாரும் இல்லை.

இம்மாநகரில் கல்லாதவர் என்று பிரித்துச் சொல்லத் தக்கவரோ இல்லாதவர். எனவே கல்வி முற்றும் வல்லார் என்று பிரித்துச் சொல்வதற்கில்லை. அனைத்து மக்களும் எல்லாப் பெரும் செல்வமும் எய்தலாலே, இல்லாரும் இல்லை; உடையாரும் இல்லை.

இன்ன வண்ணம் புலவரும், கலைஞரும், பாணரும் கோசல வள நாட்டைப் புகழ், வசிட்டரும் தயரதனைப் போற்றுகிறார். மாநகர்க்கு அரசே என்றும், ஏழு உலகுகளிலும் ஒப்பற்ற ஆட்சியை நடத்துகிறான் என்றும் குறிப்பிட்டு, மூதறிவும், கருணையும், அறமும், சாந்தமும், குற்றமற்ற வீரமும், கொடையும், நீதியும் ஏனைய அரசர்க்கு முழுதும் கிடைத்தில; இப்பண்புகளோ உமக்கு ஏவல் புரிந்தன என்கிறார். தயரதன், அன்பினால் அனைவர்க்கும் அன்னையாயும், அனைத்து நன்மையும் அளித்தலால் தவமாயும் முன்னின்று செல்லுதற்கு நல் கதி செலுத்தலால் புதல்வனாயும் பிறர் துன்பம் போக்கும் மருந்தாயும் அறிஞனாயும் விளங்குகிறான்.

வயிரம் பதித்த அணிகலன் அணிந்த ஆண் சிங்கமான தயரதனே! மன் உயிரைத் தன் உயிராய் காக்கிறாய், உலகு நாட்டில் உலாவும் உயிர்கள் உலவாது நிலைத்து நிற்கும் மரமும்,

செடியும் போன்ற உயிர்கள் யாவும் ஒன்றாகித் தங்கி நிற்கும் ஓர் உடம்பாக ஆயினாய்;

படைக்கருவியை உன்மீது செலுத்தும் பகைவர்கள் இல்லை; எனவே மத்தளம் நிகர் திரண்ட தினவு எடுக்கும் தோள்களைக் கொண்டாய்; ஓர் வறியவன் சிறு வயலைப் பாதுகாப்பது போல நீ இந்த உலகைக் காத்து அரசு புரிகிறாய்—என்கிறார் வசிட்டர்

அதற்குத் தயரதன் மனம் வருந்தி, தூய மாமுனிவரே! நீர் அயனைப் போன்றவர்; எனக்கு தாயும், தந்தையும் ஆனவர்; என் தவமும் என் கடவுளும் எல்லாமும் நீவீரே.

என் முன்னோர்கள் தமது குலம் புகழால் ஒளிக்க உலகாண்டனர்; குறைவே இல்லை; உம்முடைய அருளினால் நிலவுலகை; இனிது காத்து வருகின்றேன்;

அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தன; இதுவரை பகைவரை அடக்கியே உலகை ஒம்பினேன்; எனக்குப் பின் இந்த உலகைக் காக்க என் பின்னால் எவரும் இல்லையே என்ற குறை மட்டும் உள்ளது;

அரிய முனிவரும், அந்தணரும் உருத்தமின்றி வாழ்ந்து விட்டனர்; அவர்கள் எனக்குப் பின் துயர் உறுவரோ என்பதே என் உளத்தை வருத்துகின்றது.

தயரதன் தனது குறையை வசிட்டருக்கு உணர்த்தவும், அவர் திருமால் தேவர்க்கு அருளியதை மனத்தில் நினைத்தார்.

‘நல்லவரைக் கொல்வதை தொழிலாகக் கொண்ட அரக்கரின் கொடுமையை அழிப்பேன்’ என்று அரக்கர் துன்பம் உற்ற தேவர்க்கு உரைத்ததை நினைத்தார்.

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அரக்கர் துன்பம் ஆற்றாமல் நஞ்சுண்ட கண்டனான சிவபெருமானது திருவடியை அடைந்தனர். சிவபிரானோ தான் இராவணனுக்கு வரம் தந்திருப்பதால் அவன் உள்ளிட்டோரை அழிக்க முடியாது என்று மறுத்துக் கூறி தேவர்களுடன் நான்முகனை அடைந்தனன். ‘இருபது கைகளும், பத்துத்

தலைகளும் கொண்டு நல் அறிவு இன்றி நடக்கும் இராவணனது வலிமையை அழிப்பதானது சிவனாலும் இயலாது, என்னாலும் இயலாது, பாற்கடலில் அறிதூயில் கொள்ளும் கருணைக் கடல் திருமால் அரக்கரால் வரும் துன்பத்தைத்துடைத்தால் தேவர்க்கு வாழ்வு உண்டு' என்று பிரமனும் கருதினான்.

தேவர்கள், அலைகுழி பாற்கடல் பரமனைப் பரவித் துதித்தனர். தன்னை உணர்ந்த பத்தர்க்குப் பரமபதம் அளிக்கும் திருமால், கரிய முகிலானது தாமரைக் காடு பூத்தது போலே எழுந்து இரு பக்கங்களிலும் கடர்களைத்தாங்கியபடி இலக்குமியோடு கருடன்மீது ஏறிக் காட்சி தந்தான். அனைத்துத் தேவர்களும் அவரது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினர்; ஆடினர்; பாடினர். அரக்கர்கள் அப்போது அழிந்தனர் என்று மகிழ்ந்து திருமாலின் திருவடியை சூடிக் கொண்டனர். பிரம்மனும் முனிவர்களும், தேவர்களும் அவரிடம் ஐயிரு தலையினோன் தன் தம்பியர் செய்த வன்மையால் யாவரும் தவம் இழந்தனர் என்று உயிர் பெருமூச்சு விட்டனர்.

“செங்கண்மாலே எமது வரம் பெற்று அரக்கர்கள் மூவுலகையும் அழிக்கின்றனர். இதனை நீர் அழிக்க வேண்டும். இன்றேல் அவ்வரக்கர் மூவுலகையும் அழிப்பர்!” என்று வேண்டினர்.

பள்ளி கொள்ளும் பாற்கடல் பெருமானோ, கருணையுடன் கூறினார்:

“வானத்துத் தேவர்கள் வானரர்கள் ஆகி, காட்டிலும் மலையிலும் சோலைகளிலும் பிறந்திடுக. யான் அவ்வரக்கரைத் துகளாக்கும் பொருட்டு தயரதன் மதலையாய் வதுவேன். என் சங்கும், சக்கரமும் ஆதிசேடனும் தம்பியராய்ப்பிறந்திடுக” என்றதும் தேவர்கள் துள்ளினர்; மங்கல நாதம் பாடினர்; இந்திரன் உவகை பூத்தனன்; எமது இழிவு இன்றோடு ஒழிந்தது என்று யாவரும் கூறினர். திருமாலும் கருடன் மீது ஏறிப் போயினர். பிரம்மன் ஏனையோரை நோக்கி “முன்னரே பிறந்திருக்கும் சாம்பவன் என்னும் கரடி என் அம்சமே; இனி நீங்கள் யாவரும் திருமால் கூறிய வண்ணம் அவதரியுங்கள்” என்றான்.

அதுகேட்ட இந்திரன், பகைவர்க்கு இடி போன்ற வாலியும், அவன் மகன் அங்கதனும் என்னுடைய கூறே என்றான். கடர்க்

கடவுளோ, நீலன் என்னும் வானரம் என்னுடைய கூறு என்றனன் வாயு தேவனும் சிவபிரானும் அனுமன் எனது கூறு என்றனர். தேவர்கள் வானரங்களாய்ப் பிறப்பதாகக் கூறினர். பின்னர் தேவர்கள் தத்தம் இருப்பிடம் சென்றனர்.

இந்நிழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் 'இது முன்பே நடந்த செய்தி. என்று மனத்தில் நினைத்த வசிட்டர் தயரதனிடம் மலைகளைப் போன்ற திண்ணிய தோள்களைப் பெற்ற மன்னவனே! நீ வருந்த வேண்டாம். ஏழேழு உலகங்களைக் கொண்ட அண்டம் முழுவதையும் காக்கவல்ல புதல்வர்களை அளிக்கும் யாகத்தை நீ தீது அற முயலின் உன் சிந்தை நோய் தீரும்' என்றனர்

மன்னர் மன்னவன் உவகை பொங்க, மாமுனி சரணம் சூடி, 'உன்னையே அடைக்கலமாகக் கொண்ட எனக்குத் துன்பம் வருமா? நீ சொன்ன யாகம் செய்ய வேண்டிய முறைகளை இனிது கூறுக' என்றான்.

வசிட்டர், "மாசற்ற தேவர்களையும் மற்றையோரையும் ஈன்றவர் காசிபன். அம்முனிவனது புதல்வர் விபாண்டகர். அவரது மகன் கலைக் கோட்டுமுனிவர்; (ருசிய சிருங்கன்) அவர் கங்சையைச் சூடிய ஈசனுக்கு புகழில் ஒத்தவர். பலகலை பயின்றதால் காசிப முனிவரையே ஒத்தவர். அவரைக் கொணர்ந்து யாகம் செய்வித்தால் புதல்வர் பிறப்பர். ஏனெனில் அவர் சாத்திரங்களிலும் மனுநெறி முறைகளிலும் வேதத்திலும் நான்முகர்க்கு ஈடானவர். மாறுபாடு உற்ற இவ்வுலகத்துத் தன்மைகளே அறியாதவர். ஒரு கலைமானின் கொம்புகளை முகத்திலே கொண்டவர். அவர் ஆதிசேடனது தலைகள் தாங்குகின்ற இப்புவி வாழ் மனிதரை விலங்குகள் என்று மனத்தால் நினைப்பவர்; சிறந்த தவத்தவர். தாமரைவாழும் பிரம்மனும், புராரிஎன்ற சிவபிரானும் புகழ்த்தக்க சாந்த குணத்தினர், அவர் வரின், அவரால் வேள்வி முற்றின் தனை யர்கள் உளர்!" என்றார்.

தயரதன் வசிட்டரின் மலரடி தொழுது "இறைவனே திங்கு அருகுணம் மிக்க செழுந்தவரான கலைக்கோட்டு முனிவர் எங்கே உள்ளார்? யான் அவரைக் கொணரும் தன்மை அருள்க" என்றான்

வசிட்டர் கலைக்கோட்டு முனிவரின் வரலாற்றை உரைத்தார்; உத்தானபாதன் என்பான் மாமன்னன். அவன் மண்ணுலகை மாண்போடு கப்பவன். அன்புக்கும் அருளுக்கும் உறைவிடமானவன். எவராலும் லெல்ல முடியாதவன். சுவாயம்புவ மனுவின் குலத்தில் தோன்றியவன். ஒளிர்கின்ற மகுடம் புனைந்தவன். 'புத்' என்ற நரசுமம் ஏனைய துன்பமும் ஒழிய ஆட்சி செய்பவன். அவன் மகன் உரோமபாதன் இப்போது ஆள்கின்றான்.

அந்த உரோமபாதன் ஆள்கின்ற நாட்டில் நெடுங்காலமாக மின்னி எழுகின்ற மேகம் இல்லாமல் கொடிய துயரம் பெருகிற்று. அவன் வேதவிற்பன்னரை வரவழைத்து சிறந்ததானம் நல்கினான். அப்போதும் மழை பொழியவில்லை. உரோமபாதன் பின்னர் முனிவரிடம் இதுபற்றி கேட்க அவர்களும் கலைக்கோட்டு முனிவர் வந்தால் வான்மழை வழங்கும் என்று கூறினர்.

அலை வீசும் கடலை அணிந்த உலகில் வாழ்கின்ற மனிதர்களை விலங்குகள் என்று கருதுகின்ற குற்றமற்ற குணவானான கலைக்கோட்டு முனிவரை அங்க நாட்டுக்கு அழைத்து வருவது எங்ஙனம்? என்று ஆலோசித்தான். “அப்போது ஒளிவீசும் நெற்றியும் நீண்ட கரிய கண்களையும் சிவந்த இதழையும், முத்துப்பற்களையும் மெல்லிய மார்பகங்களையும் கொண்ட விலைமகளிர் எழுந்து, “யாம் ஏகி அருந்தவரைக் கொணர்தும்” என்று வணங்கினர்.

அதுகேட்ட மன்னன் அவர்க்கு அணியும், மணியும் ஆடையும், பிறவும் பரிசளித்து “குளிர் பிறை நிலவுநிகர் நெற்றியும் மூங்கில் நிகர் தோளையும், மெல் இடையும், பருத்த மார்பையும் சுருத்த கூந்தலையும் மருண்ட விழியையும் இலவம் பூ போன்ற செவ்வாயினையும் உடைய பெண்களே! நீங்கள் செல்லுங்கள்” என்றான். அவர்களும் வணங்கித் தேரில் ஏறிச் சென்றனர்.

பல யோசனை தூரம் கடந்து குற்றமற்ற தவம் மேற்கொண்ட கலைக்கோட்டு முனிவர் வாழ்கின்ற இடத்திற்குச் சற்று தூரத்தில் பர்ணசாலை அமைத்து அதில் மாசற்ற அருந்தவர் போல் தங்கினர் கரிய விசாலமான கண்களைக் கொண்ட இப்பெண்கள் விபாண்டக முனிவர் இல்லாத வேளைபார்த்து கலைக்கோட்டு முனிவரது ஆசிரமம் அடைய அம்முனிவரும் இப்பெண்டிரைத் தவசிகள் என்று எதிர்ந்து கைகமுவ நிரை அருக்கியமாய்த்தந்தது ஆசனம் தந்து அமர்க

என்று கூறினர், அமர்ந்தனர்; முனிவர் பல பேசினர். முருக்க மலர் போன்ற இதழ்களைக் கொண்ட அப்பெண்கள் அம் முனிவரை வணங்கித் தம் இருப்பிடம் போயினர்!

திருந்திய இழையணிந்த அவ்விலை மகளிர், சில நாட்கள் கழித்து அமிழ்தினும் இனிய பலா, வாழை, மா ஆகியவை அளித்து தேங்காயும் தந்து, 'அரிய தவசியே! அருந்துக' என்று தர அவரும் அவற்றை உண்டார். இன்னவாறு நாட்கள் சில சென்றன நல்ல நெற்றி கொண்ட அம்மடந்தையர், குற்றம் இல்லாத தவசியான கலைக்கோட்டு முனிவரை அடைந்து தாங்கள் எம்மிடத்திற்கு வருகை தரல் வேண்டும் என்று கேட்டுத் தொழுதனர். முனிவரும் அவர்களுடன் சென்றார். தம் மனத்தைப் போலவே ஒரு நிலை நில்லாது மருளுகின்ற அவ்விலை மகளிர் மகிழ்ச்சியும், ஸ்யப்பும் எய்தி எமது ஆசிரமம் இதோ இதோ என்று போக்குக் காட்டி அங்கநாட்டின் நீண்ட பாதையில் சென்றனர்.

கலைக்கோட்டு முனி அங்க நாட்டின் வளநகர் வந்ததும் வான்முகில் வழாது, சள, சள என மழை பெய்து குளங்களும் நதிகளும் குறைவின்றி நிறைந்தன. கரும்பொடு செந்நெலும் கவினொடு ஒங்கின. உரோமபாதன் அவ்வரிய செயலை உணர்ந்தனன். கலைக்கோட்டு முனிவரின் கால்களில் விழுந்தனன். விழிகளில் நீர் பொங்க, "நாங்கள் வாழ்ந்தனம்" என்றனன். விலை மகளிரும் அரசனது கால்களில் விழுந்தனர். உரோமபாதன் அவர்களைப் பார்த்து, 'நீங்கள் ஒரு தந்திரத்தால் என் துன்பம் போக்கி விட்டீர்கள்' என்று புகழ்ந்தனன்.

மருள் ஒழிக்கும் மாதவனான கலைக்கோட்டு முனியோ, அருள் சுரந்து அரசனுக்கு ஆசியும் நல்கி நல் ஞானம் வழங்கும் முனிகள் பின் தொடர அரசனுடன் நகருக்குள் புகுந்தார்.

அரசனும் குறையிலாத அருக்கியம் முதலியன செய்து, பேச வாயின்றி மகிழ்ந்து முருக்கமலர் போன்ற இதழ் கொண்ட முக நலாள் ஆன சாந்தை என்ற தன் மகளை, விதி முறைப்படி அம் முனிவருக்குத் திருமணம் செய்து தந்தனன்.

வறுமை நோய் நீங்கும்படி வான் வழங்கிட உறுதுயர் தவிர்ந்திடக் காரணமான திருந்துமாதவன் கலைக்கோட்டு முனிவர்

ஆங்கு இருக்கின்றனர் என்று வசிட்ட மாமுனி வரலாற்றை வழங்கினர். வழங்கவும் தயரதன் அம்முனிவரை ஈண்டு ஏகிக் கொணர்வன் எனக்கூறி சுமந்திரன் முதலான அமைச்சர் தொழ தேர் ஏறிப் போயினன் இது கண்ட தேவர்களும் எமது வினை முடிந்தது என்று பூமாரி பொழிந்தனர்.

கொழுந்து விட்டுப் பரவுகிற புகழ் கொண்ட தயரதன் அங்க நாட்டை அடைந்ததன் என்று ஒற்றர் வந்து உரைத்தனர்.

வீரக் கழல் அணிந்த உரோமபாதன் தயரதனை எதிர் கொள்ளப் போந்தான். பகைவர் ஊன் குடிக்கும் சுடர் வடிவேல் கொண்ட உரோமபாதன், தயரதனை நோக்கி, உயர்ந்த வேலையுடைய அரசே நீ இங்கு வந்து அடைந்தது யான் செய்த மாதவமோ? இவ்வுலகம் செய்த தவமோ? யாதோ? என்று கூறி மணித்தேரில் ஏற்றி செழுநகர் கொணர்ந்தான். தயரதனை ஒரு மணிமண்டபத்தில் பொன் தவிசில் அமர்த்தி, விருந்தளித்து உபசரித்தான். பின்னர் தயரதனை நோக்கி, “இங்கு நீ சேர்ந்த காரணம் சொல்லி அருள், என்று கேட்க அம்மன்னவனும் அது கூற, இம்மன்னவனும் “அரிய தவரான கலைக்கோட்டு முனிவரை யானே கொணர்ந்து ஆங்கண் விடுப்பன்,” என்றான். மகிழ்ந்த தயரதன் தேர் ஏறி அயோத்தி சேர்ந்தான்.

உரோமபாதன் வேண்டுகோள்படி கலைக் கோட்டு முனிவரும் தன் மனைவியாகிய சாந்தையுடன் அயோத்தி சேர்ந்தார். தேவர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

கலைக் கோட்டு முனிவர் அயோத்தி நண்ணுவதை ஒற்றர்கள் மூலம் உணர்ந்த தயரதன் எதிர்சென்று திருவடி வணங்கி அரண்மனை கொணர்ந்தான். பொன் தவிசில் கலைக் கோட்டு முனிவரை அமரச் செய்து தயரதன், “சான்றோரினும் சான்றவனே! அறமே தவமானது போன்றவனே! என் தொல் குலம் உன் கருணையால் சிறப்புற்றது. யான் தொடர்ந்து அரசாட்சி செய்வது முற்பிறப்பில் செய்த தவம் உடையவன் என்பதும் பயன்றது அல்லவா? என இதைக்கேட்ட கலைக் கோட்டு முனிவர், “மன்னவர்

மன்ன! வசிட்டன் என்னும் ஒரு நல்ல சிநெடுந்தவ துணைரெராக இருக்கிறார். நீயும் செய்யலால் குற்றமற்றவன் இவ்வுலகத்தில் வேறு அரசர்கள் உனக்கு ஒப்பாவர்கள் உண்டோ? பல நலன் தரும் அகவமேத யாகம் நடத்த எண்ணி அன்றோ என்னை இங்கே அழைத்தது; சொல்க!” என்றனர்.

தயரதனும், “பன்னெடுங்காலம் பழுதின்றிப்பாரை ஆண்டேன். ஆயினும் எனக்குப் பின் இவ்வுலகை இன்னலின்றி காக்க மகனைப் பெற்றிலேன்; எனவே கடல்கூழ் உலகைக் காத்திடத்தக்க புகழ் மிக்க புதல்வர் எனக்குப் பிறக்குமாறு அருள் செய்ய வேண்டும்” என்றான்

முனிவரும், “அரசனே! பதினான்கு உலகங்களையும் பாரித் தெளிக்கும் மைந்தரைத் தரவல்ல மாமகம் இயற்றுதற்கு எழுக்” என்றார்.

உடனே தயரதன் தம் நிருபரை நோக்கி, “அப் பரிவேள்விக்கு உரிய பொருள் அனைத்தையும் விரைவில் கொணர்க” என அவரும் கொணர்ந்தனர். தயரதன், தூய சரயுவில் நீராடி, மறைகள் வகுத்த வண்ணம் அமைந்துள்ள வேள்விச் சாலையில் புகுந்தான்.

கலைக் கோட்டு முனிவர் சிறந்த முறையில் ஓராண்டு முடிய அகவமேதயாகம் செய்தனர். வானில் துந்துபி முழங்க, தேவர்கள் வந்து கூட்டி அதே வேள்விக் குண்டத்தில் கலைக் கோட்டு முனிவர் புத்திரப் பேறு அளிக்கும் வேள்வியையும் ஆகுதியையும் செய்தனர் அப்பொழுது அந்த வேள்வித் தீயினின்று, எரியெனச் சிவந்த முடியும் கண்களும் உள்ள பூதமொன்று பொன் தட்டு ஒன்றில் அமுதம் நிகர்த்த குண்டத்தை ஏந்தி வெளிப்பட்டது; அத்தட்டை நிலமிசை வைத்து, பூதம் எரியுள் மறைந்தது, மாமுனி பணித்த வண்ணம் தயரதன் அப்பிண்டத்தைக் கையில் தாங்கி ஒரு பகுதியை புகை போல் கருத்த மென்மைபான சுருண்ட கூந்தலாள், கொவ்வைப் பழம் நிகர்த்த சிவந்த தூப வாயினள், அழகு ஒளிரும் கோசலையின் கைகளில் சங்கம் ஆர்க்க அளித்தான். அடுத்த பகுதியை, கைகயன் தனையை கைகேயி கரத்தில் அளித்தான்; தேவர்கள் ஆர்த்து எழுந்தனர். அதன்பின் அதே, அளவினதான இச்சுதையைச் சுமித்திரைக்கு ஈந்தான். தேவர்கள் மறுபடியும் ஆரவாரித்தனர்.

பின்னர் எஞ்சிய சதையினைத் திரட்டி அதையும் சுமித்திரைக்கு நல்கினான். பரிவேள்வியும் மைந்தர்க்கு உரிய வேள்வியும் முடிந்ததும் தயரதன் மகிழ்ந்து, அரசவையை அடைந்து அந்தணாளர்க்கு ஆடகப் பொன் அளித்தான். அரசர்க்கு அரசும், செல்வமும், படைகளும் வழங்கினான். பின்னர், நீராடி குல குருவான வசிட்டரின் திருவடிகளை வணங்கி நின்றான். வசிட்ட முனிமின் மொழிப்படி தயரதன் கலைக் கோட்டு முனியின் தாள் பணிந்து, “உமது இன்னருளால் குறை நீங்கப் பெற்றேன். இனி சிறப்பாக நல்ல தவத்தின் பயனாக பெறத்தக்கது யாது உளது?” என்று கூறினான். கலைக் கோட்டு முனிவரும் தயரதனுக்கு ஆசி வழங்கி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

சிறிது நாள் சென்றதும் தேவியர் மூவரும் கருவுற்றனர். கவினுற விளங்கினர்.

உரிய மகப் பேறு காலம் வந்தது. பூதேவி பூரித்தாள். புனர் பூச நட்சத்திரமும், தேவர்கள் போற்றும் கடக லக்கினமும் மகிழ்ச்சியால் துள்ளின; சித்தர்கள் இயக்கர்கள் — இயக்கமா மகளிர் — ஞான முனிவர்கள் — தேவர்கள் — நித்திய சூரியர்கள் — வரிசை வரிசையாய்க் கூடி ஆரவாரித்தனர்; நீள் தர்மம் ஓங்கிற்று; திறம் தொள் கோசலை, உலகெலாம் தன் வயிற்றில் அடக்கி வைத்திருந்த வனும், அரிய மறைகளும் அறிதற்கு அருமையான வனும் அஞ்சன வண்ணனும் கருமுகில் போல் கொழுந்து எழில் காட்டும் ஒளி மயமான திருமாலை, திருஉறப் பயந்தனர்.

விண்ணில் நின்று தேவர்கள் ஆர்த்து இருக்கின்ற வேளையில், இந்திரன் முதலியானோர் வணங்கி வாழ்த்துற பூசமும், மீனமும் பொலியும் வேளையில் மாசற்ற கேகயன் மாது கைகேயி ஒரு மைந்தனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

கற்பகக்கா வேந்தனும் மலைகளின் சிறகறுத்த வேந்தனும் ஆன இந்திரனும் அவனது சுற்றமும் வானில் நின்று ஆர்ப்பரிக்க அவ் வேளையில் புற்றை நாடும் பாம்பு போன்ற ஆயில்ய நட்சத்திரமும், கடக லக்கினமும் அமைந்த வேளையில்—இளையவளான சுமித்திரை ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

பல தலைகளைக் கொண்டு படம் அடும் ஆதி சேடன் சுமந்துள்ள பூதேவி ஆனந்தக் கூத்தாடினாள். வேதங்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்தன அது சிம்மராசியும், மக நட்சத்திரமும் கூடிய நல் வேளை. சுமித்திரை மீண்டும் ஒரு புதல்வனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

அரம்பையர் அப்போது ஆடினர்; கின்னரர் அமுத ஏழிசை பாடினர்; பல் இயம் முழங்கின; வானகத் தேவர்கள், “வீடினர் அரக்கர்” என்று விம்மி உவந்தனர்; ஓடினர்; உலாவினர்.

புதல்வர் பிறந்த பொன்னான செய்தியை அரசனிடம் கூறிட அந்தணர்களும், நாளொடு கோளும் நின்றதை ஆய்ந்தனர்; “இனி உலகிற்குத் துன்பம் இல்லை” என்று கூறினர்.

மன்னர் மன்னன் தயரதன் ‘சரயு’ நதி ஆடினான். விதை நெல்லையும் இன் பொருளையும் எடுத்து வழங்கினான். வெண் சங்கம் முழங்க, வசிட்டன் உடன்வர கோமகார் திருமுகம் பார்த்து மகிழ்ந்தான்.

அடுத்து, தயரதன், ஏழாண்டுக் காலம் வரிகள் நீங்குவதாகுக; கருவூலக் கதவுகளைத் திறந்து விடுக; ஆங்குள்ள பொருள்களை ஏழைகள் குறையின்றி அள்ளிச் செல்க; என்று பறை அறைக—எனக் கட்டளை இட்டான்.

“போர்த் தொழில் ஒழிக சிறையில் உள்ளோர் விடுதலை பெற்று விடைபெற்றுச் செல்க. வேதியர் விதிக்கும் நியமங்கள் குறைவின்றி நடைபெறுவதாகுக; விழாக்கள் எங்கும் நடைபெறுவதாகுக

“ஆலயம் புதுக்குவீராகுக ! அந்தணர் தம் வீதியும், சதுக்கமும் செம்மை செய்வீராகுக கோவில் உறை கடவுளர்க்கு காலையும், மாலையும், தீபமும் மாலையும், வழங்குக” என்றெல்லாம் தயரதன் அறிவித்தான்.

யானை மீது முரசம் அறைந்தனர் ; நகர் வாழ் ஆடவரும், மின்னல் போல் மெல்லிய நுண்ணிடை மகளிரும் அளவற்ற இன்பக் கடலில் மூழ்கினர். அன்பின் மிகுதியால் அவர்கள் ஆரவாரித்தனர். அவர்கள் உடம்பெல்லாம் புளகங்கள் மூடின ; வியர்வைத்துளிகள்

ஆரும்பின ; எதிர் வந்து நற்செய்தி நவின்றார்க்கெலாம் நிதி வழங்கிக் கொண்டனர்.

திருமாலே அயோத்தியில் பிறந்தான் என்று அறிந்து இவர்கள் ஆரவாரித்து இருப்பார்களோ? பதினமூன்றாம் நாள் வசிட்ட மாமுனி குழந்தைகட்குப் பெயர் இட நினைத்தார்.

முதலையுடன் போரிட்ட கஜேந்திரன் என்ற யானை, “ஆதி சேடன் மீது அறி துயில் கொள்ளும் ஆதிமூலமே என்று அழைக்க-அந் நாளில் உடனே ஓடி வந்து யானையைக் காத்த அத்திருமாலுக்கு “இராமன்” என்னும் திருப் பெயர் சூட்டினான்.

தவவலிமையால் வரங்கள் வழங்கும் வசிட்ட முனிவர், இராமனுக்குப் பின், மின் எனப் பிறந்த குழந்தைக்குப் “பரதன்”, என்று பெயரிட்டார்.

வஞ்சக அரக்கர் மாளவும், தேவர் பிழைக்கவும், பூதேவி மகிழவும் காரணமான ஆற்றல் மிக்க ஒளி வடிவான குழந்தைக்கு “இலக்குவன்” என்று பெயரிட்டார். முத்துக்களே குழந்தை உரு பெற்று செந்தாமரை தன்னிடம் மலர்ப் பெற்றதைப் போன்ற அழகு கொண்ட ஒளி வடிவான குழந்தையால் உலகப் பகை ஒழியும் என்று எண்ணி, வசிட்டமாமுனிவர், “சத்ருக்கனன்” என்று பெயர் இட்டார்.

பெயர் சூட்டலின் போது தயரதன் தன்னுடைய கைகளில் இருந்து செல்வம் என்ற நதிகளைப் பெருக விட்டான் அந்நதிகளால் சாத்திர வேதியர்தம் மனமாகிய கடலை மேலும் மேலும் நிரப்பின.

குவளை மலர்களும் அவற்றிடையே தாமரை மலர்களும் அமைந்த ஒவியத்தின் அழகை உடைய ஒப்பற்ற இராமனைத் தவிர தனக்கு வேறு ஒரு உயிருட் உடம்பும் இல்லை எனுமபடி- உலகிடை வேந்தர் வேந்தனான தயரதன் இராமனிடத்து பேரன்பு கொண்டான்.

புதல்வர் நால்வரும், அமுதம் சிந்தும் மழலை பேசி அழகு தவிர்நடை பழகி நான் மறை என குறைவர வளர்ந்தனர். வசிட்டர்

அவர்களுக்குச் சவுளம், உபநயனம் விதி முறைப்படி செய்வித்தார். அவர்களுக்கு வேதமும் பல கலையும் கற்பித்தார்.

யானை ஏற்றம், குதிரை ஏற்றம் இரத ஏற்றம் எனப்பலவற்றைப் புதல்வர்கள் கற்றனர். யாவரும் அக்குழந்தைகளை நீங்கிச் செல்ல மட்டோம் என்று நினைத்து நெருங்கி பொழுது கழித்தனர்.

தலைவன் இராமனும் தப்பி இலக்குவனும், சோலைகளிலும், குளங்களிலும் ஒன்றாகவே இணைந்து பழகினர். நெய்வதற்குரிய குழலும், நூலும் போல் இணைந்து சுற்றித் திரிந்தனர். இவ்வாறே பரதனும், சத்ருக்னனும் ஒரு நொடிப் பொழுதும் பிரியாது பழகினர். தேர் ஏறுகையிலும், குதிரை ஏறுகையிலும் வேதம் ஓதுகையிலும் இராமனும் இலக்குவனும் போல இவர்களும் பிரியாதவர்களாகி மகிழ்ந்து கிடந்தனர்.

அந்த நான்கு மைந்தர்களும் நாள் தோறும் நகர்ப்புறச் சோலை வாழ் முனிவர்களிடம் சென்று நுண்பொருள் அறிந்து மீள்வர் மைந்தரை எதிர்கொள்ளும் மாந்தர்களிப்படைவர். யாவரும், “இளையார் வாழிய” என்றனர். இராம இலக்குவர் தோன்றும் காட்சியைக் கண்ட மக்கள், “கடல் நீர் உண்ட கருமேகமானது ஒளிவீசும் செந்தாமரைப் பூக்களை மலர்வித்து, பொன்மலையான மேரு மலையோடு நடந்து வரும் தோற்றம் போலாகும்” என்பர்.

இராமன் தன் எதிர் வருபவர்களை முதிர்ந்த கருணையோடும் முகமலர்ச்சியோடும், “உமக்கு நான் எதைச் செய்ய வேண்டும்? துன்பம் இல்லை அல்லவா? உம் மனைவியும் அறிவுடை மைந்தரும் நலமாகவும் வளமையுடனும் உள்ளனரா?” என்று வினவுவான்.

மக்களும் மன்மகிழ்ந்து, நினைத்த வண்ணம் நாங்கள் நலனே நீ அரசனாகும் பேற்றினை நாங்கள் பெற்றபோது நலம் பெற்றிருப்பது அரியதன்று. நான்முகன் உள்ள அளவும் நீ ஏழ் ஏழ் உலகையும் எங்களை ஆட்சி செய்வாயாக என்று வாழ்த்தி விடை கூறுவர்.

இன்னவண்ணம் இராமன் புகழோடும் தம்பியர் மூவரும் தம் திருவடி நிழலில் பொருந்தும்படி இனிது வாழ்ந்தான்.

“நிலை பெற்ற உயிர்கள் அனைத்தையும் அவை தங்குதற்குரிய உலகங்களையும் வேறாகப் படைத்து தேவர்களொடு பிரம்மனையும் வேறாகப் படைப்பேன்” என்று ஒரு காலத்தில் படைக்கத் தொடங்கியவர் துனி உறு முனிவரான விசுவாமித்திரர், இந்நாளில் சிங்கம் போல் வலிமை பெற்ற தயரதன் முன்னர்த் திருவோலக்க மண்டபத்தில் தோன்றினார். வந்த முனிவரைத் தயரதன் பொன் தவிசில் இருக்கச் செய்து அடிபணிந்து தாங்கள் வந்தது இந்நாடு செய்த தவம் என்று சொல்ல இயலாது: நான் செய்த நல்வினை என்று நினைக்கவும் இயலாது; என் முன் குலத் தோன்றல்கள் செய்த தவப்பயனே என்றான்.

முனிவர் கூறினார்: பகை வென்ற—புலவுமணம் வீசும் வேலோய்! என் போன்ற முனிவர்களும், தேவர்களும் துன்பம் ஒன்று உற்றால் நாங்கள் பல மலைகளைத் தன் சிறப்பால் எள்ளி நகையாகும் வெள்ளிப் பணிவரை செல்வோம். அல்லது பாற்கடல் செல்வோம். அல்லது தாமரை வாழ் பிரம்மனது உலகம் செல்வோம் அல்லது கற்பக நாட்டு மன்னன் இந்திரனது அமராவதி செல்வோம் அல்லது மணிமாட அயோத்தி சென்று சரணடைவோம் வேறு இடம் உள்ளதா?

“தயரதனே! இந்திரனோ இனிய தளிர் கொண்ட கற்பக தேன் சிந்தும் நிழலின் கீழ் ஆட்சி புரிவதை விட்டு இங்கு வந்து உன் ஒப்பற்ற வெண்கொடை நிழலில் சேர்ந்து முன்னர் தன் குறையைச் சொல்லி வேண்டினான்; நீயும் அப்போது அவனைப் பார்த்து மனமிரங்கி குன்றுபோன்ற தோள் கொண்ட சம்பரன் என்பாணை வென்று அவன் குலத்தை அழித்து தேவருலகை இந்திரனுக்கு அளித்ததால் அல்லவா அவன் இப்போது ஆண்டு கொண்டிருக்கிறான் என்றார். தயரதன் உவகைக் கடல் பெருக கரங்கள் கூப்பி “முனிவரே! தங்கள் வரவால் அரசாண்ட நல் பயன் பெற்றேன்; இப்போது நான் செய்ய வேண்டியதைக் கூறுக” என்றான்.

“மரங்கள் நிறைந்த ஊனகத்தில் யான் செய்யப் போகும் வேள்விக்கு இடையூறாக காமமும், வெகுளியும் போன்ற அரக்கர்கள் நடுவிலே வந்து தடை செய்யாதவாறு காப்பாயாக. அதற்கு உன் புதல்வர்கள் நால்வரில் கரியசெம்மல் இராமனை என்னுடன்

அனுப்புவாயாக என்றார். இது உயிரைக் கேட்கும் எமனைப் போல தயரதன் மனம் துன்புறுமாறு ஆயிற்று.

இராமனிடத்திலே தன் உயிரையே வைத்திருந்த தயரதன் இதைக் கேட்டதும் கண்ணிலான் அதை பெற்று இழந்ததைப் போன்ற துன்பத்தையும், மார்பில் வேல் பாய்ந்த பெரும் புண்ணில் கனல் நுழைந்தாற் போன்று பெருந்துயரம் பெற்றான். பின்னர் ஒருவாறு மனத்தை தேற்றிக்கொண்டு முனிவரிடம், “தங்களுடைய கட்டளை இதுவாகில், படைப்பயிற்சி அதிகமில்லாத சிறுவயதுடைய இராமன் எதற்கு? நானே வந்து இந்திரனும், சிவனும், நான்முகனும் வந்து இடையூறு செய்தாலும் அதனைப் போக்கி வேள்வியைக் காக்கின்றேன்; பெருவேள்விக்கு எழுக்” என்றான்.

முனிவன் சினந்து நிற்க, இமையோர் இது இறுதிக்காலமோ என்று அயிர்க்க, ஆதவன் மறைந்தான். மண்ணுலகமும், நிலப் பொருளொடு சுழன்றது. துனிஉறு முனிவனின் செழித்த புருவ நுனிகள் மேலேறி நெற்றி முற்றும் பரந்தன. சினத்தினால் சிரிப்பும் தோன்றியது. கண்கள் சிவந்தன. சினம் கொண்ட கோசிகரின் மனக் கருத்தை உணர்ந்த வசிட்டர் அவரிடம், “நீ பொறுத்தருள்க” என்று கூறி தயரதனிடம் “நின் மகன் இராமனுக்கு பிறரால் தரமுடியாத நன்மைகள் தாமே வந்து சேருகின்றன. அவற்றைத் தடுக்கலாமோ? பெய்கின்ற மழை பெருக்கும் வெள்ளம் பெருமை மிகு கடலில் விரைந்து சேருவது போலே, உன் மகன் இராமனுக்கு அளவற்ற வித்தைகள் இப்போது தாமே வந்து சேரும் காலமாகும்” என்று வசிட்டர் கூறினார்.

குருவின் வாசகம் கேட்ட கொற்றவன் “திருவின் கணவன் இராமனை கொணர்க” என்றான். ஏவலர் சென்று, சக்கரவர்த்தி உம்மை வரச் சொன்னார் என்று இராமரிடம் கூறியதும் அறிவின் சிகரம் இராமன் தம்பி இலக்குவனோடு தயரதன் அருகே சேர்ந்தனன்.

தயரதன் விசுவாமித்திரரை நோக்கி “ஐயனே! நீவிர் இச் சிறுவர்கட்கு தந்தையும், தாயும் ஆவீர். இவர்களை உங்களிடம் அடைக்கலமாக ஒப்படைத்து விட்டேன். இவர்களுக்குத் தகுந்த நன்மைகளை செய்வீராக என்றனன்.

சேற்றத்தை விட்ட விசுவாமித்திரர் தயரதனை வாழ்த்தி கொடுத்த இரு மைந்தரைக் கொண்டு, நாம் செய்ய வேண்டிய வேள்வியை முடிப்போம்” என்று இளையோரிடம் சொல்லி நடக்கத் தொடங்கினார். இராமனும் இடைவாளைப் பொருந்தியபடி சத்தியம்போன் அம்பறாத் தூணிகளைக் கட்டி வெற்றி வில்லை இடத்தில் ஏந்தினான் தன்னைப் போலவே உடன்வந்த தம்பியோடு தயரதனின் உயிர் உடலை விட்டு புறப்பட்டதை போலவும், மாமுனி விசுவாமித்திரரின் நிழலைப் போலவும்” தொடர்ந்து சென்று அயோத்தி நகரின் மதிலைக் கடந்து சென்றான்.

விசுவாமித்திர முனிவர் முன் செல்ல, இராம-இலக்குவர் பின் தொடர்ந்திட, மூவரும் அயோத்தி நகரைக் கடந்து சரயு நதியின் தென்கரை சேர்ந்தனர். அங்கிருந்த சோலையில் அவ்விரவு தங்கி மறுநாள் காலை ஆறு கடந்தனர். அங்கோர் சோலை அழகுடன் விளங்க அதுபற்றி இராமன் வினவ, ‘அது காமனாச் சிரமம் என்றார்.

“இங்கே சிவபெருமான் தவம் செய்தார். அப்பொழுது காமன் அவர் மீது மலர் அம்பை எய்ய அதனால் அவர் சினம் கொண்டு தம் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தார். அது மன்மதனைச் சுட்டது. அவனது பூனைப் பூ போன்ற வெண்மையான மேனி எரிந்தது. அன்று தொடர் அவன் உடல் இல்லாதவன் ஆயினன்,

வேதத்தில் வீற்றிருப்பவனே! யானைத் தோல் போர்த்திய சிவன் மத்னைச் சினந்து எரித்த நாள் அவன் உடம்பு பசையற்றுச் சாம்பலாகி இங்கே சிந்தியது. அதனால் இந்த இடம் ‘‘அங்கநாடு’’ என்றானது. காரணப் பெயருடைய ஆச்சிரமம் இது. பற்றுகளை வேரோடு பசையின்றி நீக்கி பிறவி தொலைய தூய ஞானம் பெற வேண்டும் என்று விரும்பியவர்களின் உணர்வு போய் சேருவதற்கு இடமானவன் சிவபிரான். அவன் இங்கே தங்கி யோகம் செய்தனன். எனவே இதன் தூய்மையைச் சொல்லத் தகுமோ? விசுவாமித்திரர் இவ்வாறு கூற வியப்புற்ற இருவரும் அங்கிருந்து அவரோடு நடந்து ஏகி ஒரு பாலை நிலம் உற்றனர். வேனில் அன்றி வேறு பருவம்

பார்க்காத பூமி அது. ஐம்பொறி வென்ற ஞானிகளின் நெஞ்சுறுதி போல் அது பசையற்று வற்றி வரண்டு இருந்தது. அக்கொடு பாலையில் அவர்கள் நடத்தந்த வருந்துவரே என முனிவர் இரங்கி அவர்களுக்குப் பலை, அதிபலை என்னும் இரு வித்தைகளைக் கற்றுத் தந்தார். அதனால் அவர்களுக்கு வெம்மை தோன்றாமல் குளிர்ந்த நீரில் நடப்பது போன்று இருந்தது.

இராமன் முனிவரிடம், “ அறிஞரே! சுழி கொண்ட கங்கையை யும் தொங்கும் கொன்றை மாலையையும் அணிந்த சிவபிரானின் நெற்றிக் கண் பார்வையில் இந்நிலம் வெந்து விட்டதோ அல்லது வேறு காரணமுண்டோ? பழி படர்ந்த கொடுங்கோலனது நாட்டைக் காட்டிலும் இவ்வாறு அழிந்து போவதற்குக் காரணம் என்ன கூறுக என்றான்.

விசுவாமித்திர முனிவரை நோக்கி, “ இனிய உயிர்களைக் கொன்று திரிபவளும், கூற்றின் தோற்றம் கொண்டவளும் ஆயிரம் மதயானைகளின் வலிமையைப் பெற்றவளுமாகிய ஒருத்தியின் வரலாறு சொல்வேன்: கேட்பாயாக!

“ அளவற்ற பாவம் திரண்டு பெண்வடிவு கொண்டது போலத் தோன்றுகின்றவள்; பூமியைச் சினத்தால் பெயர்த் தெடுக்க வல்லவள்; கடலைப் பருக வல்லவள்; வாணத்தைக் கோபித்து இடித்தத் தள்ள வல்லவள்; தான் விரும்பினம் எதையும் செய்ய வல்லமை மிக்கவள்.

“ உன்னைக் கண்ணால் காணும் ஆடவர்களும், பெண்மையை அடைய விரும்பக் காரணமான தோள் உடைய இராமனே! பாம்பைக் கங்கணமாகவும் கையில் குலமும் ஏந்தி இங்கே வாழும் அக் கொடியவளின் பெயர் தாடகை.

“ முன் பொருகால் வலிமையும், வான் உயர் தோற்றமும், பரந்த அறிவும் உடைய சுகேது என்னும் ஓர் இயக்கன் (யட்சன்) இருந்தான். அவன் மகவை வேண்டி பிரமனை நோக்கித் தலம் இயற்றினான். பிரமன் அவனுக்குப் பெண் தான் பிறக்கும் என்று கூறினான். அதன்படி ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அவள் பெயர்

தாடகை. அழகியான அவளை சுகேது, இயக்கர்களின் தலைவனான சுந்தன் என்பானுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். அவர்களுக்கு மாரீசன், சுபாகு என்னும் இரு மைந்தர்கள் பிறந்தனர். சுந்தன் அகத்திய முனிவரின் இருப்பிடம் சென்று, மரங்களை அழித்து மான்களைக் கொன்று தின்றான். சினம் கொண்ட அகத்தியர் சுந்தனை எரித்துச் சாம்பலாக்கினார்.

இது அறிந்த தாடகை மாரீசனுடனும், சுபாகுவுடனும் அகத்தியரைக் கொல்ல வந்தான். அவர் மூவரையும் சபித்து அரக்கர்கள் ஆக்கினார், சுபாகுவும், மாரீசனும் அஞ்சி இலங்கையில் அரசாண்ட இராவணனின் பாட்டனாகிய சுமாலியை அடைந்து அவனுக்குப் பிள்ளைகள் என உறவு கொண்டாடிப் பாதளத்தில் குடிபுக்கனர். இராவணனும் இவர்களை மாமரீ எனப் பாராட்டினான். இதனால் ஊக்கமடைந்த அவ்விருவரும் உலகம் முழுவதும் திரிந்தனர். பலரையும் கொன்று தீமை புரிந்தனர்.

புதல்வர்களைப் பிரிந்த தாடகை சினம் கொண்டு இவ்வனம் புகுந்தான். இவள் செயற்கரிய வினை புரியும் வல்லமை கொண்டவன்; வளமிக்க இந்த இடத்தைப் பாலையாக மாற்றினாள் இராவணனுடைய ஆணைக்கு அடங்கி, இவள், என் தவத்திற்கு இடையூறு செய்கிறாள்,” என்றார்.

இவற்றைக் கேட்ட இராமன், “இத்தீயவள் எங்கு வாழ்கிறாள்?” என்று கேட்டதும், அவர் “அவள் இங்குத்தான் உள்ளாள்” என்று சொல்லி முடிக்கும் முன், அவள், கருமலை தீப்பற்றி எரிந்து வருவதுபோல் அங்குத் தோன்றினாள். மூவரையும் நோக்கித் தீ எழ விழித்து நோக்கினாள்; ஆர்ப்பரித்தாள்; “என் பசிக்கு உணவாக வந்து சேர்ந்தீர்; என் கைச்சூலம் வீசிக் கொல்வேன்” என்று வீர வாதம் செய்தாள்.

“இராமன் அவளைக் கொல்ல வேண்டும்” என்று முனிவர் எண்ணினார். முனிவரின் கருத்தை இராமன் அறிந்திருந்தும், “பெண்ணைக் கொல்வது பாவம்” என எண்ணி நின்றனன். இதை முனிவர் அறிந்தார்; இராமனை நோக்கி, “இவளைப் பெண் என எண்ணாதே; பெரிய வீரர்களும் இவளை எதிர்க்கப்பின் வாங்குவர்;

இந்திரனையும் அசுரர்களையும் இவள் இரிந்தோடச் செய்தவள்; அறத்தைக் கெடுத்து ஆன்றோர்க்குத் தீமை செய்யும் இவ் அரக்கியைக் கொல்வது பெண் கொலையாகாது; என்னையும் இவள் தின்று இருப்பாள் கோது என்று என்னைத் தின்னாது ஒதுக்கினள்” என்றார்.

“முன்பு ஒரு கால் பிருகு என்பவரின் மனையாள் கியாதி என்பவள் அசுரரிடம் உறவு கொண்டாள். அது அறிந்த திருமால் அவள் உயிரை வாங்கினான் குமுதி என்பவள் வானக மண்ணக உயிர்களைத் தன் உணவு என்ற போது இந்திரன் வஜ்ஜிராயுதத்தால் அவளைக் கொன்று அழித்தான். ஆதலால் இராமனே! பெரியாரைப் பகைத்து உயிரை அழித்து அறத்தைக் கெடுத்த இவளுக்கு ஆண்மை வடிவம் என்பது தனியே வேண்டுமோ? இத்தாடகை பின்னலைக் கொண்ட பெண் என்று எண்ணுவது அறிவின்மை ஆகும். இவள் மீது சினம் கொண்டு நான் செப்பவில்லை. இவள் மீது சினம் கொள்ளாமல் இருப்பது அறன் அன்று. அழியாத அறத்துக்காக இவ் அரக்கியைக் கொல்க” என்று கூறினார்.

முனிவர் மொழிந்தது கேட்ட இராமன், “மெய்யனே! அது செய்க, என்று ஏவினால் அதுவே வேதம் என்று கொண்டு ஆற்றுவேன்” என்றனன். அவ் வேளையில் தாடகை தன் கையில் இருந்த சூலத்தை இராமன் மீது வலிவுடன் எறிந்தான். முழு நிலவைப் பற்ற வரும் இராகு என அச்சூலம் வந்தது. காகுத்தன் கண் இமைக்கும் முன் தன் கணையால் அச்சூலத்தை முறித்தான். கடும் சினம் கொண்ட தாடகை கற்களை வீச அதனைத் தன் அம்பு மாரியால் இராமன் அகற்றினான்.

கரிய வண்ணத்தவனான இராமன், முனிவர்களின் சாபச் சொல்லைப் போன்ற விரைந்த வேகம் உள்ள அம்பை, இருள் நிகர்த்த தாடகை மீது செலுத்தினான். செலுத்தியதும் அது வயிரம் போன்ற குன்று நிகர்த்த உறுதிமிக்க தாடகையின் மார்பில் புகுந்து, அங்கே தங்கி நிற்காமல், கல்வி கற்காத இழிந்தவர்களுக்கு கற்று உணர்ந்த நல்லவர்கள் சொன்ன அறிவுரை (வீணாய்ப் போவது) போல, பின்புறமாக உருவி அப்பால் போய் விட்டது தாடகை, கடையுதத்தில் எழுந்த பெருமுகில் ஒன்று, இடியோடும் மின்னலோடும் வீழ்ந்தது போல் கிழே விழுந்து மாண்டாள்.

காகுத்தன் என்ற காளை இந்தக் கன்னிப் போரில் வெற்றி பெற்றான். தேவர்கள், “இனி நாங்களும் எங்கள் இருப்பிடங்களை மீண்டும் பெற்றவர்கள் ஆனோம். வேள்வி புரிய உனக்கு இனித் தடையில்லை. இராமனுக்குத் தெய்வப் படைக்கலன் தருக” என்று விசுவாமித்திரருக்குக் கூறி இராமன் மீது மலர் மாரி பொழிந்தனர்.

விசுவாமித்திரரும், மண் உலகத்து வாழும் மக்கள் அடைகின்ற வறுமை என்னும் நோயினைத் தீர்க்கும் மருந்தைப் போன்ற திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே வாழும் சடையப்பவள்ளலுடைய சொல்லைப் போன்ற படைக் கருவிகளை இராமனுக்குக் கொடுத்தருளினார். ஞானியான முனிவரின் மந்திரங்களை இராமனும் ஏற்றனன்.

விசுவாமித்திரர் அங்கிருந்து இராம, இலக்குவருடன் அகன்றனர் வழியில் சரயுவுடன் கோமதி ஆறு கலக்கும் இடத்தைக் கடந்து கௌசிக நதியை அடைந்தனர். “அது யாது?” என இராமன் கேட்க அவர் சொன்னார்;

தாமரை வாழ் நான்முகன் குசன் என்பவனைப் படைத்தான். குசன் பெற்ற மக்கள் நால்வர். அவர்கள் குசன், குசனாபன், ஆதார்த்தன், வசு என நால்வரும் நால்மறை போல், கௌசாம்பியிலும், மகோதயத்திலும், தன்ம வனத்திலும், கிரிவிர சத்திலும் வாழ்ந்தனர்.

“குசநாபனுக்கு நூறு பெண்கள் பிறந்தனர். அவர்கள் ஒருநாள் தோழியருடன் ஒருசோலை புக்கனர். வாயுதேவன் அங்கு வந்து அவர்கள் தன்னை மணக்க வேண்டும் என்று வேண்டினான். அப் பெண்கள் “தம் தந்தையை அடைந்து “வேண்டுக” என்றனர். சினம் கொண்ட வாயு தேவன் அப்பெண்டிரின் முதுகுகள் கூனாகும்படி வளைத்தான். வாயுதேவன் சென்றபிறகு அப்பெண்டிர் தவழ்ந்து சென்று குசநாபனிடம் உற்றது கூறினர். அவன் அவர்களைத் தேற்றி அனைவரையும் பிரம்மத்தன் என்பவனுக்குத் திருமணம் செய்தான்.

“பிரம்மதத்தன் அப்பெண்களைத் தீண்டியதும். அனைவரது முதுகு வளைவும் நீங்கிற்று. அவர்கள் வனப்பும் பெற்றனர். பின்னர் குசநாபன் முனிவர்களைக் கொண்டு புத்திர காமேஷ்டியாகம் புரிந்தான். வேள்வியின் நடுவில் அழகுமிக்க காதி என்பவன் தோன்றினான். குசநாபன் காதிக்கு மகுடம் சூட்டித் தான் வானுலகு புக்கான் அக்காதிக்கு, கௌசிகி என்பவன் பிறந்தான். அதன் பின்னர் நான் பிறந்தேன்.

“கௌசிகியைப் பிருகு முனிவரின் புதல்வரும் தவசியுமான இரிசிகன் என்ற முனிவருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். இரிசிகன் அறம், பொருள், இன்பம் துய்த்துப் பின்னர் பிரமன் உலகம் புக்கான்.

“இரிசிகன் பிரிவைப் பொறுக்க இயலாத கௌசிகி ஒரு நதியின் வடிவில் அவனைத் தொடர்ந்தான். இரிசிகன் அவனை நோக்கி மக்களின் துன்பங்களை நீக்கும் பொருட்டு நதியின் வடிவில் பூமி சேரிக் என, என்முன் பிறந்த கௌசிகி பெரிய நதி ஆயினன்.

அதன்பின் அவர்கள் மேற்சென்று ஒருசோலையை அடைந்தனர் அச்சோலை பற்றி இராமனும் கேட்க விசுவாமித்திரர் கூறினார்: இது திருமால் இருந்து தவஞ் செய்த இடமாகும். பல்லாழிக் காலம் திருமால் இங்கு தவம் செய்தார். அப்போது மாவலி எனும் அசுரச் சக்ரவர்த்தி விண் மண் இரண்டையும் தன்வயப்படுத்தினான். அந்தணர்களுக்குத் தானம் அளிக்க உறுதி பூண்டான்: மாவலியைக் கண்டு அஞ்சிய தேவர்கள் மாவலியிடம் இருந்து வானுலகை மீட்டுத் தரும்படி இறைஞ்சினர். அதை ஏற்ற திருமால் காசிப முனிவருக்கு மகனாகப் பிறந்து குள்ளப் பிரம்மச்சாரி வடிவுடன் சென்றார் மாவலி முகமன் கூறி வரவேற்று “யாதுவேண்டும்,” என்று கேட்க “மூன்றடி மண் வேண்டும்” என்றான். சுக்கிராச்சாரியார் இதனை தடுத்தும் “என்னினும் மேலவர் இல்லை.” என்று கூறித் தானம் செய்தான். தானம் ஏற்றபின் வாமனன் விண்ணளவும் வீக்கிரமனாய் வளர்ந்து ஓரடியால் மூவலகினையும், இரண்டாமடியால் விண்ணையும் அளக்க மூன்றாவது அடிக்கு இடமின்றிப் போகவே தன் தலையிலேயே வைத்துக் கொள்ளும்படி கூற அவ்வாறே செய்து பாத

ளத்துட் செலுத்தினார். பின் முவுலகஆட்சியையும் தேவேந்திரனுக்கு அளித்துவிட்டுத் திருமால் பாற்கடலுக்கு ஏகினான். “காசியபனும், திருமாலும் தவம் செய்த இவ்விடமே வேள்வி செய்தற்கேற்ற இடம்” எனக் கூறி விசுவாமித்திரர் இராம, இலக்குவரைக் காவல் செய்யுமாறு கூறி வேள்வி செய்யலுற்றார்.

இராம இலக்குவர், ஆறு நாட்கள் அவ் வேள்வியை இமைகள் கண்களைக் காப்பது போல் காத்தனர். இராமன் விசுவாமித்திரரை நோக்கித் தீய அரக்கர் எப்போது வருவர் என்று கேட்டனன். விசுவாமித்திரர் மௌனம் பூண்டனர். போர்த்தொழில் வல்ல இராமன் வெளியே வந்து வாணைப் பார்க்கவும் அங்கே கார்காலத்து மேகம் போல இடியும் அச்சமும் கொள்ள அரக்கர்கள் ஆரவாரித்தனர்; அம்புகளைச் செலுத்தினார்கள்; மலைகளை வீசினர்; வசைச்சொல் பேசினர்; அதட்டினர்; மழுவாயுதம் ஓச்சினர்.

அரக்கர் தம் சேனையும், அவர்தம் படையும் வாணை மறைத்தது. அப்போது இராமன் அவர்களை இலக்குவனுக்குச் சுட்டினான்; வளைந்த பல்லும் கடித்த வாயும், செந்நிற மயிரும், தீ எழச் சுழல் கண்களும் கொண்ட இவ் அரக்கர்களே விசுவாமித்திரர் குறிப்பிட்டவர் என்று அடையாளம் காட்டினான்.

இலக்குவன் கடைக்கண்ணில் கனல் பறக்க, விண்ணை நோக்கித் “தேவர் தலைவனே! இப்போதே இங்கேயே இவ் அரக்கர் தம் உடலங்கள் துண்டாய்விழுவதைப் பார்ப்பாயாக” என்று இராமனை வணங்கிக்கூறினன். அரக்கர் தசையும் இரத்தமும் ஓம அக்கினியில் விழா வண்ணம், இராமன் அம்புகளைக் கொண்டு வேள்விக் கூடத்துக்கு மேலே அம்பால் ஒரு கூரை வேய்ந்தான். தேவர்கள் போன்று முனிவர்களும் அடைக்கலம் என்று அரற்றினர்.

இராமன், அஞ்சேல் என்று கூறி கை கவித்து அபயம் அளித்தான். பின்னர், கோதண்டத்தை ஏந்தி நாணை காதளவு இழுத்து அம்புகளை எய்து எங்கனும் குருதிக் கடலாக்கி, தலைகளை மலைகளாக்கினான். வாளி எய்தனன்; எய்த அவ்வாளி தாடகை பயந்த இருவரில் ஒருவனான மாரீசனைக் கடலில் தள்ளிற்று; சுபாகுவைக் கொன்று எமனிடம் சேர்த்தது. அரக்கர் ஓடினர்; அமரர் வாழ்த்தினர்; வானில் பறவைகள் பந்தலாய்க்

கூடின; அப்பந்தலைக் கிழித்து வானோர் இட்ட பூமழை பூமியைத் தொட்டது.

விசுவாமித்திரர் இராமனை நோக்கி, என் வேள்வியை நீ காத்தாய் என்பது எனது பேறு; வித்தகனான உனக்கு வேள்வியை காத்தல் அரிய செயலன்று என்றார். இராமன் முனிவரை நோக்கி இன்று இனி யான் செய்யத்தக்கது எது எனக் கேட்டான்.

அதற்கு விசுவாமித்திரர், “ஐய ! நான் கூறி நீ செய்தற்கு அரிய செயல்கள் எதுவும் இல்லை. எனினும் நீ செய்யத்தக்க பெரியவை உள. அவற்றைப்பின்னர் செய்திடுக இப்போது நீர் நிறை மருத நிலம் சூழ் மிதிலை நகர் வாழ் சனகன் செய்யும் யாகம் காண்போம் புறப்படுக என்றார்.

மூவரும் சோணை நதி அடைந்தபோது ஆதவன் மேற்கே மறைந்தனன் ஒரு சோலையில் தங்கினர். பொழுது புலர, மூவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் கா விரியை நிகர்த்த கங்கையை அடைந்தனர்.

இராமன் சோலையின் அழகையும், இலக்குவன் பொய்கையின் அழகையும் கண்ட வண்ணம் விசுவாமித்திரருடன் மிதிலையின் எல்லை வந்து அடைந்தனர்; அடைந்தவர் நடந்தனர். நடக்கையில் அதிசயம் விளைந்தது. இராமனது புனிதத் திருவடித்துகள் பட்ட கல் ஒன்று பெண்ணாய் உருவெடுத்தது. இராமன், “இது வியப்பானது ! இவ்வாறு நடக்கக் காரணம் முற்பிறவித் தீவினையா? இப்பிறவி இடைச்செயலா? அன்னையே அணைய இவளுக்கு இவ்வாறு அடுத்தது எவ்வாறு என்று கேட்டான்.

“முன்பு இந்திரன் கௌதம முனிவர் இல்லாத வேளை பார்த்து அகலிகையின் அழகைப் பருக விரும்பினான். அகலிகையின் அழகிய விழிகளும் மதனனின் அம்புகளும் அவனைத் தாக்கின. அவன் அறிவிழந்து, கௌதம முனிவர் வெளியே செல்லுமாறு வழி செய்து அவரது உருவைத் தான் மேற்கொண்டு அவரது ஆசிரமம் நுழைந்தான். அகலிகையும் அவனுடன் பழகினள். வந்தவன் கௌதமன் அல்லன் என்று உணர்ந்தனள்; உணர்ந்தும் உடன்பட்டு இருந்தனள்.

சிவனை நிகர்த்த கௌதமர் விரைந்து திரும்பினார்; அகலிகை அஞ்சினாள்; இந்திரன் நடுங்கி ஒரு பூனையின் வடிவம் கொண்டு

தப்பிட முயன்றான்; கௌதமர் கண்களில் தீ கனன்றது; இந்திரனை நோக்கி உன் உடம்பில் ஆயிரம்மாதர்க்கு உள்ள அறிகுறி உண்டாகுக என்று சாபம் இட்டார். அகலிகையை நோக்கி, “விலைமகள் அனைய நீயும் கல் ஆகுதி” என்றார்.

அகலிகை கல்லாய் விழும் வேளையில் கௌதமரிடம் செய்பிழை பொறுத்திட வேண்டினாள். அதற்கு அவர் “தசரத ராமன் என்பான் கழல் துகள் கதுவ இந்தகல் உறு தவிர்தி” என்றார். இவ்வரலாற்றை விவரித்த விசுவாமித்திரர் இராமனது சிறப்பை அவனை நோக்கியே கூறுகிறார்; “இவ்வாறு நிகழ்வதானது உலக உயிர்கள் உய் வண்ணம் பெறுவதன்றி வேறு துயர் வண்ணம் உண்டோ? மழை வண்ணத்து அண்ணலே! மெய் வண்ணத்து அரக்கி போரில் கைவண்ணம் கண்டேன்; இங்கு தால் வண்ணம் கண்டேன்; என்றார்.

இராமன் அகலிகையிடம் “தாயே! பெருந்தவன் கௌதமரின் அருள் கிடைக்க அவரைத் தொழுது பணிவிடைச் செய்க. உனது துன்பத்தை நினைத்து வருந்தற்க; செல்க,” என்று உரைத்து அவளது பொன் அடிகளை வணங்கி முனிவருடன் புறப்பட்டான். மூவரும் கௌதமர் உறையுளை அணுகினர்.

விசுவாமித்திரர் கௌதமரை நோக்கி, “அஞ்சன வண்ணத்தான்! தன்னுடைய அடித்துகள் படவும், வஞ்சி போன்ற இடையுடைய அகலிகை முன்னைய வண்ணம் பெற்றாள்; அவள் நெஞ்சினில் பிழைப்பு இலாள்; நீ அழைத்திடுக” என்றதும் கௌதமரும் அதனை ஏற்றார்.

மூவரும் மிதிலை புறப்பட்டனர்; மதில் கொடிகள் அவர்களை நோக்கி வருக வருக என்று அசைந்தன. மிதிலையின் வளம் அனைத்தையும் கண்ட மூவரும் கன்னி மாடம் வந்தனர். அன்னங்கள் விளையாடும் அம்மாடத்தின் முன்புறத்தில், பொன்னின் ஒளியும், பூவின் நறுமணமும், தேனின் இனிய சுவையும், செஞ்சொல் கவி இன்பமும் ஓர் உருவெடுத்து வந்து தோன்றியது போன்று நின்ற சீதையைக் கண்டனர். தோழிகள் சூழ்ந்த சீதை சதகோடி மின்னல்

போல் தோழியரிடையே விளங்கினாள். தான் அணிந்த அணிகலன் களுக்கு சீதை அழகேற்றினாள் மனத்தால் நினைத்தற் கரிய பேரழகு பெற்ற சீதை கன்னி மாடத்தின் மீது நின்றபோது இராமனுடைய இருவிழிகளோடு இவளது விழிகள் கவ்விக் கொண்டு ஓரிணையை மற்றோர் இணை விழுங்க, இருவரது அறிவும் நிலைபெற்று நில்லாமல், இடம் பெயர்ந்து மற்ற தோடு இணைய அண்ணலான இராமன் அழகு சீதையை நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்.

ஒருவரை ஒருவர் விழுங்கி பருகிய பார்வை என்ற கயிற்றால் கட்டப்பெற்று ஒருவர் மனம் மற்றவரது மனத்தை இழுத்தது. அதனால் வரி சிலை அண்ணலும், வாள்கண் நங்கையும், இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினர்.

சீதை மயங்கியபடி நிற்க அந்த சீதையின் உள்ளமும், உடலும், உறுதியும் தன் பின்னே வரும்படி விசுவாமித்திரன் பின்னே இராமன் நடந்தான்.

சீதை காதல் நோய் வயப்பட்டு வருந்தினாள்: இராமனும் அவ்வாறே வருந்தினான், தாதியர் சீதைக்கு பரிகாரம் செய்தனர். அந்தி மாலையில் அவள் இராமனை எண்ணிப் பிதற்றினாள்.

இராமனும், என் மனம் நல்நெறி அன்றி பிற நெறி செல்லாது நல்ல என் மனம் இவளை நாடுவதால் இவள் திருமணம் ஆகாத வளாகவே இருப்பாள் என்று நினைத்தான். நிலாக் கற்றை பரந்து திசைகள் அனைத்தையும் விழுங்கி நீர்வளம் கொண்ட வயல் சூழ் திருவெண்ணெய்ச் சடையன் புகழ் போல் பரவிறறு.

அரண்மனை அடைந்த விசுவாமித்திரரையும் இராம இலக்கு வரையும் எதிர்கொண்டு அழைத்த சனகன் மாளிகையில் தங்கச் செய்தான்: அகலிகையின் மைந்தரான சதானந்த முனிவரை அங்கு கண்டனர்; சதானந்தரிடம் இராமன் தாடகையை வென்றதையும், சதானந்தரின் தாயாகிய அகலிகையின் சாபத்தை அகற்றியதையும் எடுத்து இயம்பினார்.

சதானந்தர் விசுவாமித்திரரை நோக்கி “உமது அருள் இருக்க இவ்வீரர்கட்கு ஏது அரிது”? என்று புகன்றார். பிறகு இராமனை நோக்கி, “மதிமுக வள்ளலே! இந்த துனி உறு முனிவரின் வரலாறு

வீரமும் புகழும் மிக்கவை கேள் ! இவர் மன்னராக இருந்தார். வேட்டைக்காகத் தம் பரிவாரத்தோடு காடு ஏகினார்.

வசிட்டர் இவரைப் பரிவாரங்களுடன் வரவேற்று, தன்பால் இருந்த காமதேனுவின் துணைகொண்டு விருந்து அளித்தார். காமதேனு தன் ஆற்றலால் யாவர்க்கும் நல்விருந்து தந்தது. அரசன் வசிட்டரை நோக்கி அப்பசு தனக்கு வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினான். முனிவரோ பசு வருமாயின் அழைத்துச் செல்க என்றார். அரசர் பசுவைப் பற்ற அது பல வீரர்களைத் தோற்றுவித்து அரசரின் படைகளை அழித்தது. அரசரின் மக்கள் சினந்து முனிவர்மீது திரும்பினர். முனிவரோ அவர்களை எரித்தார் அரசர் சினந்து முனிவர்மீது படைகளை ஏவிட அவற்றை முனிவரின் கைத்தண்டம் விழுங்கிற்று.

மன்னர் காட்டுக்குச் சென்று சிவபிரானை வணங்கி ரவுத்திராத்திரம் என்ற ஆயுதம் பெற்று வசிட்டர்மீது ஏவினார். முனிவர் அதனை உண்டு பிரம்ம ஒளியோடு திகழ்ந்தார், தவமே சிறந்தது என்று உணர்ந்த மன்னர் கிழக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டு அதனை மேற்கொண்டார்.

இந்திரன் இவரது தவத்தைக் கலைக்க திலோத்தமையை அனுப்பினான். அவள் மயக்கவும் புதிய முனிவர் மயங்கி ஒரு குழந்தையும் பிறந்தது. தன் நோக்கம் தோல்வி கண்டதை உணர்ந்த முனிவர் தென்திசை சென்று அருந்தவம் செய்தார்.

அயோத்தியில் அரசுபுரிந்த திரிசங்கு மன்னன் தான் பிறந்த உடலோடு சுவர்க்கம் புக விரும்பி வசிட்டரை வேண்டினான். அவர் மறுக்க அவன் வேறு குருவை நாடுவேன் என்றான். சினம் கொண்ட வசிட்டர் அவனை சபித்தார். திரிசங்கு வளமிழந்து உருமாறிட அவனை அனைவரும் விரட்டினர். அவன் புதிய முனிவரான விசுவாமித்திரரைச் சந்தித்தான்.

வசிட்டரோடு வேறுபட்ட விசுவாமித்திரர் வேள்விமுற்றுவித்துத் திரிசங்குவை வானுலகு ஏற்றினார். தேவர்கள் அவனைத்தள்ளினர். அவன் கூக்குரலிட அது கேட்ட விசுவாமித்திரர் தம் தவ வலிமையால் அவனை அந்தரத்திலேயே நிற்கச் செய்தார். இவர்

வேறு ஒரு விண்உலகைப் படைக்கலுற்றார். தேவரும் மூவரும் அஞ்சி இம்முனிவரிடம் வந்தனர். இவரைப் புகழ்ந்து திரிசங்கு அங்கேயே விண்மீன்களோடு விளங்கட்டும் என்று கூறி அருளிச் சிறப்பித்தனர். இப்போது இவ்விசுவாமித்திரர் மேற்கு திசை நோக்கி நடந்து தவம் இயற்றலுற்றார்.

கடும் தவம் இயற்றவும் இந்திரரும் மூவரும் முன் தோன்றி “நீரே வேதங்களின் எல்லை கண்ட பிரம்மரிஷி” என்று போற்றினர், விசுவாமித்திரரும் மனம் அமைதி கொண்டார். இத்தகைய பெரியாரைத் துணையாகக் கொண்ட இராமனே! உனக்கு எய்தற்கு அரியது எது” என்றார்.

சதானந்தர் விசுவாமித்திரரின் வெற்றிக் கதையை விளம்பிய பின்னர் யாவரும் தத்தம் இருப்பிடம் எய்தினர்.

மறுநாள் காலை இராம இலக்குவர், முனிவருடன் சனகனின் வேள்விசாலையை அடைந்தனர். சனகன் வேள்வி முடிந்ததும், இராம இலக்குவரின் இணையற்ற எழிலை இரு கண்களாலும் பருகி ‘இவர்கள் யார்?’ என்று கேட்க விசுவாமித்திரர், “இவர்கள் இசை மிக்க தயரதனின் மக்கள் உன் வேள்வி காண வந்தனர்; உன் வில்லையும் காண்பர்” என்று கூறி பிறகு இராமனது குலமுறைபை கிளந்தார்;

இவர்களின் முன்னோர்களில் குல முகல்வனான மனுவை அறியாதாருண்டோ? பசுவின்வடிவில் வந்து அடைக்கலங்கோரிய பூமி தேவியைக் காத்துப் பகையை அழித்து நிலத்தில் வளம் பெருகச் செய்துள்ள பிருது, நெடுங்காலத்தவமியற்றிப் பிரமனிடமிருந்து அரங்கநாதரைப் பூமிக்கு எழுந்தருளச் செய்த இடிகவாகு, தேவர் களுக்காக வெல்லற்கரிய அசுரர்களை வெல்லும் பொருட்டு இந்திரனைக் காளையாக்கி அதன் மீதமர்ந்து சண்டை செய்து வெற்றி கொண்ட புரஞ்சயன் எனும் காகுஸ்தன், புலியும், புல்வாயும், பூமியிலே பகைமறந்து ஒரு துறையில் நீருண்ணும் உயர்வதனை அளித்த மாந்தாதா, தேவர்களுக்காக திண்டிரர் அசுரர்களை வென்று தேவர்களைக் காத்தளித்த சீர் மிகுந்த முசுருந்தன் சரணடைந்த புறாவினுக்காய் தன் சதையைத் தராசிலிட்டு, அது போதாத்தால் தானே தராசிற்பு குந்த தகைசால்

சிபி மன்னன் நிலத்தை தோண்டி, நெடுங்கடலை உண்டாக்கிய சுகரர், இடையறா முயற்சியினால், ஈடில்லா தவஞ்செய்து, தடை பலவும் தகர்ந்திட தரணியிலே கங்கைதனை சவியுறவே கொணர்ந்திட்ட பகீரதன், நூறு அசுவமேத யாகஞ் செய்து நுவலரிய புகழ் கொண்ட மன்னன், சந்திரனை வென்ற தீலிபன், துந்து என்னும் கொடிய அசுரனைத்தொலைத்த துந்துமாரன், இந்திரனை வெற்றி கொண்ட இரகு, விற்றொழிலால் பகை அரசர்களை வென்று பொற்றிரு நேர்இந்துமதியைப் பெற்ற அச மன்னன், ஆகியோர் இவன் குலத்துமன்னர்கள். அச மன்னனின் மைந்தன் தயரதனின் மைந்தர்கள் இவர்கள்”

இராமனது குலமரபு கேட்ட சனகன் “யான் இவ்வில்லை நாணேற்புபலனுக்குச் சீதையை மணம் புரிந்து கொடுப்பதாக அறிவித்து இருந்தேன். எத்தகைய வீரரும் இதுவரை தோற்றதால், என் மகள் மணமும் நடக்குமோ என மனம் உடைந்துள்ளேன்; இவ் வீரன் நாணேற்றின் நான் மனமகிழ்வேன்; சீதையும் நற்பயன் பெறுவள்” என்றனன்.

எதிர்நின்ற ஏவலாளர் ஓடி அவ்வில்லை தூக்க முடியாமல் தூக்கிப் பல இடங்களில் இளைப்பாறி சுமந்து வந்தனர். அது சிவனது வில்; மேரு போல் விளங்கிற்று. திருமாலன்றி எவர் இதனை வளைப்பார் என்றனர் சிலர்; இவ்வில்லைச் சீதைக்குக் கன்னியா சுல்கமாக வைத்தவன் மதிசெட்டவன் என்றனர்; சிலர் அதனைத் தொடவும் அஞ்சினர்; சனகனே இராமனது அழகைக் கண்டு சீதையின் திருமணத்துக்கு இடையில் இந்த வில் வந்ததே என்று வருந்தினான்.

சதானந்த முனிவர் வில்லின் வரலாற்றைக் கூறினார்; “அன்று முதல் இன்று வரை சிலர் இவ்வில்லின் அருகே செல்ல வில்லை; சிலர் தோற்று ஓடினர்; இன்று வந்துள்ள இவ் இராமன் இவ்வில்லை வளைத்து நாண் ஏற்றினால் நன்று; நறுமலர் குழல் சீதையின் நலன் பழுது ஆகாது” என்றனர்.

அருந்தவரான விகவாமித்திரர் அப்போது இராமனை நோக்கிச் “செய்திடுக” என்ற குறிப்பு தருதற்கு தம் புனைந்த சடைமுடியை அசைத்தார்.

தேவர்கள் மகிழ இராமன் அவ்வில்லை நோக்கி எழுந்தான்; முப்பகை வென்ற முனிகள் ஆசி கூறினர்; நங்கையர் தம் தெய்வங்களை வேண்டினர்; இவ்வில்லை இராமன் வளைத்திலனேல் சீதையோடு நாம் தீயில் மூழ்குவோம் என்று சில பெண்கள்கூறினர்; ஞானமுனி இச்சிறுவனை வெட்கமின்றி கொணர்ந்த கொடியோன் என்றனர்.

இராமன் வில் அருகில் சென்று மேரு மலை நிகர்த்த சிவவில்லை சீதை தனக்கு அணிவிக்க நீட்டும் பூமாலையை எடுப்பது போல் எளிதில் எடுத்தான். எல்லோரும் அவன் செயலைக் கண் இமைக்காது கண்டனர். ஆனால் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. இராமன் அந்த வில்லை எடுத்ததைக் கண்டனர்; அந்த வில் இற்ற ஒலியைத் தான் கேட்டார்கள்; இராமன் வளைத்ததைக் காணவில்லை. அவ்வளவு விரைவில் இராமன் வில்லை பேரோசையோடு முறித்து நின்றான்.

தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர்; முனிவர்கள் வாழ்த்தினர்; நகர மாந்தர் மகிழ்ந்தனர்; மாலைகளையும், நகைகளையும் சுண்ணப்பொடிகளையும் சந்தனத் துகள்களையும் வீசி ஆரவாரித்தனர். பல்வித வாத்தியங்களை முழங்கினர்.

இராமனை வியந்து நின்றனர். அப்போது நம்பியாம் இராமனைக் காண நங்கையாகிய சீதைக்கு ஆயிரம் கண்கள் வேண்டியிருந்தன. சீதையின் அழகைக் காண இச்செம்மலுக்கும் ஆயிரம் கண்கள் தேவைப்பட்டன. இவனை இளவலோடு அழைத்து வந்த விசுவாமித்திரனை வணங்குங்கள் என்று மக்கள் வாழ்த்தினர்.

இராமனையே எண்ணியிருந்த சீதையிடம் நீலமாலை என்ற தோழி ஓடிப்போய் இதை தெரிவித்தாள். வில்லை முறித்தவன் முனிவரோடு வந்த கார்மேனி வண்ணனே என்று அறிந்த சீதை மனமகிழ்ந்து, தன் உள்ளம் கொள்ளை கொண்ட உத்தமனாகிய இராமனை எண்ணி மகிழ்ந்தாள்.

சீதையின் திருமணம் உறுதியாயிற்று. சனகன் விசுவாமித்திரரிடம் திருமணத்தை உடனே நடத்தலாமா என்று

கேட்க அவர் தசரத மன்னன் வந்து அவன் முன்னிலையில் நடப்பதே சிறப்புடையது என்று கூறினார்.

செய்தி தூதர் வழி தயரதனுக்கு எட்டிற்று.

✽

தூதுவர் வழி இராமன் சிவதனுசை முறித்ததைக் கேட்ட தயரதன் மகிழ்ந்து அவர்க்குத் தூகம், பொன்னும் தந்தான். சேனைகளையும் சிற்றரசர்களையும் முன்னதாக அனுப்பினன். யாவரும் மகிழ்ந்து மிதிலை நோக்கினர்.

கௌசலை சிவிகையில் ஊர்ந்தனர். தயரதன் திருமாலைப் பணிந்து நல்ல நாளில் புறப்பட்டான். எங்கும் மங்கலஒலி முழங்கிற்று.

வழியில் தயரதனது நாட்டு மக்கள் களித்தபடி வந்தனர். கங்கைக் கரையைக் கடந்து மிதிலை போந்தனர்.

ஒற்றர் வழி செய்தி அறிந்த சனகன் தயரதனை எதிர்கொண்டான். அவனும் மனம் மகிழ்ந்தான் யாவரும் மிதிலை சேர்ந்தனர்.

இராமன் தன் தம்பியுடன் தந்தையை எதிர்கொண்டான். தயரதன், சிவனுடைய வில்லை ஒடித்த இராமனின் மலை ஒத்த தோள்கள் தன்னுடைய மார்பினுள் மறையும் வண்ணம் இறுகப் புல்லினான்

யாவரும் உலாவந்தார். இராமனது வடிவழகில் மனத்தைப் பறிகொடுத்தோர் பலர்; அவனுடைய அழகைப் பருகவந்தோர் அவனது முழு உடிவையும் கண்டு சுவைக்க இயலாது, தோளைக் கண்டவர் தோளையே கண்டனர்; தாமரைபோன்ற இராமனுடைய திருவடிகளைக் கண்டவர்கள் அதனையே கண்டனர்; அவனது நீண்ட கைகளைக் கண்டவர் அதே நிலை அடைந்தனர்;

யாவரும் சபா மண்டபம் அடைந்தனர். இராமன் தக்க ஆசனத்தில் தம்பியருடன் அணிவர விளங்கி அமர்ந்தான். தயரதனும் உரிய ஆசனம் சேர்ந்தான்.

வசிட்ட முனிவர் கூற, சனகன் சீதையைக் கொணரும்படி ஆணையிட, தோழியர் ஓடிச் சென்று, அமிழ்தத்துக்குச் சுவையூட்ட முயல்வது போன்றும், அழகுக்கு அழகு செய்வது போன்றும், சீதைக்கு அணி செய்தனர். விண்மீன் தொகுதியோடு இளமதி நடந்து வருவதுபோல் சீதை தோழியருடன் நடக்கலுற்றாள் மண்டபம் அடைந்தாள்

இராமனும் அவளைக் கண்டு கன்னிமாடத்தில் காணப் பட்டவளே என ஐயம் தீர்ந்து மகிழ்ந்தான். சீதை வசிட்டரை வணங்கிப் பின் தயரதனை வணங்கிப் பின் கண்ணீர் பெருக்கும் சனகன் அருகில் வந்து ஆசனம் கொண்டாள்.

சீதையின் எழிலை போற்றியபடி விசுவாமித்திரர், “இராமன் இவனைப் பெறுவதானால் சிவதனுசு ஒன்றென்ன? ஏழுலகப் பருவதங்களையும் முறிக்கமாட்டானா”? என மகிழ்ந்தார்.

சீதையும் கார்மேக வண்ணனைக் கடைக்கண்களால் கண்டு தன்னுடைய கை வளையல்களைச் சரிசெய்வது போன்று பார்த்து அவனே இவன் என்று அறிந்து ஐயம் அகற்றி அகம் மகிழ்ந்தாள்.

தயரதன் விசுவாமித்திரரிடம் திருமண நாள் என்று? என கேட்க அவரும் மறுநாளே அது என்றார். யாவரும் திரும்பினர்.

மறுநாள் மிதிலை எழிற்கோலம் பூண்டது. வாழையும், கமுகும் வரிசையாய் நின்றன. பூரண கும்பங்கள் பொலிந்து இருந்தன. சந்தனமும், பூக்களும் சிந்தப் பெற்றன. விளக்குகளையும், பாலிகைகளையும் பெண்கள் தம் திண்ணைகளில் வைத்தனர் யாவரும் முத்துப் பந்தல் வேய்ந்தனர்.

தயரதன் திருமண மண்டபத்தை நோக்கி வந்தான். மங்கல முரசொடு சங்கும், தாரையும் தழைத்து ஒலித்தன: மறையவர் நான் மறை ஒதினர்; சனகனும் அமர்ந்திருந்தனர்.

இராமன் மங்கல நீராடி நெற்றியில் திருமண் காப்பணிந்து திருமாலை இறைஞ்சி வந்தான்.

வசிட்டர், உரிய இடங்களில் தருப்பையை வைத்தார். அக்கினிக்கு உரிய இடத்தை விதிப்படி அமைத்தார். மெல்லிய மலர்

களை உரிய இடங்களில் வைத்தார்: அந்த வட்டத்தில் ஓமாக்கினி குவிந்து எரியும்படி மூட்டி நெய் சொரிந்தார். வேத மந்திரங்களை முறைப்படி கூறி திருமணச் சடங்கு செய்தார்.

நெடுந்தகை வீரனான இராமனும், சீதையும் மனையில் ஏறி நெருக்கமாய் அமர்ந்திருந்தனர். அப்போது அவ்விருவரும் ஒன்றாக ஒன்றி விட்ட போகமும், யோகமும் ஒத்திருந்தனர்.

இராமன் முன் சனகன் நின்று, “தாமரை வாழ் திருமகளும், பரம் பொருள் திருமாலும் போல் என் சிறந்த மகளொடு சேர்ந்து வாழ்க” என்று கூறி இராமனது செந்தாமரைக் கைகளில் நல்ல குளிர்ந்த நீரை வார்த்து சீதையை கன்னிகாதானம் செய்தான்.

அந்தணர் வாழ்த்தினர்: வானவர் பூ மழை பொழிந்தனர்: மாதரார் பல்லாண்டு பாடினர்: யாவரும் வாழ்த்தினர்: சங்கங்கள் முழங்கின.

இராமன் அம்மங்கல நாளில், வேள்வித் தீயில் முறையோடு மந்திரங்களைக் கூறி ஆகுதிகளைப் பெய்து சீதையின் தடக்கை பற்றி தீ வலம் வந்தான். மணமகள் அம்மி மிதித்தாள். இராமன் அருந்ததியைக் காட்டினான். எங்கும் மங்கலம்: எவரும் மகிழ்ந்தனர்: மாமியர் சீதைக்குப் பரிசு தந்தனர்.

இராமனும் சீதையோடு பாற்கடல் ஒத்த பள்ளியை அணைந்தான். அம்மங்கல நாள் பங்குனி மாத உத்தர நாளாகும்.

அடுத்துச் சனகன் தன் மகளான ஊர்மிளையையும், தம்பி குசத்துவனின் மகளிரான மாண்டவி, சுருதகிர்த்தி ஆகியோரையும் முறையே இலக்குவன், பரதன், சத்ருக்கனன் என்ற மூவருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்தனன்.

தயரதன் சிலநாள் தங்கி அனைவரையும் அழைத்தபடி அயோத்தி திரும்பினான்.

விசுவாமித்திரரும், இராமனை உலகிற்குத் தக்க வண்ணம் அறிமுகம் செய்த பெருமையோடு யாவரிடமும் விடைபெற்று வாழ்த்திவிட்டு இமயமலை பால் சென்றார். சனகனிடம் தயரதனும்

விடைபெற்று அனைவரையும் அழைத்தபடி அயோத்தி திரும்ப முனைந்தான்.

தயரதன் முன்னால் தேரில் செல்ல அருமைத் தம்பியர் சூழ்ந்து வர இராமன் தேரேறிப் புறப்பட்டான். யாவரும் அயோத்தியின் எல்லை அடைந்தனர். அப்போது தீய சகுனங்கள் தோன்ற நிமித்திகன், இடையூறு விளையும் ஆனால் நல்ல வண்ணம் முடியும் என்றான். அப்போது ஒளிர்ந்த சடையோடு கையில்கோடலி யோடு, மேரு மலைபோல் நடந்தபடி அனல் கக்கும் மூச்சோடு, தணல் உமிழும் கண்ணோடு பரசுராமர் வந்தார்.

ஊழிக் காலத்தில் உலகை அழிக்கும் உருத்திர மூர்த்தி போல அவர் வந்தார். அவர் பெரும் தவத்தர். அவர் பெருஞ்சினம் கொண்டு வருதலைக் கண்ட தயரதன் வருந்தினான். பரசுராமர் இராமனைச் சுட்டி, “இவன் யார்?” என்றனர். தயரதன் அஞ்சி பரசுராமரின் திருவடிகளில் விழுந்தனன். பரசுராமரோ இராமனை நோக்கி, “உன் தோள் வலியை அறிய வந்தேன். ஏற்கனவே இற்றிருந்த வில்லை ஒடித்தாய்; அரசர்களை அழித்துப் புகழ் பெற்ற என் தோள்கள் தின வெடுக்கின்றன” என்றார்.

தயரதன் அஞ்சியபடி “முனிவரே! நிலம் முழுவதையும் வென்று காசியபனுக்குத் தானமாக அளித்தவரே! முழுவ் த்திகளும் உமக்கு நிகராவரோ? யானும், என் உயிரினும் இனிய இராமனும் உம்மிடம் அடைக்கலம்; அடைக்கலம் உற்றாரைக் காப்பதே கடன்; என் மகன் உமக்குப் பகைவன் அல்லன்; அவனை நீர் கொல்வாயானால் யான் சுற்றமோடு இறப்பேன்; என்னைக் குலத்தோடு அழித்து விடாதே” என்றான்.

தயரதன் அவர் தாள்களில் வீழ்ந்தும், பொருட்படுத்தாது சினத்தால் கண்கள் சிவப்பத் தீதில்லாத இராமனிடம் பரசுராமர் சென்றார். அது கண்ட தயரதனும் மயங்கி வீழ்ந்தான். பரசுராமர் இராமனை நோக்கி, “சிவபிரானுடைய வில் முன்னமே ஊனம் உற்றது, தேவதச்சனான விசுவகர்மா ஞாயிறு போல் ஒளிரும் இரு விறகளைச் செய்தான்; ஒன்றைச் சிவபிரானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் கொண்டனர். பிரமன் தேவர்களது சூழ்ச்சியால் இவ்விரு வீற்களில் எது வலிது என இருவில்லாளரை கேட்டான்.

இச்சூழ்ச்சியால் சிவனும், திருமாலும் தத்தம் விற்றனைக் கையில் கொண்டு போர் புரிந்தனர். சிவனது வில் சற்று இற்றது. சிவன் சினந்தான். போரை மறுபடியும் தொடங்க தேவர்கள் தடுத்தனர். சிவன் அந்த வில்லை இந்திரனிடம் தந்தான். திருமால் தன் வில்லை இரிசிகன் என்னும் முனிவனிடம் தந்தான். இரிசிகனோ, அதை என் தந்தை பூமதக்கினிக்குத் தர அதை நான் பெற்றேன். இதை நீ வளைத்தால் நீ வீரன் என்று நான் ஏற்பேன்.

எனக்கும், பழைய பகைமையால் மன்னர்களைக் கொன்று என் தந்தைக்கு நீர்க்கடன் செய்வேன். நீ சிவ வில்லை ஓடித்த ஒலி கேட்டு ஓடோடி வந்தேன். இந்த வில்லை வளைத்திடுக என்றார். இராமன், “திருமால் பயின்ற வெற்றி வில்லைத் தருக” என்று வாங்கினன்; வாங்கி அதனை வளைத்தபடி “பரசுராமரே! பார் மன்னர் அனைவரையும் மடியச் செய்தீர். உம்மைக் கொல்லுவதே தகுதி. தவக் கோலம் கொண்டீர். ஆதலால் அதனைச் செய்யேன். எனினும் இப்போது நான் ஏற்றிய அம்புக்குக் குறி எது? அது கூறுக” என்றான்.

இராமன் வில்லை வளைத்ததும், பரசுராமர் அவனைப் பரம் பொருளான திருமால் என உணர்ந்தார். அவர் இராமனை நோக்கி, “நேர்மையை உடையவனே! சினம் தவிர்க. நீ மேலான ஆதியானவன் என்பதை அறிந்தேன். நீயே திருவாழியைத் தாங்கும் திருமால். இனி அரக்கர்க்குத் துன்பம் ஏது? உன் அம்புக்கு இலக்காக என் தவப் பயனைத் தருகிறேன் என்று கூறினார்.

இராமன் அம்பை எய்தான். அது பரசுராமருடைய தவப் பயனைக் கொண்டு மீண்டது. இராமனிடம் பரசுராமர் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டார்.

பரசுராமர் சென்றதும் இராமன் தயரதனை எழுப்பி மகிழ வைத்தான். தயரதன் இராமனை அணைத்து உச்சி மோந்து உவகையால் கண்ணீர் பெருக்கினான்.

தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தனர். அத்தேவர்களுள், வகுணனை விளித்து, இராமன் பரசுராமரது வில்லைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கத் தந்தனன். யாவரும் அயோத்தி திருப்பினர்.

தயரதன் ஒரு நாள் பரதனை அழைத்து “உன் பாட்டன் உன்னைப் பார்க்க விரும்புவதால் நீ கேசய நாடு சென்றுவா” என்றான். பரதனும் இராமனிடம் சென்று பணிந்து விடைபெற்று சத்ருக்கனனுடன் உதாசித்து என்ற மாமனோடு வளம்மிக்க கேசய நாட்டை அடைந்தான்.

(இதுவரை மால காண்டத்தின் நாடகப் பகுதி மொருள் தெரிவதற்கும், கதை விளங்குவதற்கும் உரைநடையில் தரப்பட்டது. கதை நடந்தவாறு தொகுக்கப்பெற்று. தெளிவாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. இனிவரும் பக்கங்களில் இதே வரலாறு கம்பரது கவிச் சொற்களில் நின்று சமைக்கப்பெற்றது, இடையிலே சில சாய்வு எழுத்துக்களில் உள்ள பகுதிகள் மட்டுமே ஆசிரியரால் இணைப்பின் மொருட்டுச் சேர்க்கப்பட்டவை; மற்றவை கம்பரது கவினுறும் காவியச் சொற்களே, இனி தொடர்ந்து நாடகத்தைத் துயர்க்கலாம்).

கம்ப நாடகம்

உலகம் யாவையும் தாம்உள ஆக்கலும்,
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகுஇலா விளையாட்டு உடையார் அவர்
தலைவர் ; அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.

தருகை நீண்ட தயரதன் தான்தரும்
இருகை வேழத்து இராகவன் தன்கதை
திரிகை வேலைத் தரைமிசைச் செப்பிட,
குருகை நாதன் குரைகழல் காப்பதே.

ஓசை பெற்று உயர் பாற்கடல் உற்று ஒரு
பூசை முற்றவும் நக்குபு புக்கென,
ஆசை பற்றி தொகுக்கலுற்றேன் ; மற்று, இக்
காசு இல் கொற்றத்து கம்ப நாடகம் தனை.

Koviloor Digital Library
துனி உறு முனிவன்

(பால காண்டம்)

காட்சி - I

இடம் : தயரதனின் திருவோலக்க மண்டபம்.

இருப்போர் : தயரதன், வசிட்டன்,

சுமந்திரன் முதலானோர்

[நிலமகள் முகம் எனும் மாண் நகர் அயோத்தி அரசன், நல் அற மூர்த்தியான தயரதன் — விண்ணிடை மதியினை 'மிகை இது' என்னும் மண்ணிடை உயிர்தொறும் வளர்ந்து தேய்வு இன்றி, தண் நிழல் பரப்பும் குடையின் கீழ் அமர்ந்திருக்கின்றான். புலவரும், இசைவாணரும் கலைஞரும் இன்முகத்தொடு தயரதனைப் புகழ்ந்து போற்றுகின்றனர்]

சுமந்திரன் :

அறுபதினாயிரம் ஆண்டும் மாண்டு உற,
உறு பகை ஒடுக்கி இவ்வுலகை ஓம்பினோய்!
புலவரும் இசைஞரும் போந்தனர் வாழ்த்திட.

தயரதன் : அவர்தம் வரவு நல்வரவாகுக.

புலவர் : (போந்து)

ஆசலம் புரி ஐம்பொறி வாளியும்
காசு அலம்பு முலையவர் கண்ணும்
பூசல் அம்பும், நெறியின் புறம்செலாக்
கோசலம் புனை ஆற்று அணி கூறுவாம்

தயரதன் : கூறுக

புலவர் :

நீறு அணிந்த கடவுள் நிறத்த வான்
ஆறு அணிந்து சென்று, ஆர்கலி மேய்ந்து, அகில்
சேறு அணிந்த முலைத் திருமங்கைதன்
வீறு அணிந்தவன் மேனியின் மீண்டவே.

பம்பி மேகம் பரந்தது, 'பானுவால்
நம்பன் மாதூலன் வெம்மையை நண்ணினான்;
அம்பின் ஆற்றுதும்' என்று, அகன் குன்றின்மேல்,
இம்பர் வாரி எழுந்தது போன்றதே.

புள்ளி மால் வரை பொன் என நோக்கி வான்
வெள்ளி வீழ் இடை வீழ்த்தெனத் தாரைகள்
உள்ளி உள்ள எலாம் உவந்து ஈயும் அவ்
வள்ளியோரின், வழங்கின—மேகமே !

வேறு புலவர் :

மானம் நேர்ந்து, அறம் நோக்கி, மனுநெறி
போன தண்குடை வேந்தன் புகழ் என,
ஞானம் முன்னிய நான்மறையாளர் கைத்
தானம் என்ன, தழைத்தது—நீத்தமே !

[சரயு நதியின் சிறப்பு]

இரவி தன்குலத்து எண்ணில் பல் வேந்தர்தம்
புரவு நல் ஒழுக்கின் படி பூண்டது ;

சரயு என்பது தாய் முலை அன்னது, இவ்
உரவு நீள் நிலத்து ஓங்கும் உயிர்க்கு எலாம்

(சரயு நதியின் வெள்ளம் நால்வகை நிலத்தும் நடத்தல்)

முல்லையைக் குறிஞ்சி ஆக்கி, மருதத்தை
முல்லையாக்கி

புல்லிய நெய்தல் தன்னைப் பொரு அருமருதம்
ஆக்கி

எல்லை இல்பொருள்கள் எல்லாம் இடைதடுமாறும்
நீரால்

செல்லுறு கதியில் செல்லும் வினை எனச் சென்றது
அன்றே.

(வெள்ளம் பல நிலையை அடைதல்)

கல்லிடைப்பிறந்து போந்து, கடலிடைக் கலந்த
நீத்தம்

எல்லை இல் மறைகளாலும் இயம்ப அரும் பொருள்
ஈது என்னத்

தொல்லையில் ஒன்றே ஆகி துறை தொறும்
பரந்த சூழ்ச்சிப்

பல்பெருஞ் சமயம் சொல்லும் பொருளும் போல்
பரந்தது அன்றே ..

(வெள்ளம் பல விடத்தும் பாய்தல்)

தாதுஉகு சோலை தோறும், சண்பகக் காவு
தோறும்

போது அவிழ் பொய்கை தோறும், புதுமணல்
தடங்கள் தோறும்

மாதவி வேலிப் பூக வனம்தோறும், வயல்கள்
தோறும்

ஓதிய உடம்பு தோறும் உயிர் என உலாயது
அன்றே

(கொடையின் குடையின் வீற்றிருந்த தயரதன் பொன்னும்
மணியும் பரிசிலாக அளிக்க, அதனைப் பெற்ற புலவரும் வாழ்த்தி
வழியேகுகின்றனர்)

பாணர் :

(கோசல நாட்டு வளம்)

வரம்பு எலாம் முத்தம் ; தத்தும் மடை எலாம்
பணிலம் ; மாநீர்க்

குரம்பு எலாம் செம்பொன் ; மேதிக்குழி எலாம்
கழுநீர்க் கொள்ளை

பரம்பு எலாம் பவளம், சாலிப்பரப்பு எலாம்
அன்னம், பாங்கர்க்

கரும்பு எலாம் செந்தேன், சந்தக்கா எலாம்
களிவண்டு ஈட்டம்.

(மருத நிலச்சிறப்பு)

தண்டலை மயில்கள் ஆடத் தாமரை விளக்கம் தாங்க
கொண்டல்கள் முழுவின் ஏங்கக், குவளை கண்விழித்து
நோக்க

தென்திரை எழினி காட்ட, தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுகள் இனிது பாட, மருதம் வீற்றிருக்கும்
மாதோ.

நீரிடை உறங்கும் சங்கம், நிழலிடை உறங்கும் மேதி,
தாரிடை உறங்கும் வண்டு, தாமரை உறங்கும்
செய்யாள்,

தூரிடை உறங்கும் ஆமை ; துறையிடை உறங்கும்
இப்பி

போரிடை உறங்கும் அன்னம், பொழிலிடை
உறங்கும் தோகை.

(தேனின் மிகுதி)

ஆலைவாய்க் கரும்பின் தேனும் அரிதலைப் பாளைத்
தேனும்

சோலைவாய்க் கனியின் தேனும், தொடை இழி
இறாலின் தேனும்

மாலைவாய் உகுத்த தேனும், வரம்பு இகந்து ஓடி,
வங்க

வேலைவாய் மடுப்ப-உண்டு, மீன்எலாம் களிக்கும்
மாதோ.

(பண்ணையின் சிறப்பு)

சேல்உண்ட ஒண் கணாரின் திரிகின்ற செங்கால்
அன்னம்

மால் உண்ட நளினப் பள்ளி, வளர்த்திய மழலைப்
பிள்ளை

கால் உண்ட சேற்று மேதி கன்று உள்ளிக் கனைப்பச்
சோர்ந்த

பால்உண்டு, துயில் பச்சைத் தேரை தாலாட்டும்
பண்ணை.

(சோலைச் சிறப்பு)

குயில்இனம் வதுவை செய்ய கொம்பிடைக் குனிக்கும்
மஞ்ஞை

அயில் விழி மகளிர் ஆடும் அரங்கினுக்கு அழகு செய்ய

பயில் சிறை அரச அன்னம் பல்மலர்ப் பள்ளி நின்றும்
துயில் எழத் தும்பி காலைச் செவ்வழி முரல்வ

சோலை.

(அரசன் பாணருக்கு அரிய பரிசில் வழங்கப் பாணரும்மகிழ்ந்து
மன்னனை வாழ்த்திவிட்டு போகிறார்.)

(கோசல நாட்டு மக்களின் பொழுது போக்கு)

மறு புலவர் :

பொருந்திய மகளிரோடு வதுவையில் பொருந்துவாரும்
பருந்தொடு நிழல் சென்றன்ன இயல் இசைப் பயன்
துய்ப்பாரும்

மருந்தினும் இனிய கேள்வி செவிஉற மாந்துவாரும்
விருந்தினர் முகம் கண்டன்ன விழா அணி
விரும்புவாரும்.

கறுப்புறு மனமும் கண்ணில் சிவப்புறு சூட்டும் காட்டி
உறுப்புறு படையின் தாக்கி, உறுபகை இன்றிச் சீறி
வெறுப்புஇல, களிப்பின் வெம் போர் மதுகைய வீர
ஆக்கை

மறுப்பட, ஆவி பேணா வாரணம் பொருத்து வாரும்.

எருமை நாகு ஈன்ற செங்கண் ஏற்றையோடு ஏற்றைச்
சீற்றத்து

உரும் இவை என்னத் தாக்கி, ஊமுற நெருக்கி,
ஒன்றாய்

விரிஇருள் இரண்டு கூறாய் வெகுண்டன ; அதனை
நோக்கி

அரிஇனம் குஞ்சி ஆர்ப்ப, மஞ்சற ஆர்க்கின்றாரும்.

(மாதர் இயல்பு)

பெருந்தடங்கண் பிறை நுதலார்க்கு எலாம்
பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க்கு ஈதலும், வைகலும்,
விருந்தும், அன்றி விளைவன யாவையே?

(ஆடவர் இயல்பு)

பந்தினை இளையவர் பயில் இடம் - மயில் ஊர்
கந்தனை அனையவர் கலை தெரி கழகம்,
சந்தன வனம் அல, சண்பக வனம் ஆம்
நந்தன வனம் அல, நறை விரி புறவம்.

(நாட்டினரின் நன்னெறிச் சிறப்பு)

கூற்றம் இல்லை, ஓர் குற்றம் இலாமையால்
சீற்றம் இல்லை, தம் சிந்தையின் செம்மையால்
ஆற்றநல் அறம் அல்லது இலாமையால்
ஏற்றம் அல்லது இழி தகவு இல்லையே.

வண்மை இல்லை, ஓர் வறுமை இன்மையால்
திண்மை இல்லை, நேர் செறுநர் இன்மையால்
உண்மை இல்லை, பொய் உரை இலாமையால்
ஒண்மை இல்லை, பல் கேள்வி ஒங்கலால்.

பொற்பின் நின்றன பொலிவு, பொய் இலா
நிற்பின் நின்றன நீதி, மாதரார்
அற்பின் நின்றன அறங்கள் ; அன்னவர்
கற்பின் நின்றன, கால மாரியே.

(மூன்றாவது புலவரும் பரிசீலனை பெற்றுப் போகிறார்
இன்னொரு புலவர் உள்ளே நுழைந்து யாழிசைத்துப் பாடுகிறார்)

பாணர் :

(அயோத்தி நகர்ச் சிறப்பு)

நிலமகள் முகமோ! திலகமோ! கண்ணோ
நிறைநெடு மங்கல நானோ!

இலகுபூண் முலைமேல் ஆரமோ! உயிரின்
 இருக்கையோ! திருமகட்கு இனிய
 மலர்கொலோ! மாயோன் மார்பில் நன்மணிகள்
 வைத்த பொற் பெட்டியோ! வானோர்
 உலகின்மேல் உலகோ! ஊழியின் இறுதி
 உறையுளோ! யாது என உரைப்பாம்!

தங்குபேர் அருளும் தருமமும் துணையாத்
 தம் பகைப் புலன்கள் ஐந்து அவிக்கும்
 பொங்கு மா தவமும், ஞானமும், புணர்ந்தோர்
 யாவர்க்கும் புகலிடம் ஆன
 செங்கண் மால் பிறந்து, ஆண்டு, அளப்ப அருங்காலம்
 திருவின் வீற்றிருந்தமை தெளிந்தால்
 அம் கண் மா ஞாலத்து இந்நகர் ஒக்கும்
 பொன் நகர் அமரர் நாட்டு யாதோ?

நீறிதொடு பாணர் :

(மதிவின் மாட்சி)

நால்வகைச் சதுரம் விதி முறை நாட்டி
 நனிதவ உயர்ந்தன, மதி தோய்
 மால் வரைக் குலத்தில் யாவையும் இல்லை
 ஆதலால், உவமை மற்று இல்லை
 நூல் வரைத் தொடர்ந்து, பயத்தொடு பழகி
 நுணங்கிய நூலவர் உணர்வே
 போல் வகைத்து, அல்லால், உயர்வினோடு
 உயர்ந்தது
 என்னலாம்-பொன் மதில் நிலையே....

மேவ அரும் உணர்வு முடிவு இலாமையினால்,
 வேதமும் ஒக்கும், விண் புகலால்
 தேவரும் ஒக்கும், முனிவரும் ஒக்கும்
 திண் பொறி அடக்கிய செயலால்
 காவலின், கலை ஊர் கன்னியை ஒக்கும்;
 குலத்தால் காளியை ஒக்கும்;
 யாவரும் தன்னை எய்துதற்கு அரிய
 தன்மையால், ஈசனை ஒக்கும்.

வேறு பாணர் :

(அகழிச் சிறப்பு)

சூழ்ந்த நாஞ்சில் சூழ்ந்த ஆரை சுற்றும் முற்று
 பார்எலாம்

போழ்ந்த மாகிடங் கிடைக் கிடந்து பொங்கு
 இடங்கர்மா....

தாழ்ந்த வங்க வாரியில், தடுப்ப ஒணா மதத்தின்
 வீழ்ந்து

ஆழ்ந்த யானை மீள்கிளாது அழுந்துகின்ற
 போன்றவே....

வேறுபுலவர் :

(மாளிகைச் சிறப்பு)

திங்களும் கரிது என வெண்மை தீற்றிய
 சங்க வெண் சுதையுடைத் தவள மாளிகை
 வெங்கடுங் கால் பொர, மேக்கு நோக்கிய
 பொங்கு இரும் பாற்கடல்-தரங்கம் போலுமே....

வானுற நிவந்தன ; வரம்பு இல் செல்வத்த
 தான்உயர் புகழ் எனத் தயங்கு சோதிய,

ஊனம்இல் அறநெறி உற்ற எண் இலாக்
கோன் நிகர் குடிகள் தம் கொள்கை சான்றன.

மின் என விளக்கு என, வெயிற் பிழம்பு என
துன்னிய தமனியத் தொழில் தழைத்த அக்
கன்னி நல்நகர் நிழல் கதுவலால் அரோ
பொன்னுலகு ஆயது; புலவர் வானமே

(நான்காம் புலவருக்குத் தயரதன் நான்குவித மணியணிகள் அளிக்க,
அவர் செல்கிறார். ஐந்தாம் புலவர் வந்து பாடுகிறார்; ஆடல்
நடைபெறுகிறது)

வேறுபாணர் :

(மகளிர் தம் ஆடல் பாடல் சிறப்பு)

குழல் இசை மடந்தையர் குதலை, கோதையர்
மழலை, அம் குழல் இசை; மகர யாழ் இசை
எழில் இசை மடந்தையர் இன் சொல் இன்இசை
பழையர் தம் சேரியில் பொருநர்பாட்டு இசை.

இறங்குவ மகர யாழ் எடுத்த இன்இசை;
நிறங் கிளர் பாடலான் நிமிர்வ, அவ்வழி
கறங்குவ வள் விசிக் கருவி; கண் முசிழ்த்து
உறங்குவ, மகளிரோடு ஓதும் கிள்ளையே

(மதங்கியர் ஆடல் பாடல்)

பதங்களில், தண்ணுமை, பாணி, பண் உற
விதங்களின், விதி முறை சதி மிதிப்பவர்
மதங்கியர்; அச்சதி வகுத்துக் காட்டுவ்
சதங்கைகள், அல்லன புரவித் தார்களே

வளைஒலி, வியர் ஒலி, மகர வீணையின்
கிளை ஒலி, முழவு ஒலி, கின்னரத்து ஒலி
துளை ஒலி, பல் இயம் துவைக்கும் சும்மையின்
விளை ஒலி கடல் ஒலி மெலிய, விம்முமே

ஆறாம் புலவர் :

(மண்டபச் சிறப்பு)

மன்னவர் தருதிறை அளக்கும் மண்டபம்,
அன்னம் மென் நடைவயர் ஆடு மண்டபம்
உன்ன அரும் அருமுறை ஒது மண்டபம்
பன்ன அரும் கலை தெரி பட்டி மண்டபம்.

தெள்வார் மழையும், திரை ஆழியும் உட்க, நாளும்
வள்வார் முரசம் அதிர் மாநகர் வாழும் மாக்கள்
கள்வார் இலாமைப் பொருள் காவலும் இல்லை ;
யாதும்

கொள்வார் இலாமைக் கொடுப்பார்களும் இல்லை
மாதோ ?

கல்லாது நிற்பார் பிறர் இன்மையின் கல்வி முற்ற
வல்லாரும் இல்லை அவை வல்லர் அல்லாரும் இல்லை,
எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்தலாலே
இல்லாரும் இல்லை ; உடையார்களும் இல்லை
மாதோ....

(பரிசிலுடன் புலவர் சென்றதும் தயரதன் ஆட்சியின் மாட்சியை
வசிட்டன் புகழ்தல்

வசிட்டன் :

மாண் நகர்க்கு அரச !

செம்மாண் தனிக்கோந்

உலகு ஏழினும் செல்ல நின்றோய்!

ஆதிம்மதியும், அருளும், அறனும், அமைவும்
ஏதில்மிடல் வீரமும் ஈகையும், எண்ணில் யாரும்
நீதிந் நிலையும் இவை நேமியினோர்க்கு நின்ற
பாதி, முழுதும் இவற்கே பணி கேட்ப

தாய் ஒக்கும் அன்பின், தவம் ஒக்கும் நலம் பயிப்பின்
சேய் ஒக்கும், முன் நின்று ஒரு செல்கதி உய்க்கும்
நீரால்

நோய் ஒக்கும் என்னின் மருந்து ஒக்கும், நுணங்கு
கேள்வி

ஆய்ப்புகும்கால், அறிவு ஒக்கும் - எவர்க்கும்.....
அன்னாய் !

வயிரவான் பூண் அணி மடங்கல் மொய்ம்பினாய்....
உயிர் எலாம் தன் உயிர் ஒப்ப ஒம்பலால்
செயிர்இலா உலகினில், சென்று, நின்று, வாழ்
உயிர் எலாம் உறைவது ஓர் உம்பும் ஆயினாய்....

எய்என எழுபகை எங்கும் இன்மையால்,
மொய்பெறார் தினவுஉறு முழவுத் தோளினாய் !
வையகம் முழுவதும் வறிஞன் ஒம்பும் ஓர்
செய்எனக் காத்து இனிது அரசு செய்கின்றாய்,

(தயரதன் மகப்பேறு இல்லாமை குறித்து குறைப்படல்)

தரதன் :

அயனையே நிகர் தூயமா முனிவ !

தொல்குலத்தாயரும் தந்தையும் தவமும் அன்பினால்
மேயவான் கடவுளும், பிறவும், வேறும் நீ !

எம்குலத் தலைவர்கள் இரவி தன்னிலும்
தம்குலம் விளங்குறத் தரணி தாங்கினார்
மங்குநர் இல்என வரம்பு இல் வையகம்
இங்குநின் அருளினால் இனிதின் ஓம்பினேன்

அறுபதினாயிரம் ஆண்டும் மாண்டுஉற
உறுபகை ஒடுக்கி இவ்வுலகை ஓம்பினேன்.
பிறிதொரு குறையிலை; என்பின் வையகம்
மறுகும் என்பதோர் மயக்கம் உண்டு அரோ !

அருந்தவ முனிவரும் அந்தணாளரும்
வருந்துதல் இன்றியே வாழ்வின் வைகினார்
இருந்துயர் உழக்குநல் என்பின் என்பது ஓர்
அரும்துயர் வருத்தும் என் அகத்தையே....

(தயரதன் இவ்வாறு தன் குறையை உணர்த்தவும். வசிட்டன் திருமால் இராமனாக அவதாரம் செய்யப்போகும் செய்தியை மனத்தில் எண்ணினான் — சுடு தொழில் அரக்கரால் தொலைந்த வான் உளோர், சிவன் அடி பணிந்து கூறலும், அப்பரமன், 'யான் இனி அடுகிலன்' என மறுத்து நான் முகக்கடவுளை கண்ணினம் பிரமனும், சிவனும் இப்பது கரம் தலை, ஈர் ஐந்து என்னும் அத்திரு இலி வலிக்கு கருமுகில் என வளர் கருணைக் அம் கடல், பொருது இடர் தனிக்கு உண்டு என்றார். தேவரும் வான் மரகத மலையினை நெஞ்சினால் வழுத்த, கர கமலம் குவிக்க, பரகதி உணர்ந்தவர்க்கு உதவு பண்ணவன்.

கரு முகில் தாமரைக் காடு பூத்து நீடு

இரு கடர் இரு புறத்து ஏந்தி ஏந்து அலர்த்

திருவொடும் பொலிய ஓர் செம்பொன் குன்றின் மேல்

வருவ போல் கலுமுன்மேல் வந்து தோன்றினான்.

பிரமனும் தேவரும் எதிர் விழுந்தனர்; ஆடினர், பாடினர். , வீடினர் அரக்கர்' என்று உவக்கும்; துளவத் தாள்மலர் குடினர்;

ஐயிரு தலையினோன் அனுசர் ஆதியாம் மெய் வலி அரக்கர் தம்
கொடுமை கூறிவர். செங்கண் நாயக! இது தீர்த்தி என்றனர். மன்றல்
அம் துளவனான், 'வருந்தல்; வஞ்சகர் தம் தலை அறுத்து இடர்
தளிப்பன்; வான உளோர் வானரங்களாய் அவதரித்திடுமின்; யாம்'
தயரதன் மதலையாய் வருதும்; வளையொடு திகிரியும், விரிகொள்
பாயலும், இளையவர்கள் என அயோத்தியில் வருதும் என்றனன்.
இந்திரன் உவகை பூத்தான்; பிதாமகன் 'முன்னரே எண்கின்
வேந்தன் என முடிகிணேன்' என்றான். இந்திரன், எனது கூறு
வாலியும் மகனும் என்றான். இரவி எனது கூறு அங்கு அவர்க்கு
இளையவன்' என்றனன்.

அரியும், 'எனது கூறு நீலன்' என்று அறைந்திட்டான். வாயு
'எனது கூறு மாருதி' என்றான். 'புராரி' யானும் காற்றின் சேய்,
எனப் புகன்றான். தேவரும், ழுவரும் தம் தம் உறைவிடம் சென்று
புக்கார் - ஈது முன் நிகழ்ந்த வண்ணம் என, வசிட்ட முனி இதயத்து
எண்ணி)

வசிட்டன் :

மாதிரம் பொருத திண்தோள் மன்ன ! நீ வருந்தல்;
ஏழ்ஏழ்

பூதலம் முழுதும் காக்கும் புதல்வரை அளிக்கும்
வேள்வி

தீதுஅற முயலின், ஐய ! சிந்தை நோய் தீரும்!

(மனைன் பேருவகை பொங்க அந்த மாமுனி சரணம் ரூடி)

தயரதன் :

உன்னையே புகல் புக்கேனுக்கு உறுகண் வந்து
அடைவதுண்டோ ?

அன்னதற்கு அடியேன் செய்யும் பணி இனிது
அளித்தி!

வசிட்டன் :

மாசறு சுரர்களோடு மற்றுளோர் தமையும் ஈன்ற
காசிபன் அருளும் மைந்தன் விபாண்டகன் கங்கை
சூடும்

ஈசனும் புகழ்தற்கு ஒத்தோன் இருங்கலை பிறவும்
என்னின்

தேசுடைத் தந்தை ஒப்பான் திருவருள் புனைந்த
மைந்தன்

வருகலை அறிவும் நீதி மனுநெறி வரம்பில் வாய்மை
தருகலை மறையும் என்னின் சதுமுகற்கு உவமை
சான்றோன்

திருகலை உடைய இந்தச் செகத்துளோர் தன்மை
சேரா

ஒருகலை முகச்சிருங்க உயர்தவன், வருதல்
வேண்டும்;

பாந்தளின் மகுட கோடி பரித்தபார் அதனில்
வையும்

மாந்தரை விலங்கென்று உன்னும் மனத்தன்
மாதவத்தன் எண்ணின்

பூந்தவிசு உகந்துளோனும், புராரியும் புகழ்தற்கு
ஒத்த

சாந்தனால் வேள்வி முற்றின் தனயர்கள் உளராம்
மன்ன !

(அரசன், செய்ய அருந்தவர் பூங்கழல் தொழுது வாழ்த்தி)

தயரதன் :

தீங்கறு குணத்தன் மிக்க செழுந்தவன் யாண்டை
உள்ளான்?

ஈங்கு யான் கொணரும் தன்மை இயம்புதி இறைவ....

வசிட்டன் :

பூதல மன்னர் மன்ன !

புத்து ஆன கொடுவினையோடு அருந்துயரம்

போய் ஒளிப்ப புவனம் தாங்கும்

சத்துஆன குணம் உடையோன் தையயினோடும்

தண்அளியின் சாலை போல்வான்

எத்தானும் வெலற்கு அரியான் மனுகுலத்தே

வந்து உதித்தோன் இலங்கும் மோலி

உத்தான பாதன் அருள் உரோமபதன்

என்று உளன் இவ் உலகை ஆள்வோன்

அன்னவன் தான் புரந்து அளிக்கும் திருநாட்டில்

நெடுங்காலம் அளவது ஆக

மின்னிஎழு முகில் இன்றி வெந்துயரம்

பெருகுதலும் வேதநல் நூல்

மன்னு முனிவரை அழைத்து மாதானம்

கொடுத்தும் வான் வழங்காது ஆக

பின்னும் முனிவரர்க் கேட்ப கலைக்கோட்டு

முனிவரின் வான் பிலிற்றும் என்றார்.

ஓதிநெடுங் கடல் ஆடை உலகினில் வாழ்

மனிதர் விலங்கு எனவே உன்னும்

கோதுஇல் குணத்துஅருந் தவனைக் கொணரும்

வகை

யாவது எனக் குணிக்கும் வேலை

சோதிநுதல் கருநெடுங்கண் துவரி இதழ்வாய்

தரளநகை துணை மென் கொங்கை

மாதர் எழுந்து, யாம் ஏகி அருந்தவனைக்
கொணர்தும் என வணக்கம் செய்தார்.

ஆங்குஅவர் அம்மொழி உரைப்ப அரசன் மகிழ்ந்து
அவர்க்கு அணிதூசு ஆதிஆய
பாங்குஉள மற்றவை அருளிப் பனிப் பிறையைப்
பழித்த நுதல் பணைத்த வேய்த் தோள்
ஏங்கும் இடை தடித்த முலை இருண்ட குழல்
மருண்ட விழி இலவச் செவ்வாய்ப்
பூங்கொடியீர் ஏகும்என தொழுது இறைஞ்சி
இரதமிசைப் போயினாரே.

ஓசனை பல கடந்து இனி ஓர் ஓசனை
ஏசுஅறுதவன் உறை இடம் இது என்றுழி
பாசிழை மடந்தையர் பன்னசாலை செய்து
ஆசு அறும் அருந் தவத்தரின் வைகினார்.

அருந்தவன் தந்தையை அற்றம் நோக்கியே
கருந் தடங் கண்ணியர் கலை வலாளன்இல்
பொருந்தினர் பொருந்துபு விலங்கு எனாப் புரிந்து
இருந்தவர் இவர் எனத் தொழுது இறைஞ்சினார்.

அருக்கியம் முதலினோடு ஆசனம் கொடுத்து
இருக்க என இருந்த பின் இனிய கூறலும்
முருக்கு இதழ் மடந்தையர் முனிவனைத் தொழார்
பொருக்கென எழுந்து போய் புரையுள் புக்கனர்,

திருந்து இழையவர் சில தினங்கள் தீர்ந்துழி
மருந்தினும் இனியன வருக்கை வாழை மாத்

தருங்கனி பலவொடு தாழை இன்கனி
அருந்தவ அருந்து என அருந்தினான் அரோ

இன்னன பல்பகல் இறந்தபின் திரு
நல்நுதல் மடந்தையர் நவைஇல் மாதவன்
தன்னை எம் இடத்தினும் சார்தல் வேண்டும் என்று
அன்னவர் தொழுதலும் அவரொடு ஏகினான்.

விம்முறும் உவகையர் வியந்த நெஞ்சினர்
அம்மஈது இது என அகலும் நீள்நெறி
செம்மை சேர் முனிவரன் தொடரச் சென்றனர்
தம்மனம் என மருள் தையலார்களே.

வளநகர் முனிவரன் வருமுன் வானவன்
களன் அமர் கடு எனக் கருகி வான்முகில்
சளசள என மழைத் தாரை கான்றன
குளனொடு நதிகள் தம் குறைகள் தீரவே.

அருள் சுரந்து அரசனுக்கு ஆசியும் கொடுத்து
உருள் தரும் தேரின் மீது ஒல்லை ஏறிநல்
பொருள் தரும் முனிவரும் தொடரப் போயினன்
மருள் ஒழி உணர்வுடை வரதமாதவன்.

அருக்கியம் முதலிய கடன்கள் ஆற்றி வேறு
உரைக்குவது இலது என உவந்து தான் அருள்
முருக்கு இதழ் சாந்தையாம் முகநலாள் தனை
இருக்கொடு விதிமுறை இனிதின் ஈந்தனன்.

வறுமை நோய் தணிதர வான் வழங்கவே
உறு துயர் தவிர்ந்தது அவ்உலகம் வேந்துஅருள்

செறிகுழல் போற்றிடத் திருந்து மாதவத்து
அறிஞன் ஆண்டு இருக்குநன் அரசு!

தயரதன் :

முனிவரனே !

என் அரு முனிவனை இறைஞ்சி

ஈண்டு ஏகிக் கொணர்வென்

[வசிட்டன் தயரதனுக்கு ஆசிகள் அளிக்க சுமந்திரன்
முதல்வராய வன்திறல் சேர் அமைச்சர் தொழ, மாமணித் தேர் ஏற
கடல்தாணை புடைசூழ்ந்து உரோமபதன் திருநாட்டை எதிர்ந்தான்]
வரனோர் :

(மலர் மாரி இடைவிடாமல் சொரிந்து)

எமது வினை முடிந்தது !

காட்சி 2

இடம் : உரோமபதன் நாடு.

இருப்போர் : உரோமபதன், கலைக்கோட்டு முனிவர் முதலானோர்.
ஒற்றன் :

கழுந்து ஓடும் வரிசிலைக் கைக்கடல் தாணை புடை
சூழும் கழல்கால் வேந்தே !

கொழுந்து ஓடி பாடர்க்கீர்த்தி அயோத்தி வேந்தன்
அடைந்தான் !

உரோமபதன் :

(எதிர்கோள் எய்தி)

யான் செய்தமா தவமோ? இவ் உலகம்

செய் தவமோ? யாதோ? இங்ஙன்

வான் செய்த சுடர் வேலாய் !

இவண் நீ சேர்ந்த கவ்வை உரைத்து அருள்தி

தயரதன் :

கோது இல் குணத்து அருந்தவனைக்
கொணரும் வகை வந்தேன் ;

உரோமபதன் :

ஆன்ற செவ்வி முடியோய் !
அவ்வியம் நீத்து உயர்ந்த மனத்து அருந்தவனைக்
கொணர்ந்து ஆங்கண் விடுப்பென் ;

(தயரதன் தேர் ஏறிச் சேனையோடும் அயோத்தி சேர, வய
வேந்தன் உரோமபதன் கலைக்கோட்டு மாமுனிவன் உறையுள்
தனை அருகி)

உரோமபதன் :

அருமறை நூல் வடிவம் கொண்டது அன்ன
முனிவர !
அடிஇணைத் தாமரைகள் அம்பொன் மன்னு மணி
முடி அணிய அருள் புரிதி.

கலைக்கோட்டு முனிவர் :

இவண் நீ வருவதற்கு ஒத்தது என்னை ?

உரோமபதன் :

அடியேர்க்கு ஓர் வரம் அருளும் ; அடிகள் !

கலை :

யாவது ?

உரோ :

புறவு ஒன்றின் பொருட்டாகத் துலை புக்க
பெருந்தகைதன் புகழில் பூத்த

அறன் ஒன்றும் திரு மனத்தான் அமரர்களுக்கு
இடர் இழைக்கும் அசுரர் ஆயோர்

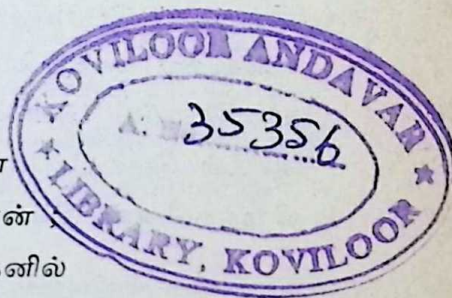
திறல் உண்டவடி வேலான் தயரதன் என்று
உயர் கீர்த்திச் செங்கோல் வேந்தன்
விறல்கொண்ட மணி மாட அயோத்திநகர்
அடைந்து இவன் நீ மீள்தல் -

கலைக் :

வெவ்அரம் தின்று அயில் படைக்கும் சுடர்வேலோய்!
அல்வரம் தந்தனம் ;
இனி, தேர் கொணர்தி!

உரோ :

அயோத்தி வேந்தர்வேந்தன்
கவ்வை ஒழிந்து உயர்ந்தனன்
கலைவலாள ! குரல்தேர் தனிவ்
செவ்வி நுதல் திருவினொடும் போந்து ஏறுக.

(குனிசிலை வயவன் உரோமபதன் கரங்கள் கூப்பிட துணிஅரு
முனிவரர் தொடர்ந்து சூழ்வர வனிதையும் அருமறை வடிவம்
போன்று ஒளி முனிவனும் பொறிமிசை நெறியை முன்னிட அறமும்,
தேவரும் அந்தர துந்துபி முழக்கி ஆய்மலர் சிந்தினர்; களித்தனர்.)

காட்சி - 3

இடம் : அயோத்தி

இருப்போர் : தயரதன், கலைக்கோட்டு மாமுனிவர் முதலானோர்.
காதுவன் :

மாதிரம் பொருத தோள் மன்ன !
இவ்வழி அருமறை வடிவு போன்று
ஒளிர் முனிவன் அயோத்தி துன்னினான்.

(அரசர்கோமகன் பொருக்கென இரதம் ஏறிமுதிர்ந்த மாதவ முனியைக் கண்களால் எதிர்ந்தனன்)

தயரதன் :

நல்தவம் அனைத்தும் ஓர் நவைஇலா உருப்
பெற்று இவண் அடைந்தெனப் பிறங்குவ !
சுற்றிய சீரையும் உழையின் தோற்றமும்
முற்று உறப் பொலி தரு மூர்த்தியே !
அண்டர்கள் துயரமும் அரக்கர் ஆற்றலும்
விண்டிடப் பொலிதரும் வினை வலாளனே !
குண்டிகை குடையொடும் குலவு நூல் முறைத்
தண்டொடும் பொலிதரு தடக்கை முனிவனே!
ஆசிகள் மொழிகவே; இணைகொள் தாள் மலர்
விழுந்தனென் இவ்வேந் தனே !

(அயல்வரும் முனிவனும் ஆசிகூறினன்; கலைவளாலனை இயல் பொடு கொணர்ந்தனன் இரதம் ஏற்றியே)

காட்சி—4

இடம் : தயரதன் வேத்தவை

இருப்போர் : கலைக்கோட்டு முனிவன், வசிட்டன், தயரதன் முதலானோர்.

தயரதன் :

சுருதியே நிகர் கோமுனி இருத்தி !

சான்றவர் சான்றவ! தருமம் மா தவம்

போன்று ஒளிர் புனித! நின் அருளில் பூத்த என்

ஆன்ற தொல் குலம் இனி அரசின் வைகுமால்

யான் தவம் உடமையும் இழப்பு இன்றாம் அரோ.

கலைக் :

மன்னவர் மன்ன ! கேள் ; வசிட்டன் என்னும் ஓர்
நல் நெடுந்தவன் துணை; நவைஇல் செய்கையால்;
நின்னை இவ்வுலகினில் நிருபர் நேர்வரோ ?

குன்று உறழ் வரிசிலைக் குவவுத் தோளினாய் !
நன்றி கொள் அரிமகம் நடத்த எண்ணியோ,
இன்று எனை அழைத்தது இங்கு? இயம்புவாய்!

தயரதன் :

உலப்புஇல் பல் ஆண்டு எலாம், உறுகண் இன்றியே,
தலப்பொறை ஆற்றினென் : தனையர் வந்திலர் ;
அலப்பு நீர் உகுத்த பார் அளிக்கும் மைந்தரை
நலப் புகழ்பெற, இனி நல்க வேண்டுமால்.

கலைக் :

அரச! நீ இரங்கல், இவ்வுலகு
ஒன்றுமோ? உலகம் ஈர் ஏழும் ஒம்பிடும்
வன்திறல் மைந்தரை அளிக்கும் மாமகம்
இன்றுநீ இயற்றுதற்கு எழுக ஈண்டு!.....

ஆயதற்கு உரியன கலப்பை யாவையும்
ஏயெனக் கொணர்தீ !

சாய்பு அறத் திருத்திய சாலை சமைத்திடு !

(முழங்கு அழல் மும்மையும் முடுகி ; ஆகுதி,
வழங்கியே ஈர் - அரு திங்கள் வாய்த்தபின்
தழங்கின துந்துமி; தாஇல் வானகம்
விழுங்கினர் விண்ணவர் வெளி இன்று என்னவே

முக மலர் ஒளிதர மொய்த்து வான் உளோர்
தொகை விரி நறுமலர் தூவி ஆர்த்து எழ,
தகவுடை முனியும் அத்தழலின் நாப்பணை,
மக அருள் ஆகுதி வழங்கினான் அரோ

ஆயிடைக் கனலின் நின்று அம் பொன் தட்டினில்
தூயநல் சுதை நிகர் பிண்டம் ஒன்று, சூழ்—
தீ எரிப் பங்கியும், சிவந்த கண்ணும் ஆய்
ஏயென, பூதம் ஒன்று எழுந்தது ஏந்தியே
வைத்தது தரைமிசை, மறித்தும் அவ்வழி
தைத்தது பூதம்—)

கலைக் :

வேந்த !

உய்த்த நல் அமுதினை; உரிய மாதர்கட்கு,
அத்தகு மரபில் நின்று அளித்தியால்

தாயரன் :

தூமமென் சுரிசுழல் தொண்டைத் தூயவாய்க்
காமறு கோசலை ! கரத்தில் ஓர்பகிர் பெறுகவே!
கைகயன் தனையையே ! கரத்தில் ஓர் பகிர்
தாமுறப் பெறுகவே !

சுமித்திரை ! ஓர் பகிர் தாமுற பெறுகவே !

(பிதிர்ந்து வீழ்ந்தது அமுது)

சுமித்திரை ! பிதிர்ந்து வீழ்ந்தது தன்னையும்
பெறுகவே.

கலைக் :

ஒன்னலர்க்கு இடமும் வேறு உலகின் ஓங்கிய
மன்னுயிர் தமக்கு நீள் வலமும் துள்ளின;

(வாம்பரி வேள்வியும் மகாரை நல்குவது
 ஆம் புரை ஆகுதி பிறவும் அந்தணன்
 ஓம்பிட முடிந்தபின் உலகு காவலன்
 ஏம்பலோடு எழுந்தனன் யாவரும் ஏத்தவே
 அரசன் அவை எய்தி செய்முறை கடன்,
 மெய்முறை கடவுளோர்க்கு ஈந்து,
 விண்ணுளோர்க்கு அம்முறை அளித்து
 நீடு அந்தணாளர்க்கு
 கைம்முறை கனகமாரி பொழிந்து வேந்தர்கட்கு
 அரசு, வெறுக்கை, தேர், பரி, துகில் ஈந்து
 பல் இயம் துவைப்ப,
 சரயுநல்
 துறைக்கண் எய்தி
 நீர் தோய்ந்தனன்; வேந்தர் சூழ்தர,
 அரசவை அடைந்து)

தயரதன் :

கசட்டுறு வினைத் தொழில் கள்வராய் உழல்
 அசட்டர்கள் ஐவரை அகத்து அடக்கிய
 வசிட்டனே ! வணங்கினென்.

வசிட்டன் :

அடிகுரல் முரசு அதிர் அயோத்தி மாநகர்
 முடியுடை வேந்த !

இரலை நல் சிருங்கமா தாள் தொழாய் !

தயரதன் : (தொழுது)

விசிட்டனே !

பெரிய நல்தவம் இனிப் பெறுவது யாது ?
 எந்தை நின் அருளினால் இடரில் நீங்கியே
 உயந்தனென் அடியனேன்;

நல்லக் :

ஒங்கிய உவகையோடு இருத்தி !

(பாங்குறு முனிவரும் நீங்கினர்—

தெரிவையர் மூவரும் சிறிது நாள் செலீஇ
மருவிய வயாவொடு வருத்தம் துய்த்தபின்
பொருஅரு திருமுகம் அன்றிப் பொற்பு நீடு
உருவமும் மதியமோடு ஒப்பத் தோன்றினார்)

வசிட்டன் :

ஆயிடை பருவம் வந்து அமைந்தது எல்லையும்
மாஇரு மண்மகள் மகிழ்வின் ஒங்கினள்
வேய் புனர் பூசமும், விண்ணுளோர்களும்
தூயகற் கடகமும் எழுந்து துள்ளவே!

சித்தரும், இயக்கரும், தெரிவை மார்களும்
வித்தக முனிவரும், விண்ணுளோர்களும்,
நித்தரும் முறை முறை நெடுங்கி ஆர்ப்புற
தத்துறல் ஒழிந்து நீள் தருமம் ஒங்கவே !

ஒருபகல் உலகு எலாம் உதரத்துள் பொதிந்து,
அருமறைக்கு உணர்வு அரும் அவனை அஞ்சனக்
கருமுகிற் கொழுந்து எழில் காட்டும் சோதியை,
திருஉறப் பயந்தனள்—திறம்கோள் கோசலை !

ஆசையும் விசம்பும் நின்று அமரர் ஆர்த்த ஏழ
வாசவன் முதலினோர் வணங்கி வாழ்த்துற
பூசமும் மீனமும் பொலிய நல்கினாள்
மாகு அறு கேகயன் மாகு மைந்தனை!

தளை அவிழ் தருவுடைச் சயில கோபனும்
கிளையும் அந்தரமிசைக் கெழுமி ஆர்ப்புற
அளைபுகும் அரவினோடு அலவன் வாழ்வுற
இளையவற் பயந்தனள் இளைய மென் கொடி !

படம் கிளர் பல்தலைப் பாந்தள் ஏந்து பார்
நடம் கிளர்தர மறை நனி மகிழ்ந்திட
மடங்கலும் மகமுமே வாழ்வின் ஓங்கிட
விடம் கிளர் விழியினாள் மீட்டும் ஈன்றனள் !

மன்னர் மன்னவ ! உவகை கூடிற்று
நாளொடு கோளும் நின்றமை உலகு இனிநன்று
இன்று
கோமகார் திருமுகம் குறுகி நோக்குக.

தயரதன் :

(உவகை கூர)

இறை தவிர்ந்திடுக; பார் யாண்டு ஓர் ஏழ் நிதி
நிறைதரு சாலை தாள் நீக்கி, யாவையும்
முறைகெட, வறியவர் முகந்து கொள்க—எனா
அறை பறை;

படை ஒழிந்திடுக; தம் பதிகளே, இனி,
விடை பெறுகுக; முடி வேந்தர் வேதியர்
நடையுறு நியமமும் நவை இன்று; ஆகுக
புடைகெழு விழாவொடு பொலிக, எங்கணும்

ஆலையும் புதுக்குக அந்தணாளர்தம்
சாலையும்; சதுக்கமும் சமைக்க; சந்தியும்
காலையும் மாலையும் கடவுளர்க்கு அணி-
மாலையும் தீபமும் வழங்குக—

சுமந்திரன் :

அரம்பயர் ஆடுக! அமுத் ஏழிசை கின்னரர்; பாடுக;
பல்இயம் முழங்குக
மன்னர் மன்னவ !
என்புழி வள்ளுவர் யானை மீமிசை
நன்பறை அறைந்தனர்; நகர மைந்தரும்
மின்பிறழ் நுசிப்பினார் தாமும், விம்மலால்
இன்பம் என்ற அளக்க அரும் அளக்கர் எய்தினார்
ஆர்த்தனர் முறைமுறை அன்பினால்; உடல்
போர்த்தன புளகம்; வேர் பொடித்த; நீள்நிதி
தூர்த்தனர், எதிர்எதிர் சொல்லினார்க்கு எலாம்
தீர்த்தன் என்று அறிந்ததோ அவர்தம் சிந்தையே ?
பண்ணையும் ஆயமும் திரளும் பாங்கரும்
கண்அகன் திருநகர் களிப்புக் கைம்மிகுந்து,
எண்ணையும் களபமும், இழுதும் நானமும்
கண்ணமும் தூவினார் வீதிதோறுமே.

தயரதன் :

மெய்த்தவ வசிட்ட ! கோமார்க்கு நாமம் விதிக்கவே.

வசிட்டன் :

கரா மலைய தளர் கைக் கரி எய்த்தே
அரா அணையில் துயில்வோய் என அந்நாள்

விராவி அளித்தருள் மெய்ப் பொருளுக்கே,
இராமன் எனப் பெயர் ஈந்தனென்

கரதலம் உற்று ஒளிர் நெல்லி கடுப்ப
விரத மறை பொருள் மெய்ந்நெறி கண்ட
வரதன், உதித்திடு மற்றைய ஒளியை
பரதன் எனப்பெயர் பன்னினென்

உலக்குநர் வஞ்சகர்; உம்பரும் உய்ந்தார்;
நிலக்கொடியும் துயர்நீத்தனள் இந்த
விலக்க அரு மொய்ம்பின் விளங்கு ஒளிநாமம்
இலக்குவன் என்ன இசைத்தெனென்

முத்து உருக் கொண்டு செம் முளரி அலர்ந்தால்
ஒத்திருக்கும் எழிலுடைய இவ் ஒளியால்
எத்திருக்கும் கெடும் என்பதை எண்ணா
சத்துருக்கன் என சாற்றினென் நர்மம்

(பொய்வழி இல்முனி புகல், தரு மறையால்
இவ்வழி பெயர்கள் இசைத்துழி இறைவன்
கைவழி நிதி எனும் நதி கலை மறையோர்
மெய்வழி உவரி நிறைத்தன மேன் மேல்

வேந்தர்தம் வேந்தன், ஒவிய எழிலுடை

இராமனை

அலது ஓர் ஆவியும் உடலமும் இலது என
அருளின் மேவினன்—,

குமரர்கள் நால்வரும் அமிழ்து உகு
குதலையொடு அணிநடை பயின்றனர்
தவள்மதி புனை அரன் நிகர் முனி,

சவுளமொடு, உபநயம், விதிமுறை தருகுற்று,
உவள், அரு மறையினொடு

ஒழிவு அருகலையும், தந்தனன்.

யானையும் இரதமும் இவ்வுளியும் முதலா
ஏனைய பிறவும் அவ்வியல்பினில் நடைகற்று
ஊன்உறு படைபல சிலையொடு பயிலா
வானவர் தனிமுதல் கிளையொடு வளர.)

காட்சி-5.

கானக முனிவர் !

— நம் இடரோடு

இருவினை துணிதரும் இவர்களின் ; இவண்ணின்று
ஒருபொழுது அகல் கிலம்;
ஐயனும் இளவலும் அணி நிலமகள் தன்
செய்தவம் உடைமைகள் தெரிதர, நதியும்
மைதவழ் பொழில்களும் வாவியும் மருவி
நெய்குழல் உறும்இழை என நிலைதிரிவார்

நகர மக்கள் :

இளையார் வாழிய !

கடல்தரு முகில் ஒளிர் கமலம் அது அலரா
வடவரையுடன் வருசெயல் என மறையும்
தடவுதல் அறிவு அருதனி முதல்வனும்
புடைவரும் இளவலும் என நிகர்த்தாரே

இராமன் :

எதிர்வரும் அவர்களை முதிர்ந்தரு கருணையின் முகமலர் ஒளிரா)
எதுவினை? இடர்இலை?

இனிது நும் மனையும்
மதிதரு குமரரும் வலியர் கொல்?

மக்கள் :

அஃது ஐய ! நினை எமது அரசுஎன உடையேம்
இஃது ஒருபொருள் அல; எமது உயிருடன் ஏழ்
மகிதலம் முழுதையும் உறுகுவை; மலரோன்
உகுபகல் அளவு !—

காட்சி—6

இடம் : மண் மண்டபம்.

இரும்பேர் : தயரதன், இராமன் முதலான நால்வர், வசிட்டன்,
சுமந்திரன், துனிஉரு முனிவன் விசுவாமித்திரன்
முதலானோர்.

துதுவர் : மன்னர் மன்னவ !

மண்ணுயிர்

அடங்கலும், உலகும், வேறு அமைத்துத் தேவரோடு
இடங்கொள் நான்முகனையும் படைப்பன் ஈண்டு
எனாத்
தொடங்கிய துணிவுரு முனிவன் தோன்றினான்.

தயரதன் :

மாமுனி !

இனிது இருத்தி !

இன்றே துணித்தது என் வினைத் தொடர் !

நிலம் செய்தவம் என்று உணரின், அன்றுநெடியோய்!
 என்
 நலம் செய்வினை உண்டு எனினும், அன்று; நகர்;
 நீ—பான்
 வலம் செய்து வணங்க எளிவந்த இதுமுந்து என்
 குலம் செய் தவம்—

கொள்கை :

என் அனைய முனிவரரும் இமையவரும்
 இடையூறு ஒன்று உடையரானால்
 பல்நகமும் நகு வெள்ளிப் பனிவரையும்
 பாற்கடலும், பதும் பீடத்து
 அந்நகரும், கற்பகநாட்டு அணிநகரும்
 மணிமாட அயோத்தி என்னும்
 பொன்நகரும், அல்லாது புகல் உண்டோ?
 இகல் கடந்த புலவு வேலாய் !

இன் தளிர்க் கற்பக நறும் தேன் இடை துளிக்கும்
 நிழல் இருக்கை இழந்து போந்து
 நின்று அளிக்கும் தனிக்குடையின் நிழல் ஒதுங்கி,
 குறை இரந்து நிற்ப, நோக்கி,
 குன்று அளிக்கும் குல மணித்தோள் சம்பரனைக்
 குலத்தோடும் தொலைத்து, நீ கொண்டு
 அன்று அளித்த அரசுஅன்றோ, புரந்தரன் இன்று
 ஆள்கின்றது? - அரசு !—

நயரநன் :

(உவகைக் கடல் பெருக, கரங்கள் கூப்பி)

அரசை எய்தி இருந்த பயன் எய்தினென் - மற்று
 இனிச் செய்வது அருளுக....

கௌரிகன் :

(உயிர் இரக்கும் கொடுங் கூற்றின் உளைய)
 தருவனத்துள் யான் இயற்றும் தகை வேள்விக்கு
 இடையூறா, தவம் செய்வோர்கள்
 வெருவரச் சென்று அடை காம வெகுளி என,
 நிருதர் இடை விலக்காவண்ணம்
 செருமுகத்துக் காத்தி என, நின்சிறுவர்
 நால்வரினும் கரிய செம்மல்
 ஒருவனைத் தந்திடுதி!

தயரதன்

எண் இலா அருந் தவத்தோய்! இயம்பிய சொல்
 மருமத்தின் எறிவேல் பாய்ந்த
 புண்ணில் ஆம் பெரும் புழையில் கனல் நுழைந்தால்
 எனச் செவியில் புகுந்ததே;
 என் உயிர் இரக்கும்
 கொடுங் கூற்றின் உளையச் சொன்னாய் ;
 உள் நிலாவிய துயரம் பிடித்து உந்த
 ஆருயிர் நின்று ஊசலாட
 கண் இலான் பெற்று இழந்தான் என உழந்தேன்

வசிட்டன் :

தொடை ஊற்றின் தேன் துளிக்கும் நறுந்தாராய்!
 ஒரு வண்ணம் துயரம் நீங்கு

தயரதன் :

கோசிக மாமுனி!
 படை யூற்றம் இலன்; சிறியன் இவன்; பெரியோய்!
 பணி இதுவேல், பணிநீர்க் கங்கை

புடை ஊற்றும் சடையானும், நான்முகனும்
 புரந்தரனும் புகுந்து செய்யும்
 இடையூற்றுக்கு இடையூறாய் யான் காப்பென்
 பெருவேள்விக்கு எழுக—

வசிட்டன் :

கறுத்த மாமுனி! கருத்தை உன்னினென்
 பொறுத்தி (தயரதனை நோக்கி)
 தொடை ஊற்றின் தேன் துளிக்கும் நறுந்தாராய் !
 நின் மகற்கு
 உறுத்தல் ஆகலா உறுதி எய்தும்நாள்
 மறுத்தியோ?—

பெய்யும் மாரியால் பெருகு வெள்ளம் போய்
 மொய்கொள் வேலைவாய் முடுகும் ஆறுபோல்
 ஐய! நின் மகற்கு அளவுஇல் விஞ்சை வந்து
 எய்து காலம் இன்று எதிர்ந்தது !—

தயரதன் :

(குருவின் வாசகம் கொண்டு, சுமந்திரனை உன்னி)
 திருவின் கேள்வனைக் கொர்மின் சென்று !
 (சுமந்திரன் அறிவின் உம்பரானைத் தம்பி தன்னொடும்
 அழைத்து வந்து அருகு சார்ந்தனன்)

கிளசிகள் :

‘அகிலம் யாவையும் விரசுறு தனிக்குடை விளங்க
 வைகும் அரசர்தம் பெருமக !
 மேல் அடுத்த வேள்வி போய் முடித்தும் நாம் !
 (சுமந்திரன் இராம இலக்குவனை நடத்தல் மேயினான்.)

தயர்தன்

நான்மறை முனிவ !

நம்பியைத் தம்பி தன்னொடும் காண்டி !

நல் தந்தை நீ ! தனித் தாயும் நீ ! இவர்க்கு

எந்தை! தந்தனென்! இயைந்த செய்க !

(உலகம் தாங்கினான் (இராமன்) தூணியாத்து, கொற்றவில்
ஒன்று தாங்கி, தம்பியும் தானும் மாதவன் சாஸை போல்
தொடர்ந்து, மாநகர் நீங்கினான்: ழவரும் புனல்சாயு எய்தினர்;
ஓர் சோலையை நண்ணினர் ஆறுப் ஏறினர்; கடந்தனர்

காட்சி : 7

களன் : அங்க நாட்டுப் பாவை,

இருப்போர் : இராமன், இலக்குவன், கோசிகள்.

இராமன் :

தேவு மாதவ ! தொழுதனென் ; தேவர் தம்
நாவுள் ஆகுதி நயக்கும் வேள்வி வாய்த்
தாவம் மாபுக்கை தழுவு சோலை கண்டனெம் ;
யாவது ஈது ?

கோசிகள் :

எவர்க்கும் மேல் நின்றாய் !

திங்கள் மேவும் சடைத் தேவன்மேல்; மாரவேள்
இங்கு நின்று எய்யவும், எரிதரும் நுதல் விழிப்
பொங்கு கோபம் சுட, பூளை வீ அன்ன தன்
அங்கம் வெந்து அன்று தொட்டு அனங்கனே
ஆயினான்.

வாரணத்து உரிவையான் மதனனைச் சினவு நாள்,
ஈரம் அற்று, அங்கம் இங்கு உகுதலால், இவண்
எலாம்

ஆரணத்து உறையுளாய் ! ‘அங்க நாடு இதுவும் அக்
காரணக் குறியுடைக் காமன் ஆச்சிரமமே ;

பற்று அவா வேரொடும் பசை அறப் பிறவி போய்
முற்ற வால் உணர்வு மேல் முடுகினார் ; அறிவு

சென்று

உற்ற வானவன் இருந்து யோகு செய்தனன் : எனின்,
சொற்றவாம் அளவதோ ? மற்று இதன் தூய்மையே ;

(என்று அந்தணன் இயம்ப, செந்நெறிச் செல்வர் எதிர்
தொழுதனர் : அன்று உறைந்து, ஓர் சுடு சுரம் குறுதினர் ;
அச்சரம், வேனிலே அல்லது ஓர் இருது வேறு இன்மையால்,
எரிசுடர்க் கடவுளும், கருதின்—வேம் உள்ளமும் : காணின்
வேம் நயனமும்)

கோசிகள் :

தயரதன் தனய !

எரிந்து எழு கொடுஞ் சுரம்—

பேய் பிளந்து ஒக்க நின்று உலர் பெருங் கள்ளியின்
தாய் பிளந்து உக்க கார் அகில்களும், தழை இலா
வேய் பிளந்து உக்க வெண் தரளமும் ; விட அரா
வாய் பிளந்து உக்க செம் மணியுமே - வனம்

எலாம்.

தாவரும் இருவினை செற்றுத் தள்ள அரும்
முவகைப் பகை அரண் கடந்து முத்தியில்

போவது புரிபவர் மனமும் பொன் விலைப்
பாவையர் மனமும் போல், பசையும் அற்றதே !
பொரிபரல் படர் நிலம் பொடிந்து கீழ் உற
விரிதலின், பெருவழி விளங்கித் தோன்றலால்,
அரிமணிப் பணத்து அரா அரசன் நாட்டிலும்
எரி கதிர்க்கு இனிது புக்கு இயங்கல் ஆயதே!

எரிந்து எழு கொடுஞ்சுரம் இனையது—

(மனத்துள் இவர் பெரிது அளவு இல் ஆற்றலைப்
பொருந்தினர் ஆயினும் பூவின் மெல்லியர் ;
வருந்துவ சிறிது')

இராம இலக்குவர் } மாமுனி ! அழகுறுசினம்

கோசிகள் :

கோக்குமரர்காள்!

—நான் முகன்

உளக்கின விஞ்சைகள் இரண்டும் இவ் வழி

ஆக்கினென் ; —உள்ளத்து உள்கவே !

இராமன் :

அருந்தவ !

நான் முகன் ஆக்கின விஞ்சைகள் இரண்டும்

உள்கினென் ; ————

உள்ளின காலையின் ஊழித் தீயையும்

எள்ளுறு கொழுங் கனல் எரியும்; வெஞ்சுரம்

தெள்ளு தண் புனலிடைச் சேறல் ஒத்ததே !

‘சுழிபடு கங்கை அம் தொங்கல் மோலியான்
விழிபட வெந்ததோ ? வேறுதான் உண்டோ ?
பழிபடர் மன்னவன் பரித்த நாட்டினூங்கு
அழிவது என் ? காரணம், அறிஞ ! கூறு’ —

கௌசிகள் :

(தாடகை வரலாறு கூறுதல்)

‘பூவின் மெல்லிய ! — இன் உயிர்

கொன்று உழல் வாழ்க்கையள் ; கூற்றின்

தோற்றத்தள் ;

அன்றியும் ஐ இருநூறு மையல் மா
ஒன்றிய வலியினள், உறுதி கேள்’ —

மண் உருத்து எடுப்பினும், கடலை வாரினும்,
விண் உருத்து இடிப்பினும், வேண்டின்,

செய்கிற்பாள்;

எண் உருத் தெரிவு அரும் பாவம் ஈண்டி, ஓர்

பெண் உருக் கொண்டெனத் திரியும் பெற்றியாள்;

சூடக அரவு உறழ் சூலக் கையினள்

காடு உறை வாழ்க்கையள் — கண்ணின்காண்பரேல்,

ஆடவர் பெண்மையை அவாவு தோளினாய் !

‘தாடகை’ என்பது அச்சுழக்கி நாமமே !

உளப்ப அரும் பிணிப்பு அறா உலோபம் ஒன்றுமே

அளப்ப அரும் குணங்களை அழிக்குமாறு போல்,

கிளப்ப அரும் கொடுமைய அரக்கி, கேடு இலா

வளப்பரு மருத வைப்பு அழித்துமாற்றினாள்.

இலங்கை அரசன் பணி அமைந்து, ஓர் இடையூறா,
விலங்கல் வலிகொண்டு, எனது வேள்வி

நலிகின்றாள் —

அலங்கல் முகிலே ! அவள் இவ் அங்க நிலம் எங்கும் குலங்களொடு அடங்க நனி கொன்று திரிகின்றாள். முன் உலகு அளித்த முறை நின்ற உயிர் எல்லாம் தன் உணவு எனக் கருது தன்மையினள் — மைந்த ! என் இனி உணர்த்துவது ? இனிச்சிறிது நாளில் மன்னுயிர் அனைத்தையும் வயிற்றில் இடும்'.

இராமன் :

ஐவரை அகத்திடை அடைத்த முனிஐய !
எங்கு உறைவது, இத்தொழில் இயற்றுபவள் ?

கௌசிகன் :

‘ஐய, இவ்வரை இருப்பது அவள்
(முனிவன் இவ்வரை என்பதன் முன்பு தாடகை மைவரை நெருப்பு எரிய வந்ததென வந்தாள்.)

கடம் கலுழ் தடங்களிற்று கையொடு கை தெற்றா,
வடம் கொள, நுடங்கும் இடையாள், மறுகிவானோர்
இடங்களும் நெடுந்திசையும், ஏழ் உலகும் யாவும்,
அடங்கலும் நடுங்க உரும் அஞ்ச நனி ஆர்த்தாள்.

தாடகை :

(இடிக்கும் மழை அன்னாள் அவரை நோக்கி நகை செய்து
பகுவாய் முழை திறந்து)

‘கடக்க அரும் வலத்து எனது காவல் இது ; யாவும்
கெட, கருவறுத்தனென் ; இனி, சுவை கிடக்கும்
விடக்கு அரிது ’ எனக் கருதியோ ? விதிகொடு உந்த
படக் கருதியோ ? — பகர்மின், வந்த பரிசு ! —

(மேகம் அவை பற்று இழிந்தனள் புழுங்கா மாகவரை இற்று
உக உதைத்தனள்; முற்று எயிறு அதுக்கினள்)

அயில் பற்றா ஆகம் உற உய்த்து எறிவென்—

உயிர்க்கே

இராமன் :

(தனக்குள்) துண்ணெனும் வினைத்தொழில்
தொடங்கியுள்ளேனும், இவள் பெண் !
ஆவி உண் என வடிக்கணை தொடுக்கிலேன்.

கேரடிகள் :

பெருந்தகை !

நின் சிந்தைக் கருத்து எலாம் அறிந்தனென்
தீது என்று உள்ளவை யாவையும் செய்து, எமைக்
கோது என்று உண்டிலள்; இத்தனையே குறை;
யாது என்று எண்ணுவது ? இக் கொடியாளையும்
மாது என்று எண்ணுவதோ ! மணிப் பூணிளாய் !

மன்னர் மன்னவன் காதல் ! மற்றும் ஒன்று
இன்னம் யான் உரைக்கின்றது யாது எனின்,
முன் ஓர் காலம் நிகழ்ந்த முறைமை ஈது —

பிருகு எனும் பெருந்தவன் தன் மனை
வரு கயல் கண் கியாதி வல் ஆசுரர்க்கு
உருகு காதல் உற உறவாதலே
கருதி ஆவி கவர்ந்தனன் நேமியான்.

வானகத்தினில் மண்ணினில் மன்னுயிர்
போனகம் தனக்கு என்று எனும் புந்திய
தானவன் குழுதிப் பெயரான் தனை
ஊன் ஒழித்தனன் வச்சிரத்து உம்பர் கோன்

ஆதலால் அரிக்கு ஆகண்டலன் தனக்கு
ஓது கீர்த்தி உண்டாயது அல்லால் இடை
ஏதம் என்பன எய்தியவோ சொலாய்
தாது அடர்ந்து தயங்கிய தாரி னாய் !

கறங்கு அடல் திகிரிப் படி காத்தவர்
பிறங் கடைப் பெரியோய் ! பெரியோ ரொடும்
மறம் கொடு இத்தரை மன்னுயிர் மாய்த்து நின்று
அறம் கெடுத்தவட்கு ஆண்மையும் வேண்டுமோ ?

இராமன் :

— அறன் அல்லவும்
எய்தினால், அது செய்க ! என்று ஏவினால்,
மெய்ய நின் உரை வேதம் எனக் கொடு
செய்கை அன்றோ, அறம் செய்யும் ஆறு ?

கோசிகள் :

கங்கைத் தீம்புனல் நாட ! நின் கருத்தை அம்
மங்கைத் தீ அனையாளும் மனக் கொளா
செங்கைச் சூல வெந்தீயினைத் தீய தன்
வெங்கண் தீ யொடு மேற் செல வீசினாள். —

புதிய கூற்று அனையாள் புகைந்து ஏவிய
கதிர் கொள் மூ இலைக் கால வெந்தீ நின்மேல்
— உவா
மதியின் மேல் வரும் கோள் என வந்ததே.

(இராமன் வில்தொட)

இலக்குவன் :

மாலும் அக்கணம் வாளியைத் தொட்டதும்
கோல வில் கால் குனித்ததும் கண்டிலென்
கரலனைப் பறித்து அக்கடியாள் விட்ட
சூலம் அற்று வீழ் துண்டங்கள் கண்டெனென்.
அல்லின் ஆயது அனைய நிறத்தவள்
சொல்லும் மாத்திரையின் கடல் தூர்ப்பன ஓர்

கல்லின் மாரியைக் கைவகுத்தாள்; அது
வில்லின் மாரியின் வீர விலக்கினை

கேரடிகள் :

சொல் ஒக்கும் கடிய வேகச் சுடு சரம், கரிய செம்மல்!
அல் ஒக்கும் நிறத்தினாள் மேல் விடுதலும்
வயிரக்குன்றக்
கல் ஒக்கும் நெஞ்சில் தங்காது, அப்புறம் கழன்று,
கல்லாப்
புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருள் எனப்
போயிற்று அன்றே !

பொன் நெடுங் குன்றம் அன்னாய்! புகர் முகப்
பகழி என்னும்
மன்றெடுங் கால வன் காற்று அடித்தலும் இடித்து
வானில்
கல்நெடு மாரி பெய்யக் கடை உகத்து எழுந்த
மேகம்
மின்னொடும் அசனியோடும் வீழ்வதே போல்
வீழ்ந்தாள்.

இலக்குவன் :

வாசநாள் மலரோன் அன்ன மாமுனி! நின்
பணி மறாத
காசு உலாம் கனகப் பைம்பூண் காசுத்தன்
கன்னிப்போரில்
கூசிவாள் அரக்கர் தங்கள் குலத்து உயிர்குடிக்க
அஞ்சி
ஆசையால் உழலும் கூற்றும் சுவை சிறிது அறிந்தது
அன்றே!

விண்ணவர் :

மாமுனி !

யாமும் எம் இருக்கை பெற்றேம்; உனக்கு
இடையூறும் இல்லை

கோமகற்கு இனி நீ தெய்வப் படைக்கலம்
கொடுத்தி!—

[விண்ணவர் வில் கொண்ட மழை அனான்மேல்,
பூமழை பொழிந்து வாழ்த்த—அருந்தவத்தின் மிக்கோன்,
மண்ணவர் வறுமை நோய்க்கு மருந்து அன சடையன்
வெண்ணெய்
அண்ணல்தன் சொல்லே அன்ன படைக்கலம் அருளினானே]

படைக்கலங்கள் :

மேவினம்; பிரிதல் ஆற்றேம்; வீர ! நீவிதியின்
எம்மை
ஏவின செய்து நிற்பும்; இளையவன்போல !

இராமன் :

செவ்விது.

[இளையன் நிகழ்ந்த பின்னர். காவதம் இரண்டு சென்றார்;
ஆண்டு அகல் நதி அணுகித் தோன்ற அரசும் கேட்க]

காட்சி 8

இடம் : கோமதி ஆறு

இருப்போர் : கோசிகள், இராமன், இலககுவன்

இராமன் :

முனைவ ! ஈது யாவது அரசும் ?

கோசிகள் :

மானச மடுவில் தோன்றி வருதலால் சரயு என்றே
மேல் முறை அமரர் போற்றும் விழு நதி
அதனினோடும்
ஆன கோமதி வந்து எய்தும் அரசும் இது!

இராமன் :

வரமுனி !

சுரர் தொழுது இறைஞ்சுதற்கு ஒத்த தூ நதி
யாவது ?

கோசிகள் :

அண்ணல் ! மலருள் வைகும்
 பிரமன் அன்று அளித்த வென்றிப்
 பெருந்தகைக் குசன் என்று ஓதும்
 அரசர் கோன் அளித்த மைந்தர்; அருமறை
 அனைய நால்வர்
 குசன், குசநாபன், ஆதூர்த்தன் வசு என்று இவர்கள்

தம்முள், குசநாவர்க்கே ஐஇருபதின்மர் தெரிவை
 நல்லார் தோன்றினர்; இவர் பொழில் வாயுஎய்தி,
 அக்கன்னியர் தம்மை நோக்கி வடித்தடங் கண்ணீர்!
 என்னை மணத்தீர் என்று உரைப்ப,

ஒளி வளை மகளிர், 'எந்தை அடித்தலத்து உரைத்து
 நீரோடு அளித்திடின அணைதும் என்ன, வாயு
 ஒடித்தனன் மகளிர் வெரிநை; வீழ்ந்தார். குசநாபன்,
 குழல் மடவார் தேற்றி நிறைதவன் பிரமதத்தற்கு

அளித்தனன்; அவன் மலர்கைகள் நீவ
 கூன்றியிர்ந்து அழகு வாய்த்தார்.

புதல்வர் இல்லாமை வேள்வி
 புரிதலோடும், தகவு உற கழலின்

நாப்பண் காதி வந்து உதயம்
 செய்தான்.

அன்னவன் தனக்கு
 வேந்தன் அரசோடு முடியும் ஈந்தான்.

மன்னவன் காதிக்கு, யானும்
 கவுசிகை என்னும் மாதும்

முன்னர் வந்து உதித்தனம்.

காதி வேந்தன் இரிசிகன் என்பவர்க்கு

மெல்லியலாளை ஈந்தான்.

இரிசிகன் சில்நாள் அறம், பொருள், இன்பம்

முற்றி, விரிமலர்த்தவிசோன்

தன்பால் விழுத்தவம் புரிந்து மீள

கவுசிகை தரிக்கலாற்றாள்;

விழுநதி வடிவம் ஆகி போதுக!

நதியாய் என்ன, இரிசிகன் புகன்று

பூமகன் உலகு புக்கான்

எம்முனாள் நங்கை இந்த

இருநதி ஆயினாள் !

(அதிசயம் மிகவும் தோன்ற சிறிது இடம் தீர்ந்த பின்னர்)

காட்சி 9

இடம் : யாக சாலை

இருப்போர் : இராமன், இலக்குவன், கோசிகன், முனிவர்

—முதலானோர்

இராமன் :

மாதவ!

மைம்மலி பொழில் யாது?

கோசிகள் :

தங்கள் நாயகரின் தெய்வம்தான் பிறிது இலை என்று
எண்ணும்

மங்கைமார் சிந்தை போலத் தூயது; மற்றும் கேளாய்
எங்கள் நான்மறைக்கும், தேவர் அறிவிற்கும்,

பிறர்க்கும் எட்டாச்

செங்கண்மால் இருந்து, மேல்நாள் செய்தவம்

செய்தது அன்றே.

‘பாரின்பால், விசும்பின்பாலும் பற்று அறப் படிப்பது
அன்னான்

பேர்’ என்பான் அவன் செய் மாயப் பெரும் பிணக்கு
ஒருங்கு தேர்வார்

ஆர் என்பான் அமல மூர்த்தி கருதியது அறிதல்
தேற்றாம்

ஈர் ஐம்பது ஊழிகாலம் இருந்தவம் இயற்றியிட்டான்.

அந்நாள் மாவலி என்பான் வானமும், வெய்யமும்
வவ்வுதல் செய்தான். செய்தபின் வானவரும் செயல்
ஆற்றா நைதவழ் வேள்வியை முற்றிய நின்றான். வானவர்
மாயனை வந்து வணங்கி, ‘தீயவன் வெம் தொழில்தீர்’
என நின்றார். நாயகனும் அது செய்ய நயந்து, காசிபன்
அதிதிக்கு ஓர் மகவு ஆய் ஓர் ஆல்அமர் வித்தின் அருங்
குறள் ஆனான்.

மாவலி, அவன் வந்து அறிந்து, முந்தி வியந்து எதிர்
கொண்டான். நின் தனின் அந்தணரில்லை; நிறைந்தோய்!
என் தனின் உயர்ந்தவர் யார் உளர்? என் செய? ¹_என்
றான்; அந்தணன் மூ அடி மண் அருள் வேண்டும் எனா
முன் மாவலி தந்தனென் என்றனன்; வெள்ளி தடுத்தான்.
மாவலி, வள்ளியர் ஆகில் இன் உயிரேனும் கொடுப்பது
நன்றால். கொடுப்பவர் முன்பு கொடேல் என நின்று
தடுப்பவரே பகை; தம்மையும் அன்னார் கெடுப்பர்;
இன்னது ஓர் கேடிலை;

‘எடுத்து ஒருவர்க்கு ஒருவர் ஈவதனின் முன்னம்
தடுப்பது நினக்கு அழகிதோ தகவுஇல் வெள்ளி
கொடுப்பது விலக்கு கொடியோய் உனது சுற்றம்
உடுப்பதும் உண்பதும் இன்றி விடுகின்றாய்’
(என மொழிந்து)

அடி ஒரு மூன்றும் நீ அளந்து கொள்க

என நெடியவன் குறிய கை — நீரில் நீட்டினான். குறளன்
விசும்பின் ஒங்கினான்; உயர்ந்தவர்க்கு உதவிய உதவி ஒப்பவே!

நின்ற கால் மண் எலாம் நிரப்பி அப்புறம்
சென்று பாவிற்றிலை, சிறிது பார் எனா
ஒன்ற வானகம் எலாம் ஒடுக்கி உம்பரை
வென்ற கால் மீண்டது வெளி பெறாமையால்.

உலகு எலாம் உள் அடி அடக்கி ஓர் அடிக்கு
அலகு இலாது அவ் வடிக்கு அன்பன் மெய்யது ஆம்
உரியது இந்திரர்க்கு இது என்று உலகம் ஈந்து போய்
விரிதிரைப் பாற்கடல் பள்ளி மேவினான்.

கரியவன் உலகு எலாம் கடந்த தாள் இணை
திருமகள் கரம் தொடச் சிவந்து காட்டிற்றே
ஆதலால் அரு வினை அறுக்கும் ஆரிய!
காதலால் கண்டவர் பிறவி காண்குறார் ;

வேதநூல் முறைமையால் வேள்வ் முற்றுவேற்கு
ஈது அலாது இல்லை, வேறு இருக்கற் பாலதே.
ஈண்டு இருந்து இயற்றுவன் யாகம் யான்—
காண்தகு குமரரே காவல் ஏவினென்.

(கோசிகன், பின் வேண்டுவ கொண்டு தன் வேள்வி மேவினான்.
—வேள்வியை

மைந்தர்கள் கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையின் காத்தனர்.)

இராமன் :

முழுது உணர் முனியே !

முன்னி நீ

தீத் தொழில் இயற்றுவர் என்ற தீயவர்
வருவது என்று ?

இலக்குவன் :

வார்த்தை மாறு உரைத்திலன் முனி ;
பார்த்திடு விசம்பினைப் பருவ மேகம் போல்
ஆர்த்தனர் இடித்தனர் அசனி அஞ்சவே.

இராமன் :

இலக்குவ ! காண்டி;
எய்தனர் எறிந்தனர் எரியும் நீருமாய்ப்
பெய்தனர் பெரு வரை பிடுங்கி வீசினர்
வைத்தனர் தெழித்தனர் மழுக்கொண்டு ஓச்சினர் ;
செய்தனர் ஒன்று அல தீய மாயமே.
கவருடை எயிற்றினர் ; கடித்த வாயினர் ;
துவர் நிறப் பங்கியர் ; சுழல் கண் தீயினர்
பவர் சடை அந்தணன் பணித்த தீயவர்
இவர்—

இலக்குவன் :

(கடைக்கண் தீஉக விண்தனை நோக்கித் தன் வீர் லையும்நோக்கி)
அண்டர் நாயக ! இனிக் காண்டி ஈண்டு அவர்
துண்டம் வீழ்வன;

இராமன் :

தூமவேல் அரக்கர்தம் நிணமும் சோரியும்
ஓம வெம் கனலிடை உகும்—
சரங்களே கொடு
கோமுனி இருக்கை ஓர் கூடம் ஆக்குதும்.

மரதவர் :

(வஞ்சனை அரக்கரை வெருவி)
அஞ்சன வண்ண ! நின் அபயம் யாம்.

இராமன் :

(கரதலம் கவித்து)

கலங்கலீர் !

செவித்தலம் நிறுத்தினென் சிலையின் தெய்வநாண்;
புவித்தலம் குருதியின் புணரி ஆக்கினென்
குவித்தனென் அரக்கர்தம் சிரத்தின் குன்றமே.

இலக்குவன் :

திருமகள் நாயகன் தெய்வ வாளிதான்
வெருவரு தாடகை பயந்த வீரர்கள்
இருவரில் ஒருவனைக் கடலில் இட்டது; அங்கு
ஒருவனை அந்தகபுரத்தின் உய்த்ததே.

(அரக்கர் ஓடினர்; இந்திரன் முதலிய அமரர் ஈண்டி சுந்தர
வில்லியைத் தொழுது வாழ்த்தினர், முனியும் அவ்வழி வேள்
வியை முறைமையின் முற்றினன்)

கோசிகள் :

பாக்கியம் எனக்கு உளது என நினைவுறும் பான்மை
போக்கி, நிற்கு இது பொருள் என உணர்கிலன்—
புவனம்
ஆக்கி, மற்றவை அனைத்தையும் அணிவயிற்று
அடக்கி,
காக்கும் நீ, ஒரு வேள்வி காத்தனை எனும்
கருத்தே.

இராமன் :

அருந்தவ முனிவ ! இன்று யான் செய்யும் பணி
என்கொல்? பணி.

கோசிகள் :

அரிய யான் சொலின், ஐய! நிற்கு அரியது ஒன்று இல்லை;
பெரிய காரியம் உள; அவை முடிப்பது பின்னர் ;
விரியும் வார் புனல் மருதம் சூழ்மிதிலையர்
கோமான்
புரியும் வேள்வியும், காண்டும் நாம்; எழுக !

(மூவரும் சோணை நதிக்கு வந்து, ஓர் மலர் சோலைப் புக்கு உறைந்தனர். சுதிர்க்கடவுள் முளைத்தான்; அங்கு நின்று எழுந்து மூவரும்; பொன்னியைப் பொருவும் கங்கை என்னும் நதிகண்டார்; அகன் பணை மிதிவை நாடு அடைந்தார்.)

காட்சி 10

இடம் : மிதிவை நாடு.

இருப்போர் : கௌசிகன், இராமன், இலக்குவன்.

இராமன் :

வரம்பு இல் வான் சிறை மதகுகள் முழவுஒலி வழங்க
அரும்பு நாள் மலர் அசோகுகள் அலர்
விளக்கு எடுப்ப
நரம்பின் நான்ற தேன் தாரை கொள்
நறுமலர் யாழின்
சுரும்பு பாண் செய் தோகை நின்று
ஆடுவ சோலை.

இலக்குவன் :

தூவி அன்னம் தன் இனம் என்று நடை
கண்டு தொடர
கூவும் மென் குயில் குதலையர் குடைந்த
தண் புனல்வாய்
ஒவு இல் குங்குமச் சுவடு உற ஒன்றொடு
ஒன்று ஊடி
பூ உறங்கினும் புள் உறங்காதன பொய்கை.

கேரடிகன் :

எனைய நாட்டினில் இனிது சென்று
 இஞ்சி சூழ் மிதிவை
 புனையும் நீள் கொடிப் புரிசையின்
 புறத்து வந்து இருப்பான்.
 ———மேட்டு உயர் கருங்கல் ஓர் வெள்ளிடைக்
 காண்டி !

(கண்ட கல்மிசைக் காகுத்தன் கழல் துகள் கதுவ உண்ட
 பேதைமை மயக்கு அற வேறுபட்டு உருவம் கொண்டு மெய்
 உணர்பவன் கழல் கூடியது ஒப்ப பண்டை வண்ணமாய்
 நின்றனள்)

கௌசிகன் :

மா இரு விசம்பின் கங்கை மண்மிசைக் கொணர்ந்
 தோன் மைந்த !
 மேயின உவகையோடு மின் என ஒதுங்கி நின்றாள்,
 தீவினை நயந்து செய்த தேவர்கோன் தனக்குச்
 செங்கண்
 ஆயிரம் அளித்தோன் பன்னி; அகலிகை ஆகும்.

இராமன் :

என்னையே ! என்னையே ! இவ் உலகு இயல் இருந்த
 வண்ணம்
 முன்னைஊழ் வினையினாலோ ! நடு ஒன்று முடிந்தது
 உண்டோ?
 அன்னையே அனையாட்கு இங்ஙன் அடுத்தவாறு
 அருளுக !

கௌசிகன் :

செவ்வியோய் ! கேட்டி: மேல்நாள், செறி சுடர்க்
 குவிசத்து அண்ணல்
 அவ்வியம் அவித்த சிந்தை முனிவனை அற்றம் நோக்கி
 நவ்விபோல் விழியினால்தன் வனமுலை
 நணுகலுற்றான்

‘தையலாள் நயனவேலும், மன்மதன் சரமும், பாய,
உய்யலாம் உறுதி நாடி உழல்பவன், ஒருநாள் உற்ற
மையலால் அறிவு நீங்கி மாமுனிக்கு அற்றம் செய்து
பொய் இலா உள்ளத்தான்தன் உருவமே கொண்டு
புக்கான்.

புக்கு அவளோடும் காமப்புது மணமதுவின் தேறல்

ஒக்க உண்டு இருத்தலோடும் உணர்ந்தனள்; உணர்ந்த
பின்னும்

தக்கது அன்று’ என்ன ஓராள், தாழ்ந்தனள் இருப்ப
தாழா

முக்கணான் அனைய ஆற்றல் முனிவனும், முடுகி
வந்தான்.

சரம் தரு சாபம் அல்லால் தடுப்ப அருஞ்சாபம்

வல்ல

வரம் தரு முனிவன் எய்த வருதலும், வெருவி, மாயா
நிரந்தரம் உலகில் நிற்கும் நெடும்பழி பூண்டாள்,
நின்றாள்;

புரந்தரன் நடுங்கி ஆங்கு ஓர் பூசையாய்ப்

போகலுற்றான்

தீ விழி சிந்த நோக்கி, செய்ததை உணர்ந்து, செய்ய
தூயவன், அவனை, நின் கைச்சுடு சரம்

அனைய சொல்லால்

‘ஆயிரம் மாதர்க்கு உள்ள அறிகுறி உனக்கு உண்டாக’
என்று

ஏயினன்; அவை எலாம் வந்து இயைந்தன இமைப்பின்
முன்னம்.

எல்லை இல் நாணம் எய்தி, யாவர்க்கும் நகை வந்து
எய்தப்

புல்லிய பழியினோடும் புரந்தரன் போய பின்றை,
மெல்லியலாளை நோக்கி, விலைமகள் அனைய நீயும்
கல் இயல் ஆதி' என்றான் கருங்கல்; ஆய் மருங்கு
வீழ்வாள்.

பிழைத்தது பொறுத்தல் என்றும் பெரியவர் கடனே;
அன்பால்

அழல்தரும் கடவுள் அன்னாய்! முடிவு இதற்கு
அருளுக ! என்ன

தழைத்து வண்டு இமிரும் தண்தார்த் தசரதராமன்
என்பான்

கழல்துகள் கதுவ, இந்தக் கல் உருத் தவிர்தி என்றான்

இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த வண்ணம், இனி இந்த
உலகுக்கு எல்லாம்

உய்வண்ணம் அன்றி, மற்று ஓர் துயர்வண்ணம்
உறுவது உண்டோ ?

மை வண்ணத்து அரக்கி போரில், மழை வண்ணத்து
அண்ணலே! உன்

கை வண்ணம் அங்குக் கண்டேன் ; கால்வண்ணம்
இங்குக் கண்டேன்.

அகலிகை :

(இராமனை நோக்கி)

தீதுஇலா உதவி செய்த சேவடிக் கரிய செம்மல்!

பொன் அடி வணங்கினென்.

இராமன் :

(அகலிகையை நோக்கி)

மாதவன் அருள் உண்டாக வழிபடு; படர் உறாதே
போதுநீ, அன்னை !'

(மூவரும் அருந்தவன் கௌதமன் உறையுள் தன்னை அணுக,
மெய் முனி பரிந்து எதிர்கொண்டு, கடன் முறை பழுதுறாது
புரிந்தனன்.

கௌதமன் :

காதி செம்மல் !

விருந்து எதிர்கொள்க !

கோசிகள் :

கஞ்ச மாமலரோன் அன்ன முனிவ கருத்துள்
கொள்க !

அஞ்சன வண்ணத்தான் தன் அடித்துகள்
கதுவா முன்னம்

வஞ்சி போல் இடையாள் முன்னை வண்ணத்தன்
ஆகி நின்றாள் ;

நெஞ்சினால் பிழைப்பு இலாளை, நீ அழைத்திடுக !

இராமன் :

கோதம ! கமலத்தாள்கள் வணங்கினென்.—

மாக அரு கற்பின் மிக்க அணங்கினை

கை ஈந்தனென்

(இராம, இலக்குவர் கோசிகனோடும் மணம் கிளர் சோலை
நீங்கி, மணி மதில் கிடக்கை கண்டார்.)

காட்சி—11

இடம் : மிதிலை கன்னி மாடம்

இருப்போர் :

இராமன், இலக்குவன், சீதை, கோசிகள், தோழியர்
முதலானோர்

மிதிலை மதில் கொடிகள் :

மை அறு மலரின் நீங்கி யான் செய் மாதவத்தின்
வந்து செய்யவள் இருந்தாள் ;

ஐயனே ஒல்லை வா !

தரம் பிறர் இன்மை உன்னி தருமமே தூது செல்ல
வரம்பு இல் பேர் அழகினாளை மணம் செய்வான்
வருகின்றான் !

(சொற்கலை முனிவன் உண்ட சுடர் மணிக் கடலும் துன்னி
அல் கலந்து இலங்குபல்மீன் அநம்பிய வானும் போல
வில் கலை நுதலினாரும் மைந்தரும் வெறுத்து நீத்த
பொன் கலன் கிடந்த மாட நெடுந்தெரு அதனில் போனார்.)

நெய் திரள் நரம்பின் தந்த மழலையின் இயன்ற பாடல்
தைவரு மகர விணை தண்ணுமை தழுவித் தூங்க
கைவழி நயனம் செல்ல கண்வழி மனமுற் செல்ல
ஐய நுண் இடையார் ஆடும் ஆடக அரங்கு கண்டார்.

பொன்னின் சோதி போதினின் நாற்றம் பொலிபூவின்
தென் உண் தேனில் தீம் சுவை செஞ்சொற் கவி இன்பம்
கன்னிம் மாடத்து உம்பரின் மாடே களி பேடோடு
அன்னம் ஆடும் முன்துறை கண்டு அங்கு அயல் நின்றார்.)

தோழி :—1

(சீதையை நோக்கி வியப்பால்)

தன் நேரில்லா மங்கையர் செங்கைத் தளிர் மானே !
அன்னே ! தேனே ! ஆர் அமிழ்தே !

கொல்லும் வேலும் கூற்றமும் என்னும் இவை
எல்லாம்

வெல்லும், வெல்லும் என்ன மதர்க்கும் விழி
கொண்டாய் !

சொல்லும், தன்மைத்து அன்று ; அது குன்றும்
சுவரும் திண்

கல்லும், புல்லும் கண்டு உருகப் பெண்கனி நின்றாய் !

தோழி :—2

இழைகளும், குழைகளும் இன்ன முன்னமே
மழை பொரு கண் இணை மடந்தை மாரொடும்

பழகிய எனினும் இப்பாவை தோன்றலால்
அழகு எனும் அவையும் ஓர் அழகு பெற்றதே.

(நம்பி முன்செல தம்பி பின்வர நங்கையை நம்பி கண்டனன்)

தோழி :—3

எண்ண அரும் நலத்தினாள் இனையன் நின்றுழி
கண்ணொடு கண் இணைகவ்வி, ஒன்றை ஒன்று
உண்ணவும் நிலை பெறாது, உணர்வும் ஒன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினான், அவளும் நோக்கினாள்!
பருகிய நோக்கு எனும் பாசத்தால் பிணித்து
ஒருவரை ஒருவர் தம் உள்ளம் ஈர்த்தலால்
வரிசிலை அண்ணலும் வாள்கண் நங்கையும்
இருவரும் மாறிப் புக்கு, இதயம் எய்தினார்!

தோழி :—4

அந்தம்இல் நோக்கு இமை அணைகிலாமையால்
பைந்தொடி, ஓவியப்பாவை போன்றனள் !
(சிந்தையும் நிறையும் மெய்ந் நலனும்பின்செல மைந்தனும்
முனியொடு மறையப் போயினான்.)

காட்சி 12

இடம் : சீதை அரண்மனை

இருப்போர் : சீதை, தோழியர் முதலானோர்

தோழி :—1

பிறை எனும் நுதலவள், பெண்மை என் படும் ?
நறை கமழ் அலங்கலான் நயனக் கோ கரம்
மறைதலும் மணம் எனும் மத்த யானையின்
நிறை எனும் அங்குசம் நிமிர்ந்து போயதே !

மால்உற வருதலும், மனமும் மெய்யும், தன்
நூல்உறு மருங்குல்போல், நுடங்குவாள் நெடுங்
கால் உறு கண் வழிப் புகுந்த காதல் நோய்
பால் உறு பிரை என பரந்தது எங்குமே !
நோம் ; உறும் நோய் நிலை நுவலகிற்றிலள்
ஊமரின் மனத்திடை உன்னி விம்முவாள் :
காமனும், ஒரு சரம் கருத்தின் எய்தனன்—
வேம் எரி அதனிடை விறகு இட்டென்னவே!

முதல்தோழி :

மிளிர்ந்திடும் அயில் கொள் கண்ணினாய்
நிழல் இடு குண்டலம், அதனின் நெய் இடா
அழல் இடா
சுழல் இடு கூந்தலும் துகிலும் சோர்தர
தழல் இடு வல் றியே போல, சாம்பினாய்.....

இரண்டாம் தோழி :

தழங்கிய கலைகளும், நிறையும் சங்கமும்
மழுங்கிய உள்ளமும், அறிவும் மாமையும்
இழந்தனை—இமையவர் கடைய, யாவையும்
வழங்கிய கடல் என—வறியள் ஆயினாய்.....

முன்றாம் தோழி : — (இதர தோழியரை நோக்கி)

பொலங்குழை மயிலைக் கொண்டு

பல்லவம்

தாதொடும் குலையொடும் அடுத்த, தண்பனிச்
சீத நுண்துளி, மலர் அமளிச் சேர்த்தி....

(மயில் அன்னவள்

வெம்புறு மணத்து அனல் வெதுப்ப, மென்மலர்க்
கொம்பு என அமளியில் குழைந்து சாய்ந்தனள்,
சொரிந்தன நறுமலர் சுறுக்கொண்டு ஏறின
பொரிந்தன கலவைகள், பொரியின் சிந்தின;
எரிந்த வெம் கனல் சுட, இழையில் கோத்த நூல்
பரிந்தன: கரிந்தன பல்லாங்களே)

தாதியர் : யாது கொல் இது?

(போதுடன் அயினி நீர் சுழற்றிப்போற்றினர்
தாதியார் முதலானோர் நீர் சுழற்றிய பின் சீதை அமளியில்
படுத்திருக்க, தோழி ஒருத்தி அருகு நின்று ஆலவட்டக்கால்
அசைக்கவும்)

சீதை : (அவளை நோக்கி)

அருகில் நின்று அசைக்கின்ற ஆலவட்டக்கால்
எரியினை மிகுத்தன; இழையும் மாலையும்
கரிகுவ; தீகுவ; கனல்வ!

(தனக்குள் பிதற்றதல்)

அல்லினை வகுத்தது ஓர் அலங்கற் காடு. (பெருமூச்சு)
இருபுயம் வல் எழு அல்லவேல் மரகதப்
பெருங்கல்; (விம்பல்)

கமலம்; கண் (சொர்வுற்று)

வில்லொடும் இழிந்தது ஓர் மேகம்!

நெருக்கி உள் புகுந்து அருநிறையும் பெண்மையும்
உருக்கி என் உயிரொடு உண்டு போனவன்
பொருப்பு உறழ் தோள் புணர் புண்ணியத்தது
கருப்புவில் அன்று அவன் காமன் அல்லனே

பெண்வழி நலனொடும், பிறந்த நானொடும்
எண்வழி உணர்வும், நான் எங்கும் காண்கிலேன்
மண்வழி நடந்து, அடிவருத்தப் போனவன்,
கண்வழி நுழையும் ஓர் கள்வனே கொலாம்!

இந்திர நீலம் ஒத்து இருண்ட குஞ்சியும்
சந்திர வதனமும் தாழ்ந்த கைகளும்
சந்தர மணி வரைத் தோளுமே அல;
முந்தி, என் உயிரை அம்முறுவல் உண்டதே!....

(இந்திலையில் அந்திமாலை வந்தது; தோழிமார்; 'நீண்ட சோதி
நெய்விளக்கம் வெய்ய' என்று அங்கு, அவை நீக்கி, தூண்டல்
செய்யா மணி விளக்கின் சுடரால் இரவைப் பகல் செய்தார்
அப்போது ஆழி வெண் திங்கள் எழுந்தது)

படர்ந்து ஒளி பரந்து உயிர் பருகும் ஆகமும்
தடந்தரு தாமரைத் தாளுமே அல
கடம்தரு மாமதக் களி நல் யானைபோல்
நடந்தது கிடந்தது என் உள்ளம் நண்ணியே.

பிறந்துடை நலம் நிறை பிணித்த எந்திரம்
கறங்குபு திரியும்என் கன்னிமா மதில்
எறிந்த அக்குமரனை இன்னும் கண்ணிற் கண்டு
அறிந்து உயிர் இழக்கவும் ஆகுமே கொலாம்.

(அன்ன மென் நடைபவட்கு அமைந்த காமத்தீ
தன்னையும் சுடுவது தரிக்கிலான் என
நல் நெடுங் கரங்களை நடுக்கி ஓடிப் போய்
முன்னை வெங் கதிரவன் கடலில் மூழ்கினான்.)

சீதை :

மடல்சேர் தாரான் நிறம் --

கடலோ ? மழையோ ? முழுநீலக் கல்லோ ? காயா
நறும் போதோ?

படர் பூங்குவளை நாள் மலரோ? நீலோற் பலமோ?
பானலோ?

இடர்சேர் மடவார் உயிர் உண்பது யாதோ?

ஆலம் உலகில் பரந்ததுவோ ஆழி கிளர்ந்ததோ
அவர் தம்

நீலநிறத்தை எல்லோரும் நினைக்க அதுவாய்
நிரம்பியதோ

காலன் நிறத்தை அஞ்சனத்தில் கலந்து குழைத்து
காயத்தின்

மேலும் நிலத்தும் மெழுகியதோ விளைக்கும்
இருளாய் விளைந்ததுவே.

வெளிநின்றவரோ போய் மறைந்தார் விலக்க ஒருவர்
தமைக் காணேன்

எளியள் பெண் என்று இரங்காதே எல்லி யாமத்து
இருளுடே

ஒளி அம்பு எய்யும் மன்மதனார் உனக்கு இம் மாயம்
உரைத்தாரோ?

அளியென் செய்த தீவினையே அன்றில் ஆகி
வந்தாயோ?

நாதி :

எழுந்தது ஆழி வெண்திங்கள் !

நள்ளில் சிறந்த இருட் பிழம்பை நக்கி நிமிரும்
நிலாக் கற்றை

கிள்ளைக் கிளவிக்கு என்னாம் கொல் ?

விரைசெய் கமலப் பெரும் போது விரும்பிப் புகுந்த
திருவினொடும்

குரைசெய் வண்டின் குழாம் இரிய கூம்பிச் சாம்பிக்
குவிந்துளதால்

உரைசெய் திகிரிதனை உருட்டி ஒரு கோல் ஓச்சி
உலகு ஆண்ட

அரைசன் ஒதுங்க தலை எடுத்து குறும்பு போன்றது
அரக்கு ஆம்பல்.

சீதை :

(திங்களை நோக்கி)

நீங்கா மாயையவர் தமக்கு நிறமே தோற்றுப்
புறமே போய்
ஏங்காக் கிடக்கும் எறி கடற்கும் எனக்கும்
கொடியை ஆனாயே
ஒங்கா நின்ற இருளாய் வந்து உலகை விழுங்கி
மென்மேலும்
வீங்கா நின்ற கரு நெருப்பினிடையே எழுந்த
வெண் நெருப்பே !

கொடியை அல்லை, நீ யாரையும் கொல்கிலாய்
வடு இல் இன் அமுதத்தொடும், வந்தனை
படியின் மென் நடைப் பெண்ணோடு,
என்றால் எனைச்
சுடுதியோ ? — கடல் தோன்றிய திங்களே !

(நீக்கம் இன்றி நிமிர்த்த நிலாக் கதிர்
தாக்க வெந்து தளர்ந்து சாந்தனன்
சேர்க்கை ஆகி மலர்ந்த செந்தாமரைப்
பூக்கள் பட்டது அப்புவையும் பட்டனள்)

தாயர் :

—தாதுஉகு

வீஅரித் தளிர் மெல் அணை ; மேனியில்
காய் எரிக் கரியக் கரிய கொணர்தும்

காட்சி-15

இடம் : சனகன் மாளிகையின் பகுதி

இருப்போர் : கோசிகன், சதாநந்தர், இராமன், இலக்குவன், சனகன்
முதலானோர்.

சதானந்தன்:

கோசிக மாதவ !

இப்போது நீ இவண் போத,

இப்போதலம் ஏது செய்த தவம் ?

விசுவாமித்திரன் :

கோதமன் தரு கோமுனி !

கேண்மைச் சதானந்த !

வடித்த மாதவ ! கேட்டி ! இவ்வள்ளல் தான்
இடித்த வைம் குரல் தாடகை யாக்கையும்,
அடுத்து என் வேள்வியும், நின் அன்னை சாபமும்,
முடித்து என் நெஞ்சத்து இடர் முடித்தான்.

சதானந்தன் :

மாதவ ! நின் அருள்

இன்று தான் உளதேல், அரிதுயாது,

இந்த வென்றி வீரர்க்கு ?

(வள்ளல் தன் மதிமுகம் நோக்கி)

நறு மலர்த் தொடை நாயக! நான் உனக்கு
அறிவுறுத்துவென், கேள்; இவ் அருந்தவன்
இறை எனப் புவிக்கு ஈறுஇல் பல் ஆண்டு எலாம்
முறையினின் புரந்தே அருள் முற்றினான்.

அரசின் வைகி அறனின் அமைந்துழி,

விரசு கானிடைச் சென்றனன், வேட்டை மேல்;

உரை செய்மா தவத்து ஓங்கல் வசிட்டனாம்

பரசு வானவன்பால் அணைந்தான் அரோ.

அருந்ததி கணவன் வேந்தற்கு அருங்கடன்

முறையின் ஆற்றி,

“இருந்தருள் தருதி” என்ன. இருந்துழி,

“இனிது நிற்கு

விருந்து இனிது அமைப்பென்” என்னா

சுரபியை விளித்து, “நீயே

சுரந்தருள் அமிழ்தம்” என்ன, அருள்முறை

சுரந்தது அன்றே.

“அறுசுவைத்து ஆய உண்டி, அரச நின்
அனிகத்தோடும்
பெறுக” என அளித்து வேந்தோடு யாவரும்
துய்த்த பின்றை
நறுமலர்த்தாரும் வாசக் கலவையும்
நல்கலோடும்
உறுதுயர் துணிந்து, மன்னன் உய்த்து உணர்ந்து
உரைக்கலுற்றான்.

“மாதவ! எழுந்திராய், நீ ; வயப்புடைப்
படைகட்கு எல்லாம்
கோது அறும் அமுதம் இக் கோ உதவி
கொள்கை தன்னால்
தீதுஅறு குணத்தால் மிக்க செழு மறை தெரிந்த
நூலோர்,
‘மேதகு பொருள்கள் யாவும் வேந்தருக்கு என்
கை தன்னால்

“நிற்கு இது தகுவது அன்றால், நீடு அருள்
சுரபிதன்னை
எற்கு அருள் என்றலோடும், இயம்பலன் யாதும் ;
பின்னர்

“வற்கலை உடையென் யானோ வழங்கலென்;
வருவது ஆகின்,
கொற்கொள் வேல் உழவ! நீயே கொண்டு
அகல்க!” என்று கூற.

“பணித்தது புரிவென்” என்னா, பார்த்திபன்
எழுந்து பொங்கி
பிணித்தனன் சுரபிதன்னை; பெயர்வுழி பிணியை
வீட்டி,

“மணித்தடந்தோளினார்க்குக் கொடுத்தியோ
மறைகள் யாவும்
கணித்த எம் பெரும? என்ன, கலை மறை
முனிவன் சொல்வான் ;

“கொடுத்திலன், யானே; மற்று இக்குடை கெழு
வேந்தன் தானே

பிடித்து அகல்வுற்றது” என்ன, பெருஞ்சினம் சுருவும்
நெஞ்சோடு,

“இடித்து எழு முரசு வேந்தன் சேனையை யானே
இன்று
முடிக்குவென் காண்டி” என்னா, மொய்ம் மயிர்
சிலிர்த்தது அன்றே.

‘பப்பரர் யவனர் சீனர் சோனகர் முதல பல்லோர்
கைப்படை அதனினோடும் கபிலை மாட்டு உதித்து,
வேந்தன்

துப்புடைச் சேனை யாவும் தொலைவுறத்
துணித்தலோடும்,
வெப்புடைக் கொடிய மன்னன் தனாயர்கள் வெகுண்டு
மிக்கார்.

சுரபிதன் வலி இது அன்றால்; சுருதி நூல் உணரவல்ல
வரமுனி வஞ்சம்” என்னா, “மற்று அவன் சிரத்தை
இன்னே

அரிகுதும்” என்னப் பொங்கி, அடர்த்தனர்; அடர
அன்னான்

எரிஎழ விழித்தலோடும், இறந்தனர் குமரர் எல்லாம்.

“ஐ-இருபதின்மர் மைந்தர் அவிந்தமை அரசன்
காணா

நெய்பொழி கனலின் பொங்கி, நெடுங்கொடித் தேர்
கடாவி,

கைதொடர் கணையினோடும் கார்முகம் வளைய
வாங்கி,

எய்தனன்; முனியும், தன் கைத் தண்டினை ‘எதிர்க’
என்றான்.

கடவுளர் படைகள் ஈறாக் கற்றன படைகள் யாவும்
விடவிட, முனிவன் தண்டம் விழுங்கி, மேல் விளங்கல்
காணா

வடவரை வில்லிதன்னை வணங்கினன் வழத்த
லோடும்,
அடல் உறு படை ஒன்று ஈயா, அன்னவன் அகன்றான்
அன்றே.

விட்டனன் படையை வேந்தன்: விண்ணுளோர்,
“உலகை எல்லாம்
சுட்டனன்” என்ன, அஞ்சித் துளங்கினர்; முனியும்,
தோன்றி
கிட்டிய படையை உண்டு கிளர்ந்தனன், கிளரும்மேனி
முட்ட வெம் பொறிகள் சிந்த; பொருபடை முரணது
இன்றே

‘கண்டனன் அரசன்; காணா, “கலை மறை
முனிவர்க்கு அல்லால்
திண்திறல் வலியும் தேசம் உள எனல் சீரிது
அன்றால்;
மண்டலம் முழுதும் காக்கும் மொய்ப்பு ஒரு வலன்
அன்று” என்னா,
ஒண் தவம் புரிய எண்ணி, உம்பர்கோன் திசையை
உற்றான்,

மாண்ட மா தவத்தோன் செய்த வலனையே
மனத்தின் எண்ணி,
பூண்ட மாதவத்தன் ஆகி அரசர் கோன் பொலியும்
நீர்மை

காண்டலும், அமரர் வேந்தன் துணுக்குறு
கருத்தினோடும்
தூண்டினன், அரம்பை மாருள் திலோத்தமை
எனும் சொல் மானை.

அன்னவள் மேனி காணா, அனங்க வேள் சரங்கள்
பாய,
தன் உணர்வு அழிந்து காதற் சலதியின் அழுந்தி,
வேந்தன்,

பன்ன அரும் பகல் தீர்வுற்று, பரிணிதர் தெரித்த
நூலில்
நல் நயம் உணர்ந்தோன் ஆகி, நஞ்சு எனக்
கனன்று, நக்கான்.

“விண்முழுது ஆளி செய்த வினை” என வெகுண்டு,
“நீ போய்,
மண்மகள் ஆதி” என்று, மடவரல் தன்னை ஏவி,
கண்மலர் சிவப்ப, உள்ளம் கறுப்புறக் கடிதின் ஏகி,
எண்மரின் வலியன் ஆய யமன் திசை தன்னை
உற்றான்.

தென்திசை அதனை நண்ணிச் செய் தவம் செய்யும்
செவ்வி,
வன்திறல் அயோத்தி வாழும் மன்னவன் திரிசங்கு
என்பான்
தன் துணைக் குருவை நண்ணி, “தனுவொடும்
துறக்கம் எய்த
இன்று எனக்கு அருளுக!” என்ன யான் அறிந்திலென்
அது’ என்றான்.

“நினக்கு ஓலாது ஆகின், ஐய! நீள் நிலத்து
யாவரேனும்
மனக்கு இனியாரை நாடி, வகுப்பல் யான், வேள்வி”
என்ன,
“கினக் கொடுந் திறலோய்! முன்னர்த் தேசிகந்
பிழைத்து வேறு ஓர்
நினக்கு இதன் நாடி நின்றாய்; நீசன் ஆய் விடுதி”
என்றான்.

மலர் உளோன் மைந்தன்-மைந்த! — வழங்கிய
சாபம் தன்னால்
அலரியோன் தானும் நானும் வடிவு இழந்து, அரசர்
கோமான்,

புல்லரிஅம் கமலம்போலும் பொலிவுஓரிஇ, வதனம்
பூவில்
பலரும் ஆங்கு இகழ்தற்கு ஒத்த படிவம் வந்துள்ளது,
அன்றே.

கானிடைச் சிறிது வைகல் கழித்து, ஓர்நாள்,
கௌசிகப் பேர்க்
கோன் இனிது உறையும் சோலை குறுகினன்;
குறுக, அன்னான்,
“ஈனன் நீ யாவன்? என்னை நேர்ந்தது இவ்
இடையில்?” என்ன
மேல் நிகழ் பொருள்கள் எல்லாம் விளம்பினன்,
வணங்கி, வேந்தன்.

“இற்றதோ?” என நக்கு, அன்னான்” யான் இரு
வேள்வி முற்றி,
மற்று உலகு அளிப்பென்” என்னா மாதவர்
தம்மைக் கூவ
சுற்றுறு முனிவர் யாரும் தொக்கனர்; வசிட்டன்
மைந்தர்,
“கற்றிலம், அரசன் வேள்வி கனல் துறை
புலையற்கு ஈவான்”

‘என்று உரைத்து,’ யாங்கள் ஒல்லோம்” என்றனர்;
என்னப் பொங்கி,
“புன்தொழில் கிராதர் ஆகிப் போக” எனப்
புகறலோடும்
அன்று அவர் எயினர் ஆகி, அடவிகள் தோறும்
சென்றார்;
நின்று வேள்வியையும் முற்றி நிராசனர்
வருக! என்றான்.

அரைசன் இப்புலையற்கு என்னே அனல்
துறை முற்றி, எம்மை
விரைசுக வல்லை என்பான்! விழுமிது!” என்று
இகழ்ந்து நக்கார்,

புரைசை மா களிற்று வேந்தை, “போக நீ
துறக்கம்; யானே
உரைசெய்தேன், தவத்தின்” என்ன, ஓங்கினன்
விமானத்து உம்பர்.

ஆங்கு அவன் துறக்கம் எய்த அமரர்கள்
வெகுண்டு, “நீசன்
ஈங்கு வந்திடுவது என்னே? இரு நிலத்து இழிக!”
என்ன,
தாங்கல் இல் கவிழ்வான், மற்று, “தாபதா!
சரணம்” என்ன,
ஓங்கினன், “நில் நில்!” என்ன உரைத்து.
உரும் ஒக்க நக்கான்

பேணலாது இகழ்ந்த விண்ணோர் பெரும் பதம்
முதலா மற்றைச்
சேண்முழுது அமைப்பல் “என்னா செழுங்கதிர்,
கோள் நாள், திங்கள்,
மான் ஒளி கெடாது, தெற்கு வடக்கவாய்
வருக!” என்று
“தாணுவோடு ஊர்வ எல்லாம் சமைக்குவென்”
என்னும்வேலை.

நறைத்தரு உடைய கோனும், நான்முகக் கடவுள்
தானும்,
கறைத்தரு களனும், மற்றைக் கடவுளர் பிறரும்,
தொக்கு,
“பொறுத்தருள், முனிவ! நினைபு புகல் புகுந்த
வனைப் போற்றும்
அறத்திறன் நன்று: தாரா கணத்தொடும் அமைக
அன்னான்.

“அரச மாதவன் நீ ஆதி; ஐந்து நாள் தென்பால்
வந்து, உன்
புரை விளக்கிடுக! என்னா. கடவுளர் போய பின்னர்,

நிரை தவன் விரைவின் ஏகி, நெடுங்கடற்கு
இறைவன் வைகும்
உரவு இடம் அதனை நண்ணி, உறுதவம் உஞற்றும்
காலை

குதைவரி சிலை வாள் தானைக் கோமகன்
அம்பரீடன்,
சுதைதரு மொழியன், வையத்து உயிர்க்கு உயிர் ஆய
தோன்றல்,
வதைபுரி புருடமேதம் வகுப்ப ஓர் மைந்தற்
கொள்வான்,
சிதைவு இலன், கனகம் தேர் கொண்டு, அடவிகள்
துருவிச் சென்றான்.

நல் தவ ரிசிகன் வைகும் நனைவரும் பழுவம் நண்ணி,
கொற்றவன் வினவலோரும், இசைந்தனர்; குமரர்
தம்முள்
பெற்றவள், “இளவல் எற்கே” என்றனள்; பிதா
“முன்” என்றான்;
மற்றைய மைந்தன் நக்கு, மன்னவன் தன்னை
நோக்கி,

“கொடுத்தருள் தெறுக்கை வேண்டிற்று, ஒற்கம் ஆம்
விழுமம் குன்ற,
எடுத்து எனை வளர்த்த தாதைக்கு” என்று அவன்-
தொழுது, வேந்தன்
தடுப்ப அருந்தேரின் ஏறி, தடை இலாப் படர்த
லோடும்,
சுடர்க் கதிர்க் கடவுள் வானத்து உச்சி அம் சூழல்
புக்கான்.

அவ்வயின் இழிந்து வேந்தன் அருங்கடன் முறையின்
ஆற்ற,
செவ்விய குரிசில்தானும் சென்றனன், நியமம்
செய்வான்

அவ்வியம் அலித்த சிந்தை முனிவனை ஆண்டுக்
காணா
கவ்வையினோடும் பாத கமலம் அது உச்சி சேர்ந்
தான்.

‘விறப்பொடு வணக்கம் செய்த விடலையை இனிது
நோக்கி,

சிறப்புடை முனிவன், “என்னே தெருமரல்?
செப்புக!” என்ன,

“அறப்பொருள் உணர்ந்தோய்! என் தன் அன்னையும்
அத்தன் தானும்,

உறப்பொருள் கொண்டு, வேந்தற்கு உதவினர்”
என்றான் உற்றோன்

‘மைத்துனனோடு முன்னோள் வழங்கிய முறைமை
கேளா,

“தத்துறல் ஒழி நீ; யானே தடுப்பென், நின் உயிரை
என்னா

புத்திரர் தம்மை நோக்கி, “போக வேந்தோடும்”
என்ன,

அத்தகு முனிவன் கூற, அவர் மறுத்து அகறல் காணா.

‘எழும் கதிரவனும் நாணச் சிவந்தனன் இருகண்;
நெஞ்சம்

புழுங்கினன்; வடவை தீய மயிர்ப்புறம் பொறியின்
துள்ள

அழுங்கல் இல் சிந்தையீர்! நீர் அடவிகள் தோறும்
சென்றே

ஒழுங்கு அறு புனிஞர் ஆகி, உறுதுயர் உறுக! என்றான்

‘மாமுனி வெகுளி தன்னால் மடிகலா மைந்தர்
நால்வர்

தாம்உறு சுவரர் ஆகச் சபித்து, எதிர்

“சலித்த சிந்தை

ஏழுறல் ஒழிக! இன்னே பெறுக! என இரண்டுவிஞ்சை
கோ மருகனுக்கு நல்கி, பின்னரும் குணிக்க லுற்றான்;

“அரசனோடு ஏகி யூபத்து அணைக்கு இம் மறையை
ஒதின்,
விரசவர் விண்ணுளோரும் விரிஞ்சனும் விடைவ
லோனும்;
உரைசெறி வேள்வி முற்றும்; உனது உயிர்க்கு ஈறு
உண்டாகா ;
பிரசமென் தாரோய்!” என்ன, பழிச்சொடும்
பெயர்ந்து போனான்.

மறைமுனி உரைத்த வண்ணம் மகத்து உறை
மைந்தன் ஆய
சிறை உறு கலுழன், அன்னம், சே, முதல் பிறவும்
ஊரும்,
இறைவர் தொக்கு அமரர் சூழ, இளவல்தன் உயிரும்,
வேந்தன்,
முறை தரு மகமும், காத்தார்; வடதிசை முனியும்
சென்றான்.

வடா திசை முனியும் நண்ணி, மலர்க் கரம் நாசி
வைத்து, ஆங்கு
இடாவு பிங்கிலையால் நைய, இதயத்தாடு எழுத்து
ஒன்று எண்ணி,
விடாது பல் பருவம் நிற்ப, மூலமா முகடு விண்டு,
தடாது இருள் படலை மூட சலித்தது எத்தலமும்
தாவி

திரிவ நிற்ப செகதலத்து யாவையும்,
வெருவலுற்றன; வெங்கதிர் மீண்டன;
கருவி உற்ற ககனம் எலாம் புகை
உருவி உற்றிட், உம்பர் துளங்கினார்.

‘புண்டரீகனும், புள் திருப்பாகனும்,
குண்டை ஊர்தி, குலிசியும், மற்றுஉள
அண்டர் தாமும், வந்து, அவ்வயின் எய்தி, வேறு,
எண் தபோதனன் தன்னை எதிர்ந்தனர்.

பாதிமா மதிசூடியும், பைந் துழாய்ச்
சோதியோனும், அத்தாய் மலராளியும்,
“வேத பாரகர், வேறு இலர் நீ அலாள்;
மா தபோதன!” என்ன வழங்கினர்.

ஈது முன்னர் நிகழ்ந்தது; இவன் துணை
மாதவத்து உயர் மாண்பு உடையார் இலை;
நீதி வித்தகன் தன் அருள் நேர்ந்தனார்;
யாது உமக்கு அரிது!

[என்று கோதமன் காதலன் கூறிட
வென்றி வீரர் —
ஒன்று மாதவன் தாள் தொழுது
கோசிகனுடன்
பெயர்ந்தனர் தம் இடம்]

காட்சி—14

இடம் : அரண்மனை விருந்து மண்டபம்

இருப்போர் : இராமன்

(இராமன் கங்குலும், திங்களும், தனியுமே, தானும்
அத் தையலும் ஆயினான்)

இராமன் :

விண்ணின் நீங்கிய மின் உரு இம்முறை
பெண்ணின் நல் நலம் பெற்றது உண்டேகொலோ
எண்ணின் ஈது அலது என்று அறியேன் இரு
கண்ணினுள்ளும் கருத்துளும் காண்பெனால்.

வள்ளல் சேக்கைக் கரியவன் வைகுறும்
வெள்ளப் பாற்கடல் மிளிர் கண்ணினாள்
அள்ளல் பூமகள் ஆகும் கொலோ எனது
உள்ளத் தாமரையுள் உறைகின்றதே,

அருள் இலாள் எனினும் மனத்து ஆசையால்
வெருளும் நோய் விடக் கண்ணின் விழுங்கலால்

தெருள் இலா உலகில் சென்று நின்று வாழ்
பொருள் எலாம் அவள் பொன் உரு ஆயவே.

கன்னல் வார்சிலை கால் வளைத்தே மதன்
பொன்னை முன்னிய பூங்கணை மாரியால்
என்னை எய்து தொலைக்கும் என்றால் இனி
வன்மை என்னும் இது ஆரிடை வைகுமே.

கொள்ளை கொள்ளக் கொதித்து எழுகடல்
பள்ள வெள்ளம் எனப் படரும் நிலா
உள்ள உள்ள உயிரைத் துருவுமால்
வெள்ளை வண்ண விடமும் உண்டாம் கொலோ.

(வீசுகின்ற நிலாச்சுடர் வீந்தது;

—செய்ய வெய்யோன்

உதயம் செய்தான்;

விரிந்த கதிர்கள் எல்லாம்;

சிலைத் தடக்கைக் கொண்ட கொண்டல்

அனந்தல் தீர்ந்தான்;

எழுந்து, தொல்நயத்துறை முடித்து,

சுருதி அன்ன வாழி மாதவர் பணிந்து,

மணக்கு இனிய தம்பியொடும்,

சனகன் பெரு வேள்விச் சாலை சார்ந்தான்)

காட்சி 15

இடம்:

சனகனது மாக மாடம்;

இருப்போர்:

கோசிகன், இராமன், சனகன், இலக்குவன்
முதலானோர்.

சனகன் : (இருந்த குலக்குமரர் தமை இருகண்ணும் முகந்து
அழகு பருக நோக்கி)

அருந்தவனே! யார் இவர்கள் உரைத்திடுமின்!

கேரடிகன்:

விருந்தினர்கள்; நின்னுடைய வேள்வி காணிய
வந்தார் வில்லும் காண்பார்;

பெருந்தகைமைத் தயரதன் தன் புதல்தர் இவர்
தகைமை பேசக்கேட்டி!

ஆதித்தன் குல முதல்வன் மனுவினை யார் அறியா
தார்

பேதித்த உயிர் அனைத்தும் பெரும் பசியால்
வருந்தாமல்.

சோதித் தன் வரி சிலையால் நிலமடந்தை முலை
சுரப்ப

சாதித்த பெருந்தகையும் இவர் குலத்து ஓர் தராபதி
காண்

பிணி அரங்க வினை அகல பெருங்காலம் தவம்பேணி

மணி அரங்கு நெடு முடியாய் மலர் அயனே வழி
பட்ட

பணி அரங்கப் பெரும் பாயற் பரஞ்சுடரை யாம்
காண்

அணி அரங்கம் தந்தானை அறியாதார் அறியாதார்.
தான் தனக்கு வெலற்கு அரிய தானவரை தலை
துமித்து என

வான் தரக்கிறிற்கொல் என்று குறை இரப்ப வரம்
கொடுத்து ஆங்கு

ஏன்று எடுத்த சிலையினன் ஆய் இகல் புரிந்த இவர்
குலத்து ஓர்

தோன்றலை பண்டு இந்திரன்காண் விடை ஏறாய்ச்
சுமந்தானும்.

அரைசன் அவன் பின்னோரை என்னாலும் அளிப்பு
அரிதால்

உரை குறுக நிமிர் கீர்த்தி இவர் குலத்தோன் ஒருவன்
காண்

நரைதிரை மூப்புஇவை மாற்றி இந்திரனும் நந்தாமல்
குரை கடலை நெடுவரையால் கடந்து அமுது
கொடுத்தானும்..

கருதல் அரும் பெருங்குணத்தோர் இவர் முதலோர்
கணக்கு இறந்தோர்

திரிபுவனம் முழுது ஆண்டு சுடர்நேமி செல நின்றோர்
பொருது உறைசேர் வேலினாய்! புலிப்போத்தும் புல்
வாயும்

ஒரு துறையில் நீர் உண்ண உலகு ஆண்டான் உளன்
ஒருவன்

மறை மன்னும் மணிமுடியும் ஆரமும் வாளொடு
மின்ன

பொறை மன்னு வானவரும் தானவரும் பொரும் ஒரு
நான்

விறல் மன்னர் தொழுகழலாய் இவர் குலத்தோன்
வில் பிடித்த

அறம் என்ன தனியே திரிந்து அமராபதி காத்தோன்
இன் உயிர்க்கும் இன் உயிராய் இரு நிலம் காத்தார்
என்று

பொன் உயிர்க்கும் கழலவரை யாம் போலும்
புகழ்கிற்பாம்

மின் உயிர்க்கும் நெடு வேலாய்! இவர் குலத்தோன்
மென்புறவின்

மன் உயிர்க்குத் தன் உயிரை மாறாக வழங்கினனால்!
இடறு ஓட்ட இனநெடிய வரை உருட்டி இவ் உலகம்
திடல் தோட்டம் எனக்கிடந்தது என இரங்கி தெவ்
வேந்தர்

உடல் தோட்டம் நெடுவேலாய் இவர் குலத்தோர்
உவரி நீர்க்

கடல் தோட்டார் எனின் வேறு ஓர் கட்டுரையும்
வேண்டுமோ?

தூநின்ற சுடர் வேலாய் அனந்தனுக்கும் சொலற்கு
அரிதேல்

யான் இன்று புகழ்ந்துரைத்தற்கு எளிதோ? ஏடு அவிழ்
கொன்றைப்

பூ நின்ற மவுலியையும் புக்கு அளைந்த புனற் கங்கை
வான் நீன்று கொணர்ந்தானும் இவர் குலத்து ஓர்
மன்னவன் காண்.

கயற்கடல் சூழ்உலகு எல்லாம் கைநெல்லிக்கனி ஆக்கி

இயற்கை நெறி முறையாலே இந்திரற்கும் இடர்
இயற்றி

முயற்கறை இல் மதிக் குடையாய்! இவர் குலத்தோன்
முன் ஒருவன்

செயற்கு அரிய பெருவேள்வி ஒரு நூறும் செய்து
அமைத்தான்

சந்திரனை வென்றானும் உருத்திரனைச்
சாய்த்தானும்

துந்து எனும் தானவனைச் சுடு சரத்தால் துணித்
தானும்

வந்த குலத்திடை வந்த ரகு என்பான் வரிசிலையால்
இந்திரனை வென்று திசை இருநான்கும் செரு
வென்றான்.

வில் என்னும் நெடு வரையால் வேந்து என்னும்
கடல் கலக்கி

எல் என்னும் மணி முறுவல் இந்துமதி எனும் திருவை
அல் என்னும் திரு நிறத்த அரி என்ன அயன்
என்பான்

மல் என்னும் திரள் புயத்துக்கு அணி என்ன
வைத்தானே.

அயன் புதல்வன் தயரதனை அறியாதார் இல்லை
அவன்

பயந்தகுலக் குமரர் இவர் தமை உள்ள பரிசு
எல்லாம்

நயந்து உரைத்துக் கரை ஏறல் நான் முகற்கும்
அரிது ஆம் ; பல்

இயம் துவைத்த கடைத் தலையாய்! யான்
அறிந்தபடி கேளாய்.

தருமத்தின் கவசத்தான் தயரதன்,
கலைக்கோட்டு பெயர் முனியால்,
காதலரைத் தரும் கேள்வி கடிது அமைப்ப,
கவுசலையும் கைகேயியும், சுமித்திரையும்
முறைமையின் பயந்தனர்.

மறை நான்கும் அணையார்கள்
கலைமகட்கு தலைவராம்

உபநயன விதிமுடித்து

மறை ஓதுவித்து,

இவரை வளர்த்தானும் வசிட்டன் காண்

இங்கு இவரால் என் வேள்வி வினை முடிந்திற்று
தாடகையும், சுபாகுவும் வான்புகவே

மாரீசன் புக்கொளிய

வினை முடித்தார் இவ்விருவர்.

கோதமன் தன் பன்னிக்கு உருக்கொடுத்தது இவன்
போது நின்றது எனப் பொலிந்த பொலங்
கழற்கால் பொடி கண்டாய்;

காதல் எந்தன் உயிர்மேலும் இக்கரியோன் பால்
உண்டால்

ஈது இவன் தன் வரலாறும் புயவலியும் என
உரைத்தான்

சனகன் :

மாற்றம் யாது உரைப்பது? மாயவிற்கு நான்
தோற்றனென் என துளங்குகின்றதால்;

நோற்றனள் நங்கையும் நொய்தின், ஐயன்வில்
ஏற்றுமேல், இடர்க்கடல் ஏற்றும்—

எதிர் நில் ஏவலர்! — அக்குன்று உறழ் வரிசிலை
கொணர்மின் ஈண்டு

ஏவலர் :

நன்று !

காட்சி—16

இடம் : சனகன் அத்தாணி மண்டபம்

இருப்போர் : கோசிகன், இராமன், இலக்குவன், சனகன்,

சதானந்தன் குசத்துவன் முதலானோர்

(வில்லினைக் கண்டார் ;

உறுவலி யானையை ஒத்த மேனியர்

செறி மயிர்க்கல் எனத் திரண்ட தோளினர்

அறுபதி னாயினர் அளவு இல் ஆற்றவர்

தறி மடுத்து இடையிடை தண்டில் தாங்கினர்!)

குசத்துவன் :

சங்கொடு சக்கரம் தரித்த செங்கை அச்

சிங்கஏறு அல்லனேல், இதனைத் தீண்டுவான்

எங்கு உளன் ஒருவன்? இன்று ஏற்றின் இச்சிலை

மங்கை தன் திருமணம் வாழுமால்—

ஒருவர் :

கைதவம் தனு எனல்; கனகக் குன்று!

மற்றொருவர் :

செய்தது அத்திசை முகன் தீண்டி அன்று; தன்

மொய்தவப் பெருமையின் முயற்சியால்

வேறொருவர் :

எய்தவன் யாவனோ ஏற்றிப் பண்டு?

பிறிதொருவர் :

வண்ண வான்கடல் பண்டு கடைந்த மத்து?

ஐந்தாமவர் :

விண் இடு நெடியவில் வீழ்ந்ததோ?

ஆறாமவர் :

என் இது கொணர்க என இயம்பினான்,
மன்னவர் உளர் கொலோ மதி கெட்டார்?

ஏழாமவர் :

கன்னியும் இச்சிலை காணுமோ?

எட்டாமவர் :

நச்சிலை நங்கைமேல் நாட்டும் வேந்து!

நிச்சயம் எடுக்கும் கொல் நேமியான்?

வாங்குநர் யாவரோ?

(அவ்வேதனை தருகின்ற வில்லை நோக்கிக் கோதமன் காதலன் கூறல் மேயினான்.

சதானந்தர் :

இமைய வில் வாங்கிய ஈசன் “பங்கு உறை
உமையினை இகழ்ந்தனன் என்ன” ஓங்கிய
கமை அறு சினத் தனிக் கார்முகம் கொளா
உக்கன பல்லொடு கரங்கள் வீழ்ந்தன
புக்கனர் வானவர் புகாத சூழல்கள்
தக்கன் நல் வேள்வியில் தழுவும் ஆறின
முக்கண் எண் தோளவன் முனிவும் மாறினான்.
தாளுடை வரிசிலை சம்பு உம்பர் தம்
நாள் உடைமையின் அவர் நடுக்கம் நோக்கி இக்
கோளுடை விடை அனான் குளத்துள் தோன்றிய
வாளுடை உழவன் ஓர் மன்னன் பால் வைத்தான்.

கார்முக வலியை யான் கழறல் வேண்டுமோ?

வார்சடை அரன்நிகர் வரத நீ அலால்

யார் உளர் அறிபவர் இவற்குத் தோன்றிய

தேர்முக அல்குலாள் செல்வி கேள் எனா.

இரும்பு அனைய கரு நெடுங்கோட்டு இணை

ஏற்றின் பணை ஏற்ற

பெரும் பியலில் பளிக்கு நுகம் பினைத்து,

அதேனோடு அனைத்து ஈர்க்கும்

வரம்பு இல் மணிப் பொன் கலப்பை வயிரத்தின்

கொழு மடுத்திட்டு

உரம் பொரு இல்நிலம், வேள்விக்கு, அலகு இல் பல

சால் உழுதேம்.

உமுகின்ற கொழு முகத்தில், உதிக்கின்ற கதிரின் ஒளி

பொழிகின்ற, புவி மடந்தை திரு வெளிப்பட்டென,

புணரி

எமுகின்ற தெள் அமுதோடு எழுந்தவளும்,

இழிந்து ஒதுங்கித்

தொமுகின்ற நல் நலத்துப் பெண் அரசி

தோன்றினான்....

சித்திரம் இங்கு இது ஒப்பது எங்கு உண்டு—

செய்வினையால்

வித்தகமும் விதி வசமும் வெவ்வேறே புறம் கிடப்ப,

அத்திருவை அமரர்குலம் ஆதரித்தார் என, அறிஞ

இத்திருவை நிலவேந்தர் எல்லாரும் காதலித்தார்?

கவித்தானைக் கடலோடும் கைத்தானக் களிற்று

அரசர்

ஒலித்து ஆனை என வந்து மணம் மொழிந்தார்க்கு

எதிர், உருத்த

புலித்தானை, களிற்று உரிவைப் போர்வையான்

வரி சிலையை

வலித்தானே மங்கைதிருமணத்தான்' என்று
யாம் வலித்தோம்.

'அன்றுமுதல், இன்று அளவும், ஆரும் இந்தர்சிலை
அருக

சென்றும் இலர்; போய் ஒளித்த தேர்வேந்தர்
திரிந்தும் இலர்;

என்றும் இனி மணமும் இலை' என்று இருந்தேம்;
இவன் ஏற்றின்

நன்று! மலர்க்குழல் சீதை நலம், பழுது ஆகாது'
புனைந்த சடைமுடிதுளக்கி

(அருந்தவன் கௌசிகனும், போர் ஏற்றின் முகம்
பார்த்தான். திருமேனி

வள்ளலும் அம்மாதவத்தோன் நினைந்த எலாம்
நினைந்து நெடுஞ்சிலையை நோக்கினான்.

கொழுங்கனல் என்ன எழுந்தான்.)

விண்ணவர் :

அழிந்ததுவில் !

தோகை ஒருத்தி :

காணும் நெடுஞ் சிலைகால்வலிது—

நாணுடை நங்கை நலம் கிளர் செங் கேழ்ப்

பாணி, இவன் படர் செங்கை படாதேல்

வாள் நுதல் மங்கையும் வாழ்வு இலள்——

வேறு ஒருத்தி : (கரங்கள் குவித்து, இரு கண்கள் பனிப்ப)

இருங்களி றுஇக் சிலை ஏற்றிலன் ஆயின்

நரந்த நறைக் குழல் நங்கையும்; நாழும்

முருங்கு எரியில் புக மூழ்குதும்;

முன்றாமவள் :

வள்ளல் மணத்தை மகிழ்ந்தனன் என்றால்

கொள் என முன்பு கொடுப்பதை அல்லால்

வெள்ளம் அணைத்தவன் வில்லை எடுத்து இப்

பிள்ளை முன் இட்டது பேதைமை —

நான்காமவள் :

ஞான முனிக்கு ஒரு நாண் இலை !

ஐந்தாமவள் :

கோன் இவனது கொடியோன் இலை.

ஆறாமவள் :

மானவன் இச்சிலை கால் வளையானேல்,

பீன தனத்தவள் பேறு இலள் !

(தோகையர் இன்னன சொல்லிட, நல்லோர்

ஒகைவிளம்பிட உம்பர் உவப்ப)

கோசிகள் :

மாக மடங்கலும், மால்விடையும் பொன்

நாகமும், நாகமும் நாண நடந்தான்....

ஆடக மால் வரை அன்னது தன்னை

தேட அருமா மணி, சீதை எனும் பொன்

சூடக வால்வளை, சூட்டிட நீட்டும்

ஏடு அவிழ் மாலை இது என்ன எடுத்தான்.

சீதா :

தடுத்து இமையாமல் இருந்தவர், தாளில்

மடுத்தும் நாண்நுதி வைத்ததும், நோக்கிலம்

கடுப்பிலும் யாவரும் அறிந்திலம் ; கையால்

எடுத்தது கண்டனம் ; இற்றது கேட்டனம்

பூமழை தொடுத்தனர் விண்ணோர். பொன்மழை
பொழிந்த மேகம்

பாம மாகடல்கள் எல்லாம் பல்மணி தூவி
ஆர்த்து]

கோழனிக் கணங்கள் :

நாமவேல் சனகற்கு இன்று நல்வினை பயந்தது !

ஒருவர் :

தயரதன் புதல்வன் ; தாமரைக் கண்ணன் !

வேறு ஒருவர் :

புயல் இவன் மேனி பூவையே பொருவும் !

மற்றொருவர் :

மயல் உடைத்து உலகம் ; மானிடன் அல்லன் !

மீறித்தொருவர் :

கயல்பொரு கடலுள் வைகும் கடவுளே ? காணும்!

ஒருவர் !

நம்பியைக் காண நங்கைக்கு ஆயிரம் நயனம்
வேண்டும் ;

கொம்பினைக் காணும் தோறும் குரிசிற்கும்
அன்னதே யாம் !

மூன்றாமவர் :

நம்பியைக் காண்மின் ; தவம் உடைத்து உலகம் !

மீறித்தொருவர் :

இம்பர் இந்நகரில் தந்த முனிவரை இறைஞ்சுதும்!

சனகன் :

(கௌசிகனை நோக்கி)

உரை செய் எம் பெரும! உன் புதல்வன் வேள்விதான்
விரைவில் இன்று ஒருபகல் முடித்தல் வேட்கையோ?
முரசு எறிந்து அதிர் கழல் முழங்கு தாணை அவ்
அரசையும் இவ்வழி அழைத்தல் வேட்கையோ ?

கோசிகன் :

ஒல்லையில் அவனும் வந்து உறுதல் நன்று....

சனகன் :

(அமைச்சனை நோக்கி)

தூ தரும் காலில் காலின் சென்று

இடிகுரல் முரசு அதிர் அயோத்தி எய்துக !
எல்லைஇல் உவகையால் இயைந்தவாறு எலாம்
முழங்குதானை அரசர்க்குச் சொல்லுக !

(தூதுவர் செல்கின்றனர்)

காட்சி—17

இடம் : சீதையின் அமளி.

இருப்போர் : சீதை, நீலமாலை

சீதை :

(உள் நைந்து நைந்து இரந்து விம்மி விம்மி)

விண்தலம் கலந்து இலங்கு திங்களோடு மீதுசூழ்
வண்டு அலம்பு அலங்கல் தங்கு பங்கியோடும்
வார்சிலைக்

கொண்டல் ஒன்று இரண்டு கண்ணின் மொண்டு
கொண்டு என் ஆவியை

உண்டல் உண்டு என் நெஞ்சில் இன்னும் உண்டு அது
என்றும் உண்டு அரோ,

பஞ்சு அரங்கு தீயின் ஆவி பற்ற நீடு கொற்றவில்
வெஞ்சரங்கள் நெஞ்சு அரங்க வெய்யகாமன்
எய்யவே

சஞ்சலம் கலந்தபோது தையலாரை உய்ய வந்து

அஞ்சல் அஞ்சல் என்கிலாத ஆண்மை என்ன
ஆண்மையே!

நீலமாலை :

(நொய்தின் எய்தி ஆடிப் பாடினள் —
அந்தம் இல் உவகையள்)

சீதை :

சிந்தையுள் மகிழ்ச்சியும் புகுந்த செய்தியும்
சுந்தரி ! சொல் !

நீலமாலை :

கயரத துரக மாக் கடலின் கல்வியன்
தயரதன் எனும் பெயர்த் தனிக்செல் நேமியான்
புயல்பொழி தடக்கையான் புதல்வன் பூங்கணை
மயல்விளை மதனற்கும் வடிவு மேன்மையான்
மராமரம் இவைஎன வளர்ந்த தோளினான்
அரா அணை அமலன் என்று அயிர்க்கும் ஆற்றலான்
இராமன் என்பது பெயர் இளைய கோவொடும்
பராவ அரு முனியொடும் பதிவந்து எய்தினான்—
பூண் இயல் மொய்ம்பினன் புனிதன் எய்தவில்
காணிய வந்தனன் என்ன காவலன்
ஆணையின் அடைந்தவில் அதனை ஆண்தகை
நாண் இனிது ஏற்றினான் நடுங்கிற்று உம்பரே!

சீதை : (ஆச்சரியத்துடன்)

தோளின் வாங்கினான், தாமரைக் கண்ணினான்—
கோமுனி உடன் வரு கொண்டல் கொல் ?

அவன் அல்லனேல் இறப்பன்.

நீலமாலை :

ஆம் அவனே கொல் ! ஐயம் நீங்குக !

(சீதையும் அகம் மகிழ்ந்தனள்)

காட்சி — 18

இடம் : அயோத்தி

இருப்போர் : தயரதன், சுமந்திரன், தூதுவர், புலமகன்

தாதுவர் : இடிகுரல் முரசு அதிர் அயோத்தி ஏந்தலே

நின்புதல்வர் போயபின் நிகழ்ந்தது இது;

கொணர்ந்தனம் ஓலையே

தயரதன் F புலமக! வாகி!

புலமகன் : இராமனே, சனகன் வில்,

மாத்திரை அளவில் தாள் மடுத்து முன்பயில்
சூத்திரம் இதுஎனத் தோளின் வாங்கினான்;
ஏத்தினர் இமையவர் இழிந்த பூமழை
வேத்தவை நடுக்குற முறிந்து வீழ்ந்ததே.

தயரதன் :

வெற்றிவேல் மன்னவன் தக்கன் வேள்வியில்
கற்றை வாள் சடைமுடிக் கணிச்சி வானவன்
முற்ற ஏழ் உலகையும் வென்ற மூரிவில்
இற்ற பேர் ஒலி கொலாம் இடித்தது ஈங்கு.
தூதர் கொள்க! பொன்திணி கலங்களும், தூசும்:
சுமந்திர!

வானவன் குலத்து எமர் வரத்தினால் வரும்
வேணில் வேள் இருந்த அம்மிதிலை நோக்கி நம்
சேனையும் அரசரும் செல்க முந்து; எனா,

ஆனை மேல் மணமுரசு அறைக

(தயரதன் தேவியர் முவிராரும், வசிட்ட

முனியாரும், பரத சத்தக்கவிராரும்

உறவும், சுற்றமும் தூழ மிதிவைக்கு

ஏகினன். வழியில் வரையில் தங்கி

மகிழ்ந்து பூக்கொய்தாடி புனல் விளையாடி

உண்டாட்டுச் செய்து மிதிலை போந்தனர்.

கந்தையே பொரு கரிச் சனகனும் காதலோடு

அத்தகவினான் தயரதன் முன்பு நெடுந்தேரின் வந்து

ஏறினான். ஐயனும் முகம் மலர்ந்து

அகம் உறத் தழுவினான். இராமனும்

தம்மியோடு முந்தி அரசர் கோன்

இனிய பைங்கழல் பணிந்து எழுந்தனர்

இராமன் பரதனை பொன்னின் மார்பு உற

அணைத்து உயிர் உறப் புல்லினா ன்
இராம இலக்குவரை, பரதன்
சத்ருக்கனனும் வணங்கினர். இராமன்
மிதிலை மாவீதி உலா கொண்டனன்,)

காட்சி—19

ஒடம் : மிதிலை வீதிகள்.

இருப்போர் : இராமன், இலக்குவன், பரதன், சத்ருக்கனன்,
(அரத்தம் உண்டனைய மேனி அகலிகைக்கு அளித்த தாளுட்
விரைக் கருங் குழலிக்காக வில்இற நிமிர்ந்து வீங்கும்
வரைத் தடந்தோளும் காண மறுகினில் வீழும் மாதர்
இரைத்து வந்து அமிழ்தின் மொய்க்கும் ஈ இனம் என்னல்
ஆனார்

ஒரு மாத :
இருப்பு நெஞ்சினை ஏனும் ஓர் ஏழைக்கா
பொருப்பு வில்லை பொடி செய்த புண்ணியா!
கருப்பு வில் இறுத்து ஆட்கொண்டு கா!

வேறு மாத (மயங்கி)

செய்தவன் தனித்தேர் மிசைச் சேரல் விட்டு
எய்த வந்து எதிர் நின்றமை தான் இது
கைதவம் கொல் கனவு கொலோ?

முன்றாமவள் :

போது அரிக்கண் பொலன் குழை பூண்முலைச்
சீதை எத்தவம் செய்தனளோ ?

நான்காமவள் : (அயர்ந்து)

இத்தோன்றலை எழுதலாம் கொல்? இம்
மன்மதனால் !

ஐந்தாமவள் :

முனிவரும், குலமன்னரும் மொய்ப்புற
தனிவரும் கொல்? கனவின் தலை!

ஒருபெண் :

மானிடர்க்கு—

எண்ணுங்கால் இவ் இலக்கணம் எய்திட

ஒண்ணுமோ? என்று உணர்த்துகின்றேன்; இவன்
கண்ணனே; இது கண்டிடும் பின்!

ஐயபெண் :

உற்ற மடந்தையர் ஆரையும்

தீர்த்தன் இத்தனை சிந்தையின் செங்கணின்

பார்த்திலான் உள்பரிவு இலனோ?

பிறிதொருத்தி :

மருள் மயங்கு மடந்தையர் மாட்டு ஒரு

பொருள் நயத்திலன் போகின்றதே இவன்

கருணை என்பது கண்டு அறியான் பெரும்

பருணிதன்கொல்? படு கொலையான்!

ஒரு நங்கை :

—அங்கு ஒரு பொன் நயந்தார் உய்ய

தங்கள் இன் உயிரும் கொடுத்தார் தமர்

எங்கள் இன் உயிர் எங்களுக்கு ஈகிலா

வெங்கண் எங்ஙன் விளைந்தது இதற்கு

வேறு மாது :

சேமத்து ஆர்வில் இறுத்தது தேருங்கால்

தூமத்து ஆர்குழல் தூமொழித் தேருங்கால்

காமத்தால் அன்று கல்வியினால்

கோசிகள் :

தோள் கண்டார் தோளே கண்டார் தொடு கழல்
கமலம் அன்ன

தாள் கண்டார் தாளே கண்டார் தடக்கை
கண்டாரும் அஃதே

வாள் கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை
முடியக் கண்டார்
ஊழ் கொண்ட சமயத்து அன்னான் உருவு
கண்டாரை ஒத்தார்—

காட்சி—20

இடம் : மண்டபம்.

இருப்போர் : வசிட்டன் சனகன் இராமன் தயரதன் சீதை கோசிகன்
மாதர் இன்னனம் எய்த்திட வள்ளல் போய்
கோது இல் சிந்தை வசிட்டனும், கோசிக
வேதபாரனும் மேவிய மண்டபம்
ஏதி மன்னர் குழாத்தொடும் எய்தினான்—
இருவ தாளும் முறையின் இறைஞ்சினான்—
பூந்தவிசு ஏறி நிழல்கள் போல் புறம் செய்
தம்பியருள் பொலிந்தான்—
தானே மன்னன் தயரதன் தமரொடும் சார்ந்தனன்
அவனிவாழ் முடி மன்னரும் துன்னினார்.
சனகர்கோன் காதல் (அன்பு தொடர்ந்தான்)

வசிட்டன் :

ஒள்ளுதல் தாதை ! சனக !

மா இயல் நோக்கினானைக் கொணர்க !

சனகன் :

ஆயிழை பெண்டிர் !

பெண்ணுக்கு அரைசியைத் தருதீர் ஈண்டு.

(தாதியர் அமிழ்த்தினைச் சுவை செய்தன்ன

அழகினுக்கு அழகு செய்தார்.

நங்கையும் மஞ்ஞை என நடக்கலுற்றாள்.

மணி மண்டபம் அடைந்தாள்.)

இராமன் : (சீதையைக் கண்டு மனத்தொடு புகலல்)

நறத்து உறை முதிர்ச்சி உறு நல் அமுது பில்குற்று

அறத்தின் விளைவு ஒத்து முகடு உந்தி அருகு உய்க்கும்

நிறத் துவர் இதழ்க் குயில் நினைப்பினிடை அல்லால்
புறத்தும் உள்ளோ ?

வசிட்டன் :

எங்கள் செய்தவத்தினில் இராமன் என வந்தோன்
சங்கினொடு சக்கரமுடைத் தனிமுதற்பேர்
அம்கண் அரசு; ஆதலின் அவி அல்லி மலர் புல்லும்
மங்கை இவள் ஆம் !

தயரநன் :

என்றும் உலகு எழும், அரசு எய்தி உள்ளேலும்
இன்று திரு எய்தியது; இது என்ன வயம் !

சீதை : போதினை வெறுத்து அரசர் பொன்மனை புகுந்தாள்
மாதவரை முற்கொன வணங்கி நெடு மன்னன்
பாதமலரைத் தொழுது கண்கள் பனி சோரும்
தாதை அருகு இட்ட தவிசில் தனி இருந்தாள்,

கோசிகள் :

பச்சை மலை ஒத்த படிவத்து, அடல் இராமன்
நச்சுடை வடிக்கண்மலர் நங்கை இவள் என்றால்
இச்சிலை கிடக்க; மலை ஏழையும் இறானோ ?
(அப்போது சீதை—ஐயனை அகத்து வடிவே அல புறத்தும்
கைவளை திருத்துபு கடைக்கணின் உணர்ந்தாள்)

தயரநன் : (கோசிகளை நோக்கி)

கல்வி கரை உற்ற முனி மேலோய் !
வல்லி பொரு சிற்றிடை மடந்தை மண நாள் ஆம்
எல்லயில் நலத்த பகல் என்று ? உரை செய்க !

கோசிகள் :

வாளை உகள, கயல்கள் வாவி படிமேதி
மூளை முதுகைக் கதுவ, மூரியவரால் மீன்

பாளை விரியக் குதி கொள் பண்ணை வளநாடா !
நாளை என உற்ற பகல் ! மணநாள் !

வசிட்டன் :

ஆம்....அது பங்குனி உத்தரமான பகற்போது....

சனகன் : (அமைச்சனை நோக்கி)

தேன் அமர் குழலாள் தன் திருமணவினை நாளை
பூநறு மணி வாசம் புனைநகர் அணிவீர், என்று
ஆணையின் மிகை 'யாணர், அணி முரசு அறைக....
சொற்ற பொழுதத்து அரசர் கைதொழுது எழ
(நல்தவர் அனுச்சை கொடு நல் மனை புகுந்தாள்....
அன்னம் அரிதின் பிரிய,
அண்ணலும் அகன்று
நெடுமாட வரை புக்கனன்;
மன்னவர் பிரிந்தனர்; மாதவர் போனார்;
மின்னு சுடர் ஆதவனும் மேருவில் மறைந்தார்)

நகர மாந்தர் ஊரினை, தெருவினை, நெடுமாடத்தை
அழகுசெய்தனர்—மணவினை மண்டபம்
தயரதன் சனகன் என அனைவரும் அடைந்தனர்.
இராமன் மங்கல மஞ்சளம் மரபின் ஆடினன்;
கோலம் கொண்டனன் தேரிலில் ஏறி—இலக்குவ
சத்ருக்கனர் கவரிவிச—பரதன் தேர் செலுத்த—
மன்னவரும், விண்ணவரும் மகிழ
மண மண்டபம் சேர்ந்தனன்—
மாதவர், மற்றும் தாதை, பாதம் தொழுதனன்
சீதையும் மலை இடை உதிக்கின்றார் போல்
மண்டபம் அதனில் வந்தாள்.)

அந்திரன் சசியோடும் எய்தினான்; இளம்
 *சந்திர மௌலியும் வதயலாலோடும் வந்தனன்;
 மலர் அயன் வாக்கினாளுடன் அந்தரம் புகுந்தனன் அழகு
 காணவே

காட்சி—21

இடம் : மணவினை மண்டபம்

இருப்போர் : துரதன், கோசிகன், வசிட்டன், சுமந்திரன், சனகன்
 சதானந்தன், குசத்துவசன், இராமன், கோசலை, கைகேயி,
 சுமந்திரை, பரதன், இலக்குவன், தத்ருக்கனன், சீதை,
 ஊர்மிளை முதலானோர்

வசிட்டன் எய்ந்த கலப்பையொடு

இனிதின் எய்தினா—

தண்டிலம் விரித்தனன்; தருப்பை சாத்தினன்;

மண்டலம் விதிமுறை வகுத்து மென்மலர்

கொண்டு நெய் சொரிந்து. எரி குழும மூட்டினன்;

பண்டு உள மறைநெறி பரவச் செய்தனன்

இராமனும் சீதையும்—

மன்றலின் வந்து மணத்தவிசு ஏறி

வென்றி நெடுந்தகை வீரனும், (ஆர்வத்து

இந்துணை அன்னமும், எய்தி இருந்தார்.

ஒன்றிய போகமும் யோகமும் ஒத்தார்.

இராமனுக்குச் சீதையைச் சனகன் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தான்

சனகன் : கோமகன் முன்

பூமகனும் பொருளும் என, நீ எள்

மாமகள் தன்னொடும் மன்னுதி

(தாமரை அன்ன தடக்கையில் ஈந்தான்

அந்தணர் ஆசி, அருங்கல மின்னோர்

தந்தபல்லாண்டு இசை; தார் முடி மன்னர்
வந்தனை, மாதவர் வாழ்த்து ஒலியோடு
முந்திய சங்கம் முழங்கின மாதோ;

வானவர் பூ மழை, மன்னவர் பொன் பூ,

ஏனையர் தூவும் இலங்கு ஒளி முத்தம்
தான் நகு நாள்மலர் என்று இசைவு தம்மால்
மீன் நகு வானில் விளங்கியது இப்பார்;

வெய்ய கனல் தலைவீரனும், அந்நாள்;

மை அறு மந்திரமும் மும்மை வழங்கா
நெய் அமை அவுதி யாவையும் நேர்ந்தே,
தையல் தளிர்க்கை தடக்கை பிடித்தான் ;
இடம்படு தோளவனோடு, இயை வேள்வி,

தொடங்கிய வெங்கனல் சூழ்வருபோதின்
மடம்படு சிந்தையள், மாறு பிறப்பின்
உடம்பு உயிரைத் தொடர்கின்றதை ஒத்தாள்
வலம் கொடு தீயை வணங்கினர், வந்து,

பொலம் பொரி செய்வன செய் பொருள் முற்றி,
இலங்கு ஒளி அம்மி மிதித்து, எதிர்நின்ற
கலங்கல் இல் கற்பின் அருத்ததி கண்டார்
ஆர்த்தன பேரிகள்; ஆர்த்தன; சங்கம்
ஆர்த்தன நான்மறை; ஆர்த்தனர் வானோர்
ஆர்த்தன பல்கலை; ஆர்த்தன பல்லாண்டு;
ஆர்த்தன வண்டு இனம்; ஆர்த்தன வேலை

(தோளவனும் அன்னமும் கேகயன் மாமகள், ஆயதன்
அன்னை, தூய சுமித்திரை தாள் தொழ)

கைகேயி :

கன்னி, 'அருந்ததி' காரிகை காணா
நல்மகனுக்கு நல்இவள் அணி !

கோசலை :

அம் ! கணனுக்கு உரியார் உளர் ஆவார்
பெண்கள் இனிப் பிறர் யார் உளர்?

சுமத்திறை :

எண் இல கோடிபொன், எல்லை இல் கோடி
வண்ண அருங்கலம், மங்கையர் வெள்ளம்,
கண் அகல் நாடு, உயர் காசொடு தூசும்
பெண்ணின் அணங்கு அனையாள் பெறுக
கார்க்கடல் போல் கருணைக்கடல்,
மார்க்கடல் பொங்கும் மணத்தவளோடும்,
பாற்கடல் ஒப்பது ஓர் பள்ளி அணைந்தான்

வாகன் : (தயரதனை நோக்கி)

அரைசர் தம் அரச !

வள்ளல் தனக்கு இளையோர் தமக்கு, எம்பி
அளித்த அள்ளல்
மலர்திரு அண்ணவர் தம்மை கொள்ளும்!

தயரதன் :

கொய் நிறை தார! குசத்துவப்பேர்
மெய்ந்திறை வேலவன் மங்கையர் நேர்க'.

மங்கையர் நேர, மூவரும் வேட்டார்
முனிகோசிகள்,

ஆனா மறை நெறி, ஆசிகள் அருளிப் போனான் வடதிசைவாய்;
உயர் பொன்மால் வரை புக்கான்

காட்சி-22

இடம் : அயோத்தி நோக்கிப் போகும் வழி

இருப்போர் : வசிட்டன், பரசுராமன், தயரதன், தேவியர் மூவர்

இராமனும் தம்பியரும், சீதை முதலானோர்)

தயரதன் : (சுமந்தரனை நோக்கி)

அணி மாநகர் செலவே, இப்போது நம்

அணிகம் தனை எழுக....

(முன்னே நெடு முடிமன்னவன் முறையில் செல மிதிவை

நன்மாநகர் உறைவார் மன நனிபின் செல நடுவே

தன் ஏர் புரை தருதம்பியர் தழுவிச் செல மழைவான்

மிள்ளேபுரை இடைபாளொடும் இனி தேகினன் வீரன்)

தயரதன் : (தீயநிமிர்த்தம் கண்டு தனக்குள்)

வந்தன,வலமும் மயில், [இடமும்

காகம் முதலிய [முந்திய தடை செய்வன;

‘இடை இங்கு உளது இடையூறு’

(சுமந்திரனை நோக்கி)

மாகம் மணி அணி தேரோடு நிற்க!

ஒரு நினைவாளனை அழைப்பின்....

சுமந்திரன் ஏவ ஒரு நினைவாளன் வருகிறான்)

தயரதன் : (நினைவாளனை நோக்கி)

நன்றோ? பழுது உளதோ?

நடு உரை நீ நயம்

நினைவாளன் :

இன்றே வரும் இடையூறு; அது நன்றாய் விடும்.

(அப்போது பரசுராமன் வருதல்)

சுமந்திரன் :

மன்னர் மன்னவ! வானகம் இருள் கீறிட ஒளியாய்

மின்னும் படி புடைவீசிய சடையான் ।

மழு உடையான்

பொன்னின் மலை வருவகின்றது போல் வான்;
அனல்கால்வான் உன்னும் தழல் லிழியான்
உரும் அதிர்கின்ற ஓர் மொழியான்வந்தாள்

சுமந்திரன் :

விண்கீழ் உன்றோ ? படி மேல்கீழ் உபாலுற என்றே?
எண்கீறிய உயிர் யாவையும் நமன் வாயிட என்றோ?
புண்கீறிய கருதிப்புனல் பொழிகின்றன ; புரையக்
கண்கீறிய கனலான் முடிவு யாது ?

தயரதன் :

(தனக்குள்)

நிருபர்க்கொரு பழிபற்றிட நில மன்னவர் குலமும்
கருவற்றிட மழுவாள் கொடு களைகட்டுஉர் கவரா
இருபத்தொரு படிகால் எழுகடலொத்து அலை
எறியுற

குருதிப்புனல் அதனின் புகழுமுகித் தனி குடவான்
வெய்யன் வர நிபம் என்னை கொல்?....

வையம்புக, அக்கடல் தழுவும்படி சமைவான்
மையின் உயர் மலை. நூறிய மழுவாளன்!

இராமன் :

இவன் ஆரோ ?

(தயரதன் தன் முடி பரசராமன் அடி உற விழுந்து வணங்கப்
பின்னவன் இராமனை எதிர்த்து)

பரசராமன் :

இற்றோடிய சின்லயின் திறம் அறிவென்! இனி, யான்
உன்

பொற்றோள் வலி நிலை சோதனை புரிவான்
நசை உடையேன் ;

செற்றோடிய திரள் தோள்உறு தினவும் சிறிது
உடையேன் :

மற்றோர் பொருள் இலை; இங்கு இது என் வரவு—

நயரதன் : (அயர்வுடன்)

புவனம் முழுவதும் வென்று ஒரு முனிவர்க்கு அருள்
புரிவாய்.

சிவனும் அரி அயனும் அலர் சிறு மானிடர்
பொருளோ ?

இவனும் எனது உயிரும் உனது அபயம் இனி -
விளிவார் விளிவது தீவினை விழை வாருழை
அன்றோ ?

கனியால் இவன் அயர்கின்றன உளவோ ? கனல்
உமிழும்

ஒளிவாய் மழு உடையாய் ! பொர உரியாரிடை
அல்லால் ;

எளியோரிடை வலியார் வலி என் ஆகுவது ? -

நனி மாதவம் உடையாய் ! “இது பிடி நீ” என
நல்கும்

தனி நாயகம் உலகு ஏழையும் உடையாய் ! இது
தவிராய்

பனிவார் கடல் புடை சூழ் படி நரபாலரை
அருளா

முனிவு ஆறினை; முனிகின்றது முறையோ ? என
மொழிவான்

‘சலத்தோடு இயைவு இலன்’ என் மகன்;
அணையான் உயிர் தபு மேல்

உலத்தோடு எதிர் தோளாய் எனது உறவோடு
உயிர் உகுவேன் ;

நிலத்தோடு உயர் கதிர்வான் உறநெடியாய்!
உனது அடியேன்

குலத்தோடு அற முடியேல் ; இது குறை
கொண்டனென் .

பரசுராமன் :

மணிமுடி மன்னவன் மகனே !

ஆனம் உடை உமை அண்ணலை அந்நாள்

உறுசிலை தான்

ஊனம் உளது அதன் மெய்ந்நெறி கேள் !

இரு கார் முகம் உள

ஒன்றினை உமையாள் கேள்வன் உவந்தனன் ; மற்றை
ஒன்றை

நின்று உலகு அளந்த நேமி நெடிய மால் நெறியின்
கொண்டான்

என்று இது உணர்ந்த விண்ணோர் இரண்டினும்
வன்மை எய்தும்

வென்றியது யாவது ? என்று விரிஞ்சனை வினவ ,
அந்நாள்

சீரிது தேவர் தங்கள் சிந்தனை என்பன் உன்னி

வேரிஅம் கமலத்தோனும் இயைவது ஓர் வினயம்
தன்னால்

யாரினும் உயர்ந்த மூலத்து ஒருவர் ஆம் இருவர்
தம்மை

மூரி வெஞ்சிலை மேல் இட்டு, மொய் அமர் மூட்டி
விட்டான் .

இருவரும், இரண்டு வில்லும் ஏற்றினர் உலகம் ஏழும் ;
வெருவர, திசைகள் பேர , வெங் கனல் பொங்க, மேன்
மேல் ,

செரு மலைகின்ற போழ்தில் திரிபுரம் எரித்த தேவன்
வரிசிலை இற்றது ஆக, மற்றவன் முனிந்து மன்னோ .

மீட்டும் போர் தொடங்கும் வேலை, விண்ணவர்
விலக்க, வல்வில்
நீட்டினன் தேவர்கோன் கை, நெற்றியில் கண்ணன் ;
வெற்றி

காட்டிய கரிய மாலும் கார்முகம் தன்னைப் பாரில்
ஈட்டிய தவத்தின் மிக்க இரிசிகற்கு ஈந்து போனான்.
இரிசிகன் எந்தைக்கு ஈய எந்தையும் எனக்குத் தந்த
வரிசிலை இது, நீ நொய்தின் வாங்குதி ஆயின்,
மைந்த !

குரிசில்கள் நின்னொடு ஒப்பார் இல்லை ; யான்
குறித்த போரும்
புரிகிலென், நின்னொடு, இன்னம் புகல்வது கேட்டி
என்றான்.

ஊனவில் இறுத்த மொய்ம்பை நோக்குவது ஊக்கம்
அன்றால் ;

மானவ ! மற்றும் கேளாய் வழிப் பகை உடையன்
நும்பால்

ஈனம் இல் எந்தை “சேற்றம் நீக்கினான்” என்ன
முன் ஓர்

தானவன் அனைய மன்னன் கொல்ல, யான் சலித்து
மன்னோ,

மூ எழு முறைமை பாரில் முடியுடை வேந்தை
எல்லாம்

வேவு எழு மழுவின் வாயால், வேர் அறக் களைகட்டு,
அன்னார்

தூ எழு குருதி வெள்ளத் துறையிடை முறையின்
எந்தைக்கு

ஆவன கடன்கள் நேர்ந்தேன் அருஞ்சினம் அடக்கி
நின்றேன்.

உலகு எலாம் முனிவற்கு ஈந்தேன், உறுபகை ஒடுக்கிப்
போந்தேன்,

அலகு இல் மாதவங்கள் செய்து ஓர் அருவரை இருந்
தேன் ஆண்டை
சிலையை நீ இறுத்த ஓசை செவி உற சீறி வந்தேன்
மலைகுவென், வல்லை ஆகின், வாங்குதி தனுவை !

இராமன் : (முறுவல் எய்தி நன்று ஒளிர் முகத்தன் ஆகி—)

..... நாரணன் வலியின் ஆண்ட வென்றிவில்
தருக !

பரசுராமன் : (வில்லை கொடுத்து) பெறுக.

இராமன் : அத்துன்று இரும் சடையோன் அஞ்சத் தோளுற வாங்கி)

பூதலத்து அரசை யெல்லாம் பொன்று வித்தனை;
என்றாலும்,

வேத வித்தாய மேலோன் மைந்தன் நீ; விரதம்
பூண்டாய்;

ஆதலின் கொல்லல் ஆகாது அம்யு இது பிழைப்பது,
அன்றால்

யாது இதற்கு இலக்கம் ஆவது ! இயம்புதி விரைவில்
நீதியாய் முனிந்திடேல் நீ இங்கு யாவர்க்கும்
ஆதியான் அறிந்தனென் அலங்கல் நேமியாய் !

வேதியா இறுவதே அன்றி வெண் மதிப்
பாதியான் பிடித்த வில் பற்றப் போதுமோ?

பரசுராமன் :

பொன்னுடைவனை கழல் பொலம் கொள்
தாளினாய்....

மின்னுடை நேமியான் ஆதல் மெய்மையே
என் உளது உலகினுக்கு இடுக்கண் யான் தந்த

உன்னுடை வில்லும் உன் உரத்துக்கு ஈடு அன்றால் ;
எய்த அம்பு இடைபழுது எய்திடாமல் என்
செய் தவம் யாவையும் சிதைக்கவே.....

(இராமன் கை அவண் நெகிழ்ந்ததும், கணையும் சென்று அவன்
மையறு தவமெலாம் வாரி மீண்டதே)

பரசுராமன் :

எண்ணிய பொருளெலாம் இனிது முற்றுக.
மண்ணிய மணிநிற வண்ண! வண்துழாய்க்
கண்ணிய! யாவர்க்கும் களை கண்ஆகிய
புண்ணிய விடை எனத் தொழுது போதலுறுகிறேன்
(போயினன்)

(இராமன் தாதையைத் தொழவும் அவன் மகனைத் தழுவி
நின்றுஉச்சி மோந்து)

தயரதன் : (களிப்பு எனும் கரை இலாக் கடலுள் ஆழ்ந்து)

பொய்ம்மை இல், சிறுமையில், புரிந்த ஆண்தொழில்
மும்மையின் உலகினால் முடிக்கல் ஆவதோ?
மெய்ம்மை இச்சிறுவனே, வினை செய்தோர்களுக்கு
இம்மையும் மறுமையும் ஈயும்! —

இராமன் : (வருணனை விளித்து)

வாம வேல் வருண!

— மான வெம்சிலை, சேமி.

[இராமன் சேனை

ஆர்த்து எழ — நாம நீர்

அயோத்திமா நகர் நண்ணினான்]

காட்சி 23

இடம் : அயோத்தி.

இருப்போர் : தயரதன், கைகேயி, பரதன், சத்ருக்கன்.

தயரதன் : (பரதனை நோக்கி)

ஆணையின் நினது முதாதை ஐய! நிற்
காணிய விழைவது ஓர் கருத்தன்; ஆதலால்
கேணியில் வளை முரல் கேகயம் புக
பூண்இயல் மொய்ம்பினாய் போதி—
உளை விரி புரவித் தேர் உதாசித்து எனும்
வளை முரல் தானையான் மருங்கு போதப்போய்
இளையவன் தன்னொடும் ஏழு நாளிடை
நளிர்புனல் கேகய நாடு நண்ணினான்.
ஆனவன் போனபின், அரசர் கோமகன்
ஊனம் இல்பேர் அரசு உய்க்கும் நாளிடை
வானவர் செய்த மாதவம் உண்டு ஆதலால்,
மேல் நிகழ் பொருள் இனி விளம்புவாம் அரோ.

ஆர்க்காடு மாநகர் கோபால கிருஷ்ணன்
செல்வம் சென்னை பச்சையப்பனில்
பைந்தமிழ்ப் பட்டப்படிப்பில் முதுகலைப்
பெற்றவர் தமிழ்ப் பேரறிஞர் டாக்டர்,
மு. வ. பேராசிரியப்பெருமகன் அ. ச. ஞா.
ஆசிரியாரிடம் ஐந்து ஆண்டுகள்
அருந்தமிழ் பயிலும் பேறு பெற்றவர்.

இலக்கிய நாடகங்களை மாணவப்
பருவத்திலேயே எழுதி அந்நாளைய
'ஆனந்தபோதினி' யில் வெளியிட்டு
பாராட்டைப் பெற்றவர். அம்மாத
இதழின் ஆசிரியர் திரு. நாரண
துரைக்கண்ணன் அவர்களால் இவ்வகை
யில் ஊக்குவிக்கப் பெற்றவர் இலக்கிய -
வரலாற்று நாடகங்களை இயல்பான
ஆற்றொழுக்கு நடையில் சுவைபட
அமைத்து வானொலியில் பணிபுரிந்த
காலத்து ஒலிபரப்பியுள்ளார்.

'பெருங்காப்பியப் பெண்டிர்' என்ற
தொடர் நாடகங்களைச் செவியுற்ற
டாக்டர் ரா. பி. சே. அவர்கள்நாடகத்
தின் கொஞ்ச தமிழுக்காக ஆசிரியரைப்
பாராட்டியிருக்கிறார்.

"புகழ்க்கோபுரம்" நாடகநூல் முன்னர்
மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்திலும் இப்போது
திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்தி
லும் பி. ஏ. பட்டப்படிப்புக்குப் பாடமாக
வைக்கப்பெற்றது அபிராமி அந்தாதிக்கு
அரிய பெருவிளக்க நூலை 'அபிராமி தரிச
னம்' என்ற தலைப்பில் தந்துள்ளார்.
இப்போது கப்பநாடகநூலின் முதல் பகு
தியை கொணர்ந்துள்ளார். ஒலிபரப்புத்
துறையில் பல்லாண்டு பணி புரிந்ததால்
"சேதி" வழங்குதலில் எளிய இனிய
உகந்த முறையைக் கைவரப் பெற்றிருக்
கிறார்.

வானொலியில் வருணனை மொழிக்
கும் நாடக மொழிக்கும் நல்லதோர்
இலக்கணம் வகுத்தவர் "வானொலிக்
கலை" என்ற தலைப்பில் வானொலி
யின்பணி, வகை, பங்குபெறல் என்று
இன்னவை பற்றி வரப்போகும் நூலில்
விளக்க இருக்கிறார் இவர்.

**இது
புவனம்
பதிப்பக
வெளியீடு**